colecția
nautilus
fantasy

Colecție coordonată de Mihai-Dan Pavelescu

În curând
în trilogia *PRIMA LEGE:*

Fără îndurare
Puterea armelor

Joe Abercrombie s-a născut în 1974 în Lancaster, Marea Britanie, și a urmat Universitatea din Manchester, unde a studiat psihologia. A activat apoi în domeniul producției TV, înainte de a deveni editor de film liber-profesionist. În 2002 a început să scrie *Tăișul sabiei.* Cartea a fost publicată în 2006 în treisprezece țări și a fost urmată de alte două volume, *Before They Are Hanged* și *Last Argument of Kings (Fără îndurare* și *Puterea armelor,* în pregătire la Editura Nemira), care au încheiat trilogia în 2008.

joe abercrombie

tăişul sabiei

Traducere din limba engleză
LAURA BOCANCIOS

NEMIRA

Coperta colecției: Corneliu ALEXANDRESCU
Ilustrația copertei: © Krasny, Jan Patrik via Agentur Schlück GmbH.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ABERCROMBIE, JOE
Tăișul sabiei / Joe Abercrombie; trad.: Laura Bocancios. -
București : Nemira Publishing House, 2011
2 vol.
ISBN 978-606-579-123-7
Vol.1. - ISBN 978-606-579-167-1

I. Bocancios, Laura (trad.)

821.111-31=135.1

Joe Abercrombie
THE BLADE ITSELF
© Joe Abercrombie 2006
© Nemira, 2011

Redactor: Nicoleta GHEMENT
Tehnoredactor: Alexandru CSUKOR

Tiparul executat de Monitorul Oficial R.A.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-579-123-7

La prețul de vânzare se adaugă 2% reprezentând valoarea
timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România.

Celor patru cititori – vă știți voi care

SFÂRŞIT

Logen se avântă printre copaci, cu picioarele goale alunecând pe pământul ud, pe mocirlă, pe acele jilave de pin, de abia mai respirând, cu sângele pulsându-i în cap. Se împiedică și se prăvăli pe-o parte, cât pe ce să-și despice pieptul cu propria secure și rămase acolo, gâfâind, cercetând cu privirea pădurea plină de umbre.

Copoiul fusese cu el o clipă mai devreme, era sigur de asta, dar acum nu era de zărit. Cât despre ceilalți, nici pomeneală. Halal căpetenie, să se piardă așa de băieții lui! Ar fi trebuit să caute să se întoarcă, dar pădurea mișuna de shanka. Îi simțea mișcându-se printre copaci, avea nările pline de mirosul lor. Undeva, la stânga, i se părea că aude strigăte, sunete de luptă, poate. Logen se ridică încet în picioare, încercând să nu facă niciun zgomot. O creangă trosni și el se întoarse dintr-o zvâcnire.

Văzu o suliță îndreptându-se spre el. O suliță necruțătoare, venind spre el cu un shanka la celălalt capăt.

– Drace! făcu Logen.

Se năpusti într-o parte, alunecă și căzu cu fața în jos, apoi se rostogoli prin tufăriș, așteptând să simtă sulița în spate în orice clipă. Se ridică, răsuflând greu. Zări vârful strălucitor apropiindu-se din nou, se feri, se târî în spatele unui trunchi gros. Aruncă pe furiș o privire și capul-turtit șuieră, împingând sulița spre el. Logen se iți în partea cealaltă, doar o secundă, apoi se retrase, făcu un salt pe după copac și coborî securea, răcnind cât îl ținea gura. Lama se afundă, cu un pârâit, în craniul shanka. Un noroc, dar, la drept vorbind, Logen era de părere că i se cuvenea puțin noroc.

Capul-turtit rămase nemișcat, privindu-l printre gene. Apoi începu să se legene într-o parte și-ntr-alta, cu sângele șiroindu-i pe față. După care se prăbuși ca un bolovan, trăgând după el securea dintre degetele lui Logen, zvârcolindu-se pe jos, la picioarele lui. Logen încercă să apuce coada securii, însă, cumva, shanka strângea în continuare sulița în mână și vârful ei se învârtea în aer.

– Ah! țipă Logen, când sulița îi crestă brațul.

Simți o umbră coborând peste fața lui. Alt cap-turtit. Unul al naibii de mare. Aflat deja în aer, cu brațele întinse. N-avea timp să ia securea. N-avea timp să se ferească. Gura lui Logen se deschise, dar n-avea timp să spună nimic. Ce să spui într-un moment ca acesta?

Se prăbușiră împreună pe pământul ud, se rostogoliră prin noroi, prin mărăcini și crengi rupte, sfâșiindu-se, lovindu-se cu pumnii și mârâind unul la altul. O rădăcină de copac îl izbi pe Logen în cap, făcându-i urechile să țiuie. Avea un cuțit pe undeva,

dar nu-și putea aminti unde. Se rostogoliră și se rostogoliră, în josul povârnișului, cu lumea răsturnându-se și răsturnându-se iar, cu Logen încercând să se dezmeticească și, în același timp, să-l sugrume pe vânjosul cap-turtit. Erau de neoprit.

Păruse o idee isteață să-și instaleze tabăra lângă râpă. Era cu neputință să se furișeze cineva în sus, pe la spate. Acum, când Logen aluneca pe burtă pe marginea prăpastiei, ideea nu mai părea chiar atât de grozavă. Mâinile sale scurmau în pământul ud. Doar noroi și ace brune de pin. Degetele apucară, apucară nimic. Cădea. Lăsă să-i scape un scâncet mic.

Mâinile i se strânseră pe ceva. O rădăcină de copac, ieșită din pământ chiar în buza râpei. Logen se legănă în gol, gâfâind, dar nu slăbi strânsoarea.

– Ha! strigă el. Ha!

Era încă în viață. Nu erau de-ajuns câteva capete-turtite ca să-i vină de hac lui Logen Nouădegete. Încercă să-și ridice trupul peste margine, dar nu reuși. O greutate mare îi atârna de picioare. Privi în jos.

Prăpastia era adâncă. Adâncă de tot, cu margini abrupte, stâncoase. Ici și colo, câte un copac se agăța de o crăpătură, crescând în neant și răsfirându-și ramurile în văzduh. Râul vuia undeva dedesubt, grăbit și mânios, apă albă, înspumată, mărginită de piatră neagră, colțuroasă. Perspectiva era, fără îndoială, cât se poate de proastă, dar adevărata problemă se afla mai aproape. Vânjosul shanka nu se dezlipise de Logen și se legăna ușor, înainte și înapoi, cu mâinile murdare încleștate în jurul gleznei sale stângi.

– La naiba! mormăi Logen.

Era la ananghie. Mai trecuse, nu-i vorbă, prin câteva încercări și trăise să le povestească, dar mai rău de-atât era greu de închipuit că se poate. Asta îl făcu să se gândească la propria-i existență. I se părea acum o viață amară, zadarnică. Nu adusese nimic bun nimănui. Plină de violență și durere, presărată doar cu dezamăgiri și vitregii. Mâinile începeau să-i obosească, brațele îi ardeau. Vânjosul cap-turtit nu dădea semne că avea să cadă prea curând. Ba chiar își aburcase nițel trupul pe piciorul lui. Se opri, ridicând spre el o privire plină de ură.

Dacă Logen ar fi fost cel agățat de piciorul acelui shanka, foarte probabil ar fi gândit: „Viața mea depinde de piciorul de care mă țin, mai bine să nu risc nimic." Un om ar prefera să se salveze decât să-și omoare dușmanul. Problema era că un shanka nu gândea așa, iar Logen știa asta. Așadar, nu fu foarte surprins când acesta își deschise gura imensă și își înfipse dinții în gamba lui.

– Aaaau! mârâi Logen și scânci și lovi cât putu de tare cu călcâiul gol, săpând o rană însângerată în capul de shanka, dar acesta nu-și slăbea mușcătura și, cu cât lovea mai tare Logen cu piciorul, cu atât îi alunecau mâinile mai mult pe rădăcina cleioasă de deasupra.

Acum nu mai era prea mult din rădăcină de care să se poată ține și, atâta câtă mai rămăsese, părea gata să se rupă în orice moment. Logen încercă să nu se gândească la durerea din mâini, la durerea din brațe, la dinții capului-turtit în piciorul lui. Urma să cadă.

Nu avea de ales decât între a cădea pe stânci sau a cădea în apă și asta era o alegere care, mai mult sau mai puțin, venea de la sine.

Odată ce te-ai ales cu un lucru de făcut, e mai bine să treci la fapte decât să trăiești cu spaima lui. Asta ar fi spus tatăl lui Logen. Așadar, își plantă piciorul pe suprafața stâncii și, după o ultimă răsuflare adâncă, se aruncă în gol, cu toată puterea care-i mai rămăsese. Simți mușcătura dinților descleștându-se, urmată de strânsoarea mâinilor și, preț de o clipă, fu liber.

Apoi începu să cadă. Repede. Marginile râpei goneau pe lângă el: piatră cenușie, mușchi verde, petice de zăpadă albă, toate învălmășindu-se în jurul lui.

Logen se răsuci încet în aer, agitându-și zadarnic membrele, prea speriat ca să țipe. Vântul năvalnic îi biciuia ochii, îi umfla veșmintele, îi smulgea răsuflarea din gură. Îl văzu pe vânjosul shanka lovindu-se de stâncă, în spatele lui. Îl văzu zdrobindu-se și săltând și prăbușindu-se, mort, fără doar și poate. Era o priveliște plăcută, dar satisfacția lui Logen fu scurtă.

Apa se înălță să-l întâmpine. Îl izbi în coastă, ca un taur la atac, îi smulse aerul din plămâni, gândurile din cap, îl înghiți, trăgându-l la fund, în întunecimea rece.

PARTEA I

Tăișul sabiei
incită la acte de violență.
HOMER

SUPRAVIEŢUITORII

Clipocitul apei în urechi. Aceasta fu prima senzație. Clipocitul apei, foșnetul copacilor, ciocănitul răzleț și ciripitul unei păsări. Logen miji ochii. Lumină, o strălucire înceţoșată, printre frunze. Să fie asta moartea? Atunci de ce atâta durere? Toată partea stângă îi pulsa. Încercă să ia o gură sănătoasă de aer, se înecă, tuși, împroșcând apă, scuipând nămol. Gemu, se răsuci în patru labe și ieși din râu, gâfâind printre dinții încleștați, apoi se rostogoli pe spate, în mâl, printre mușchii și lemnele putrede de pe mal.

Zăcu acolo o vreme, cu privirea ațintită spre cerul cenușiu din spatele crengilor negre, cu răsuflarea hârâindu-i în gâtlejul care-l ustura.

– Sunt încă viu, horcăi Logen.

Încă viu, în ciuda tuturor eforturilor depuse de natură, de shanka, de oameni și fiare. Mustind de apă și întins pe spate, începu să râdă satisfăcut. Un râs strident, gâlgâitor. Ăsta era Logen Nouădegete, un supraviețuitor.

Un vânt rece sufla peste malurile putrede ale râului și râsul lui Logen se stinse încet. Putea fi el viu, dar să rămână în viață, asta era altă chestiune. Se ridică, tresărind de durere. Se clătină pe picioare, sprijinindu-se de cel mai apropiat trunchi de copac. Își scoase mâlul din nări, din ochi, din urechi. Își trase în sus cămașa udă, să cerceteze urmările.

Trupul îi era acoperit într-o parte de vânătăi, din cauza căzăturii. Pete albastre și vinețiipe toată întinderea coastelor. Sensibile la atingere, de bună seamă, dar nimic nu părea rupt. Piciorul era un dezastru. Sfâșiat și plin de sânge, de la dinții de shanka. Îl durea cumplit, dar încă îl putea mișca destul de bine și asta era cel mai important. Avea nevoie de el, dacă voia să iasă din bucluc.

Încă avea pumnalul în teaca de la cingătoare și fu nespus de bucuros să-l vadă. Nu puteai avea niciodată prea multe cuțite, după experiența lui Logen, iar acesta era unul bun, însă perspectiva rămânea tot sumbră. Era pe cont propriu, într-o pădure mișunând de capete-turtite. N-avea idee unde se află, dar putea să urmeze cursul apei. Râurile curgeau toate spre nord, din munți către marea de gheață. Să urmeze râul spre sud, împotriva curentului. Să urmeze râul și să urce în Ținuturile Înalte, unde shanka nu-l puteau găsi. Era singura lui șansă.

Avea să fie frig acolo sus, în această perioadă a anului. Un frig de moarte. Își coborî privirea spre picioarele-i goale. Așa-i fusese norocul, să vină shanka tocmai pe când era descălțat, tăindu-și bășicile. Nici

manta nu avea – şezuse lângă foc. În felul ăsta, n-ar rezista în munți nici măcar o zi. Mâinile și picioarele i s-ar înnegri peste noapte și ar muri, încetul cu încetul, înainte ca măcar să ajungă la trecători. Asta dacă nu murea de foame mai întâi.

– La naiba, murmură el.

Trebuia să se întoarcă în tabără. Trebuia să spere că plecaseră capetele-turtite, să spere că lăsaseră ceva în urmă. Ceva ce i-ar putea fi de folos să supraviețuiască. Era îngrozitor de mult să spere toate astea, dar n-avea de ales. Niciodată n-avea de ales.

Începuse să plouă atunci când Logen găsi locul. O ploaie măruntă, care-i lipea părul de cap, care-i uda hainele până la piele. Se lipi de un trunchi acoperit de mușchi și privi spre tabără, cu inima bubuind, cu degetele mâinii drepte strânse dureros pe plăselele alunecoase ale cuțitului.

Văzu cercul înnegrit unde fusese focul, înconjurat de vreascuri pe jumătate arse și de cenușă călcată în picioare. Văzu bușteanul mare pe care șezuseră Treicopaci și Dow când au venit capetele-turtite. Văzu, risipite prin poiană, bucăți de harnașament rupt și sfâșiat. Numără trei shanka morți, chirciți la pământ, unul cu o săgeată înfiptă în piept. Trei shanka morți, dar nici urmă de vreunul viu. Avea noroc. Ca întotdeauna, noroc numai cât să supraviețuiască. Totuși, se puteau întoarce în orice clipă. Trebuia să acționeze repede.

Logen ieși în goană dintre copaci, scotocind peste tot. Cizmele erau acolo unde le lăsase. Le înhăță, și

le trase pe picioarele înghețate, țopăind, gata să alunece, în graba lui. Mantaua era și ea acolo, vârâtă sub buștean, sfâșiată și ponosită în zece ani de vreme vitregă și de război, ruptă și cusută, cu o jumătate de mânecă lipsă. Rănița îi zăcea pleoștită în tufișul din apropiere, cu lucrurile împrăștiate în josul povârnișului. Se ghemui, răsuflând greu, și le aruncă pe toate înapoi înăuntru. O bucată de sfoară, vechea lui pipă de lut, câteva fâșii de carne uscată, ac și ață, o ploscă ciobită, cu un rest de băutură bleotocărind înăuntru. Toate bune. Toate folositoare.

De o creangă atârna o pătură zdrențăroasă, udă și pe jumătate înnegrită de funingine. Logen o smulse și rânji. Vechiul, mult încercatul lui ceaun era dedesubt. Culcat pe-o parte, probabil azvârlit de pe foc cu piciorul, în timpul luptei. Îl apucă strâns cu ambele mâini. Îi dădea o senzație de siguranță, de lucru cunoscut, așa ciobit cum era și înnegrit, după ani de folosință îndelungată. Avea de mult ceaunul acela. Îl urmase în războaie, în lungul drum prin Nord și înapoi. Gătiseră cu toții în el, împreună, pe drum, mâncaseră cu toții din el. Forley, Ursuzul, Copoiul, toți.

Logen își roti din nou privirea peste tabără. Trei shanka morți, dar niciunul dintre oamenii lui. Poate că erau încă pe undeva prin preajmă. Poate că dacă ar risca, dacă ar încerca să-i caute...

– Nu.

Rosti cuvântul încet, cu glas șoptit. Nu era atât de naiv. Fuseseră multe capete-turtite. Îngrozitor de multe. Nu știa cât timp zăcuse pe malul râului. Chiar dacă

vreo doi dintre băieți reușiseră să scape, probabil că au fost vânați și prinși de shanka în pădure. Acum nu mai erau decât niște trupuri neînsuflețite, cu siguranță, risipite prin văi. Tot ce putea face Logen era să caute adăpost în munți, să încerce să-și salveze propria viață mizerabilă. Trebuia să fie realist. Trebuia, oricât de dureros era.

– Am rămas doar noi doi, spuse Logen, îndesând ceaunul în raniță și aruncându-și-o pe umăr.

Se îndepărtă, șchiopătând, cât putea de repede. În sus, către râu, către munți.

Doar ei doi. El și ceaunul.

Erau singurii supraviețuitori.

ÎNTREBĂRI

De ce fac asta? se întrebă Inchizitorul Glokta, a mia oară, în timp ce înainta șchiopătând de-a lungul coridorului. Pereții erau tencuiți și văruiți, deși nu foarte de curând. Locul avea un aer învechit și un miros jilav. Nu existau ferestre, căci culoarul se afla adânc sub pământ, și felinarele aruncau umbre alene plutitoare în fiecare cotlon.

De ce-ar vrea cineva să facă asta? Pașii lui Glokta răsunau ritmic pe pietrele murdare ale pardoselii. Mai întâi tocănitul încrezător al călcâiului drept, apoi bocănitul bastonului, urmat de interminabila târșâială a piciorului stâng, cu obișnuitele junghiuri în gleznă, genunchi, fese și spate. Toc, boc, durere. Acesta era ritmul mersului său.

Monotonia slinoasă a coridorului era întreruptă din când în când de câte o ușă grea, ferecată și zăvorâtă cu fier ruginit. Odată, lui Glokta i se păru că aude un strigăt înăbușit de durere în spatele uneia dintre ele. *Mă întreb ce biet nătărău o fi fiind interogat acolo.*

De ce crime e vinovat sau nevinovat. Ce secrete sunt smulse, ce minciuni sunt străpunse, ce trădări scoase la lumină. Însă nu apucă să facă asta mult timp. Fu întrerupt de scări.

Dacă lui Glokta i s-ar fi oferit ocazia să tortureze un om la alegere, oricare, cu siguranță s-ar fi oprit asupra inventatorului scărilor. Pe când era tânăr și admirat de toată lumea, înainte de nenorocire, nici măcar nu le observase vreodată cu adevărat. Le cobora din două în două și-și vedea voios de drum. Acum se isprăvise. *Sunt pretutindeni. Chiar n-ai cum să schimbi etajul fără ele. Iar la coborâre e mai rău decât la urcare, ăsta e lucrul de care oamenii nu-și dau seama niciodată. Când urci, nu cazi de obicei atât de mult.*

Cunoștea bine șirul acesta de trepte. Șaisprezece la număr, tăiate din piatră netedă, puțin uzate către mijloc, ușor umede, ca tot ce se afla acolo, jos. Nu exista balustradă, nimic de care să te ții. *Șaisprezece dușmani. O adevărată provocare.* Îi luase mult timp lui Glokta să elaboreze cea mai puțin dureroasă metodă de a coborî scările. Mergea într-o parte, ca un crab. Mai întâi bastonul, pe urmă piciorul stâng, apoi dreptul, cu o durere mai mare decât cea obișnuită atunci când stângul îi prelua greutatea, însoțită de un junghi persistent la gât.

De ce trebuie să mă doară gâtul când cobor scările? Oare gâtul îmi preia greutatea? Oare? Însă durerea nu putea fi tăgăduită.

Glokta se opri cu patru trepte înainte de a ajunge jos. Aproape le învinsese. Mâna îi tremura pe mânerul

bastonului, piciorul stâng îl durea cumplit. Își atinse gingiile cu limba, acolo unde cândva se aflaseră dinții din față, inspiră adânc și păși înainte. Glezna îi cedă cu o smucitură îngrozitoare și Glokta plonjă în gol, contorsionându-se, clătinându-se, cu mintea un cazan de oroare și disperare. Se împiedică de următoarea treaptă ca un om beat, zgâriind cu unghiile zidul neted și lăsând să-i scape un țipăt îngrozit. *Idiotule, idiot nenorocit!* Bastonul bocăni pe podea, piciorul schilod se luă la trântă cu pietrele și Glokta se pomeni jos, prin cine știe ce miracol încă în picioare.

Și iată-l. Acel oribil, minunat, prelung moment dintre strivitul degetului și senzația de durere. Cât de mult mai am până când o să apară durerea? Cât de puternică va fi, atunci când va veni? Gâfâind, cu gura deschisă, la baza scării, Glokta simțea fiorul așteptării. *Iat-o că vine...*

Agonia era de nedescris, un spasm mistuitor în susul coastei stângi, de la laba piciorului până la maxilar. Își miji ochii înlăcrimați, își apăsă mâna dreaptă peste gură, atât de puternic, încât încheieturile degetelor îi trosniră. Puținii dinți pe care îi mai avea scrâșniră când își încleștă fălcile, însă un geamăt subțire, întrerupt, tot îi șuieră din gâtlej. *Țip sau râd? Cum să-mi dau seama?* Respira fornăind greoi, pe nas, cu bulbuci țâșnindu-i în palmă, cu trupul contorsionat tremurând în efortul de a rămâne în picioare.

Spasmul trecu. Glokta își mișcă precaut picioarele, unul câte unul, testând pagubele. Gamba îi era în flăcări, laba piciorului amorțită, gâtul îi pârâia la

fiecare mișcare, trimițându-i mici înțepături ticăloase de-a lungul șirei spinări. *Binișor, în împrejurările date.* Cu o sforțare, se aplecă și își înhăță bastonul între două degete, se ridică din nou, își șterse bulbucii și lacrimile cu dosul palmei. *Foarte palpitant. Mi-a plăcut? Pentru cei mai mulți oameni, scările sunt o chestiune banală. Pentru mine, o aventură!* Porni șchiopătând de-a lungul coridorului, chicotind încetișor în sinea lui. Încă păstra umbra unui zâmbet când ajunse în dreptul ușii sale și intră cu pași târșâiți.

O cutie albă, sordidă, cu două uși față în față. Tavanul era prea scund ca să fie confortabilă, odaia prea puternic luminată de lămpi strălucitoare. Dintr-un colț se strecura umezeala și mortarul era năpădit de bășici care se scorojeau, pătate de mucegai negru. Cineva încercase să șteargă o pată alungită de sânge de pe perete, dar nu se străduise nici pe departe îndeajuns.

Practicianul Frost stătea în celălalt capăt al camerei, cu brațele-i vânjoase încrucișate peste pieptu-i vânjos. Îl salută din cap pe Glokta, cu toată căldura unei pietre, iar Glokta îi răspunse în același fel. Între ei se afla o masă zgâriată, pătată, prinsă în podea și flancată de două scaune. Un bărbat gras, gol pușcă, stătea pe unul dintre ele, cu mâinile legate strâns la spate și cu un sac maro de canava pe cap. Răsuflarea sa iute, înăbușită, era singurul sunet din încăpere. Era frig, aici, jos, însă omul asuda. *Așa ar fi și cazul.*

Glokta șchiopătă către celălalt scaun, își sprijini cu grijă bastonul de marginea mesei și, încet, precaut, se chinui să se așeze. Își întinse gâtul spre stânga și

spre dreapta, apoi își lăsă trupul să alunece într-o poziție cât de cât comodă. Dacă lui Glokta i s-ar fi oferit ocazia să strângă mâna unui om, oricare, cu siguranță l-ar fi ales pe inventatorul scaunelor. *Mi-a făcut viața aproape suportabilă.*

Frost ieși în tăcere din colțul său și apucă partea de sus a sacului între patru degete cărnoase și palide și degetul mare, alb și butucănos. Glokta dădu din cap și practicianul smulse sacul, lăsându-l pe Salem Rews clipind în lumina violentă.

O față mică, urâtă, ticăloasă, de porc. Porc urât și ticălos ce ești, Rews. Porc dezgustător. Ești gata să mărturisești chiar acum, pun rămășag, gata să vorbești și iar să vorbești, fără întrerupere, până când ne apucă sila pe toți. Avea o vânătaie mare și întunecată pe obraz și o alta pe maxilar, deasupra bărbiei duble. Când ochii înlăcrimați i se obișnuiră cu lumina, omul îl recunoscu pe Glokta, aflat în fața lui, și chipul i se umplu dintr-odată de speranță. *O speranță vană și tristă.*

– Glokta, trebuie să mă ajuți, scânci el, aplecându-se atât cât îi permiteau legăturile și bolborosindu-și vorbele într-o disperată, mormăită învălmășeală. Sunt acuzat pe nedrept, știi asta. Sunt nevinovat! Ai venit să mă ajuți, nu-i așa? Tu ești prietenul meu! Ai influență aici. Suntem prieteni, prieteni! Ai putea spune ceva în sprijinul meu! Sunt un om nevinovat, acuzat pe nedrept! Sunt...

Glokta ridică mâna, cerând liniște. Se uită o clipă la chipul cunoscut al lui Rews, de parcă nu l-ar mai fi văzut până atunci. Apoi se întoarse către Frost:

– Ar trebui să-l cunosc pe omul acesta?

Albinosul nu răspunse. Partea de jos a feței îi era ascunsă de masca lui de practician, iar jumătatea de sus nu trăda nimic. Se uita țintă, fără să clipească, la prizonierul din scaun, cu ochii săi roz, morți ca ai unui cadavru. Nu clipise de când intrase Glokta în încăpere. *Cum poate face asta?*

– Sunt eu, Rews! șuieră grăsanul, cu glasul ridicându-se treptat către panică. Salem Rews, mă cunoști, Glokta! Am fost cu tine în război, înainte de... știi tu... suntem prieteni! Noi...

Glokta ridică mâna din nou și se lăsă pe spate, lovindu-și cu unghia unul dintre puținii dinți pe care-i mai avea, ca și cum ar fi fost cufundat în gânduri.

– Rews. Numele îmi sună cunoscut. Un negustor, un membru al Ghildei Pânzarilor. Un om bogat, de bună seamă. Acum îmi amintesc... Glokta se aplecă, făcând o pauză, pentru efect. A fost un trădător! A fost luat de Inchiziție, proprietățile i-au fost confiscate. Vezi tu, a conspirat să se sustragă de la plata dărilor către rege. Gura lui Rews atârna deschisă. Dările regelui! țipă Glokta, lovind cu palma în masă. Grăsanul se holba la el, cu ochii măriți, trecându-și limba peste un dinte. *Dreapta sus, al doilea din spate.* Dar unde ne sunt manierele? întrebă Glokta, fără să se refere la cineva anume. Poate că noi ne-am cunoscut cândva sau nu, dar nu cred că ție și asistentului meu vi s-au făcut prezentările cuvenite. Practiciene Frost, salută-l pe acest grăsan.

Fu o lovitură cu palma, dar suficient de puternică să-l arunce pe Rews din scaun. Acesta trosni, dar

rămase locului. *Cum se poate una ca asta? Să-l dobori la pământ, dar să lași scaunul în picioare?* Rews se rășchiră horcăind pe jos, cu fața lipită de dale.

– Îmi amintește de o balenă pe uscat, remarcă Glokta absent.

Albinosul îl înhăță pe Rews de sub braț și îl trase în sus, azvârlindu-l înapoi în scaun. Sângele îi șiroia dintr-o tăietură la obraz, dar ochii săi de porc erau tăioși acum. *Loviturile îi fac pe cei mai mulți oameni să se înmoaie, dar pe unii îi oțelesc. Nu l-aș fi crezut niciodată pe acesta un om dur, dar viața e plină de surprize.*

Rews scuipă sânge pe tăblia mesei.

– Ai mers prea departe de data asta, Glokta, o, da! Pânzarii sunt o ghildă onorabilă, avem influență! Nu vor tolera așa ceva! Sunt un om cunoscut! Chiar în clipa asta, soția mea trebuie că trimite o petiție regelui, să-mi acorde o audiență!

– A, soția ta! Glokta zâmbi trist. Soția ta e o femeie foarte frumoasă. Tânără și frumoasă. Mă tem că, poate, prea tânără pentru tine. Mă tem că a profitat de ocazie ca să scape de tine. Mă tem că ne-a adus registrele tale. Toate registrele. Rews păli. Ne-am uitat prin acele registre. Glokta făcu semn către un morman imaginar de hârtii spre stânga. Ne-am uitat și prin registrele din vistierie – făcu semn către un alt teanc spre dreapta. Imaginează-ți ce surpriză am avut când n-am reușit să potrivim cifrele. Și au mai fost și vizitele nocturne ale angajaților tăi la depozitele din cartierul vechi, micile corăbii neînregistrate, plățile către oficiali, documentele falsificate. Mai trebuie

să continui? întrebă Glokta, clătinând din cap, cu profundă dezaprobare.

Grăsanul înghiți în sec și își linse buzele.

În fața prizonierului erau așezate un condei, cerneală și hârtiile confesiunii, acoperite minuțios cu scrisul frumos și îngrijit al lui Frost, așteptând doar semnătura. *Am să-l prind, chiar aici și acum.*

– Mărturisește, Rews, șopti încetișor Glokta și pune capăt fără dureri acestei afaceri regretabile. Mărturisește și numește-ți complicii. Știm deja cine sunt. Ne va fi tuturor mai ușor. Nu vreau să te rănesc, crede-mă, nu-mi va face nicio plăcere. *Nimic nu-mi va face.* Mărturisește. Mărturisește și vei fi cruțat. Exilul în Englia nu e atât de rău cum ar vrea unii să te facă să crezi. Mai există și acolo plăceri ale vieții și satisfacția unei zile de muncă cinstită, în slujba regelui tău. Mărturisește! Rews se uita țintă în podea, lingându-și dintele. Glokta se lăsă pe spate și oftă: Sau nu, zise el, și atunci pot să-mi aduc instrumentele. Frost făcu un pas înainte, umbra lui masivă căzând peste fața grăsanului. Cadavru găsit plutind lângă docuri, șopti Glokta, umflat de apa mării și mutilat oribil... imposibil... imposibil de recunoscut. *E gata să vorbească. E gras și copt și gata să explodeze.* Oare rănile au fost induse înainte sau după moarte? întrebă el, plin de vervă, tavanul. Oare decedatul a fost bărbat sau femeie? Glokta ridică din umeri. Cine poate spune?

Se auzi o bătaie puternică în ușă. Fața lui Rews se înălță brusc, plină din nou de speranță. *Nu acum, fir-ar să fie!* Frost se duse la ușă și o întredeschise

puțin. Avu loc un schimb de replici. Ușa se închise. Frost se aplecă, șoptindu-i lui Glokta la ureche:

– *Ete Teverar,* veni bolboroseala peltică, din care Glokta înțelese că la ușă era Severard.

Deja? Glokta zâmbi și clătină din cap, ca și cum ar fi fost o veste bună. Fața lui Rews se pleoști puțin. *Cum se poate ca unui om care s-a îndeletnicit cu tăinuirea să-i fie imposibil să-și ascundă emoțiile în încăperea asta?* Dar Glokta știa cum: *E greu să-ți păstrezi calmul când ești speriat, neajutorat, singur, la mila unor oameni fără pic de milă. Cine să știe asta mai bine decât mine?* Oftă și, pe tonul cel mai plictisit de lume, întrebă:

– Vrei să mărturisești?

– Nu!

Sfidarea revenise în ochii de porc ai prizonierului. Îi susținu privirea, tăcut și atent, sugându-și dintele. *Surprinzător. De-a dreptul surprinzător. Și ăsta e abia începutul.*

– Te sâcâie dintele ăla, Rews? Nimic legat de dinți nu-i era străin lui Glokta. Propria lui gură fusese lucrată de cei mai buni. *Sau cei mai răi, depinde cum privești lucrurile.* Se pare că trebuie să te las acum, dar, cât voi fi plecat, am să mă gândesc la dintele ăla. Am să chibzuiesc foarte bine ce-i de făcut cu el. Glokta își apucă bastonul: Vreau să te gândești la mine cu gândul la dintele tău. Și mai vreau să te gândești foarte bine să semnezi mărturisirea. Glokta se ridică în picioare cu greu, scuturându-și piciorul dureros. Dar cred că s-ar putea să reacționezi bine la o mamă de bătaie, așa că am să te las în compania Practicianului

Frost, preț de o jumătate de oră. Gura lui Rews deveni un cerc tăcut de uimire. Albinosul ridică scaunul cu grăsan cu tot și îl răsuci încet. Este, fără doar și poate, cel mai bun la treburile de felul acesta. Frost scoase la iveală o pereche de mănuși roase din piele și începu să și le tragă tacticos pe mâinile albe, mari, deget după deget. Ți-a plăcut întotdeauna să ai ce-i mai bun din orice, nu-i așa, Rews? Glokta se îndreptă către ușă.

– Așteaptă, Glokta! strigă Rews peste umăr, cu glas tânguitor. Așteaptă...!

Practicianul Frost puse o mână înmănușată peste gura grăsanului și își ridică un deget la mască:

– *Thhhhhhhh,* făcu el.

Ușa se închise cu un clic.

Severard se sprijinea de peretele coridorului, cu un picior proptit pe tencuiala din spatele lui, fluierând distonant sub mască și trecându-și o mână prin păru-i lung, răsfirat. Când Glokta ieși pe ușă, Severard își îndreptă spatele și făcu o scurtă plecăciune și, judecând după ochi, era limpede că zâmbea. *El zâmbește mereu.*

– Superiorul Kalyne vrea să vă vadă, spuse el cu accentul său grosolan, trivial, și cred că nu l-am văzut niciodată mai furios.

– Severard, bietul de tine, trebuie că ești îngrozit. Ai lada?

– Da.

– Și ai luat din ea ceva pentru Frost?

– Da.

– Și ceva și pentru soția ta, sper.

– O, da răspunse Severard, cu ochii zâmbind mai mult ca oricând. Soția mea va fi răsfățată. Dacă o să-mi iau vreodată una.

– Bun. Mă grăbesc să răspund chemării Superiorului. După ce stau cinci minute cu el, intră cu lada.

– Să năvălesc pur și simplu în birou?

– Năvălește și înjunghie-l, din partea mea.

– Treaba e ca și făcută, Inchizitorule.

Glokta clătină din cap, se întoarse, după care se răsuci înapoi.

– Să nu-l înjunghii de-adevărat, Severard, bine?

Practicianul zâmbi cu ochii și vârî în teacă respingătorul cuțit. Glokta își ridică privirea în tavan, apoi se îndepărtă șchiopătând, cu bastonul bocănind pe dale, cu piciorul zvâcnind. Toc, boc, durere. Acesta era ritmul mersului său.

Biroul Superiorului era o încăpere spațioasă și somptuos mobilată din partea de sus Casei Întrebărilor, o încăpere în care totul era prea mare și prea extravagant. O fereastră imensă, cu vitralii, domina un perete placat cu lemn, oferind o vedere peste grădinile îngrijite, din curtea de dedesubt. Un birou la fel de imens și bogat ornamentat se afla în mijlocul covorului viu colorat, adus din vreun loc cald și exotic. Capul unui animal fioros, din vreo regiune rece și exotică, era instalat deasupra impunătorului șemineu de piatră, în care mocnea un foc minuscul, meschin, gata să se stingă.

Persoana Superiorului Kalyne făcea ca biroul să pară mic și mohorât. Imens, rumen la față, bine trecut de cincizeci de ani, compensase peste măsură părul rărit printr-o pereche de impresionanți perciuni albi. Era considerat o prezență înfricoșătoare chiar și în interiorul Inchiziției, însă pe Glokta nu-l mai speria nimic, și amândoi știau asta.

În spatele mesei de scris se afla un scaun mare și luxos, dar Superiorul se plimba de colo-colo, țipând și dând din mâini. Glokta era așezat pe ceva care, deși scump, fără îndoială, fusese evident conceput pentru a-l face pe ocupantul său să se simtă cât mai incomod posibil. *Dar nu mă deranjează prea mult. Incomod mi-e tot timpul.*

Se amuza imaginându-și capul lui Kalyne instalat deasupra șemineului în locul celui al fiorosului animal, în timp ce Superiorul tuna și fulgera. *Seamănă cu șemineul lui ca două picături de apă, marele nătărău. Arată impresionant, dar în interior nu găsești mare lucru. Mă întreb cum ar reacționa la un interogatoriu. Aș începe cu acei perciuni ridicoli.* Însă fața lui Glokta era o mască de atenție și respect.

– Ei, bine, Glokta, ai întrecut măsura de data asta, schilod nebun! Când vor afla, pânzarii te vor jupui!

– Am încercat jupuitul. Gâdilă. *La naiba, ține-ți gura și zâmbește. Dar unde e tolomacul ăla de Severard? Am să pun să-i ia pielea de pe el când ies de-aici.*

– O, da, bună, foarte bună, Glokta, mă prăpădesc de râs. Și sustragerea de la dările regelui? Superiorul coborî spre el o privire fioroasă, cu perciunii

zburlindu-se. Dările regelui! răcni el, împroșcându-l pe Glokta cu salivă. Toți fac asta! Pânzarii, negustorii de mirodenii, toți! Orice nătărău blestemat care are o corabie!

– Dar a fost atât de fățiș, Superior Kalyne. A fost o insultă la adresa noastră. Am simțit că trebuie să...

– Ai simțit? Kalyne era roșu la față și tremura de furie. Ți s-a spus explicit să te ții departe de pânzari, departe de negustorii de mirodenii, departe de toate ghildele mari! Superiorul măsura camera în lung și-n lat, cu și mai mare viteză. *Ai să-ți uzezi covorul în ritmul ăsta. Marile ghilde vor trebui să-ți cumpere altul nou.* Ai simțit, da? Ei, bine, va trebui să meargă înapoi! Va trebui să-l eliberăm, iar tu va trebui să simți cum e să-ți ceri scuze în genunchi. E o dezonoare cumplită. M-ai făcut să cad în ridicol. Unde se află acum?

– L-am lăsat cu Practicianul Frost.

– Cu animalul ăla gângav? Superiorul, disperat, începu să-și smulgă părul din cap. Ei, bine, asta este, nu-i așa? Acum va fi o ruină. Nu-l mai putem trimite înapoi într-un asemenea hal! Ești terminat, Glokta! Terminat! Mă duc direct la Arhilector! Direct la Arhilector!

Ușa imensă fu dată în lături cu piciorul și Severard intră agale, ducând un cufăr de lemn. *La țanc.* Superiorul se holbă, fără grai, cu gura căscată de furie, cum Severard îl aruncă pe birou, cu o bufnitură și un zornăit.

– Ce naiba înseamnă... Severard deschise capacul și Kalyne văzu banii.

Toți banii aceia încântători. Se opri în mijlocul perorației, cu gura înțepenită în timp ce articula următorul sunet. Păru surprins, apoi nedumerit, pe urmă prudent. Își strânse buzele și se așeză încet.

– Mulțumesc, Practician Severard, spuse Glokta. Te poți retrage. Superiorul își mângâie gânditor perciunii, în timp ce Severard ieși cu pași mari, iar fața îi reveni treptat la obișnuita nuanță de roz. Confiscați de la Rews. Acum proprietatea Coroanei, desigur. M-am gândit că trebuie să vi-i dau, fiind superiorul meu direct, ca să-i puteți preda la vistierie. *Sau ca să-ți cumperi un birou mai mare, lipitoare ce ești.* Glokta se aplecă, punându-și mâinile pe genunchi. Ați putea declara, poate, că Rews a mers prea departe, că a fost nevoie să i se pună întrebări, că trebuia dat un exemplu. Nu putem fi văzuți stând cu mâinile în sân, în definitiv. Am să bag în sperieți marile ghilde, ca să stea la locul lor. *Am să le bag în sperieți și poți să storci mai multe de la ei.* Sau ați putea să le spuneți oricând că sunt un schilod nebun și să mă învinuiți pe mine pentru cele întâmplate.

Superiorului începea acum să-i placă, Glokta își dădea seama. Încerca să n-o arate, dar perciunii îi tremurau la vederea bănetului.

– Bine, Glokta. Bine. Foarte bine. Întinse mâna și închise cu grijă capacul cufărului. Dar dacă-ți mai trece prin cap să mai faci vreodată așa ceva... vorbește mai întâi cu mine, fii bun. Nu-mi plac surprizele.

Glokta se forță să se ridice în picioare și se îndreptă șontâc spre ușă.

– O, și încă ceva. Glokta se întoarse anevoie. Kalyne îl privea sever pe sub sprâncenele-i mari, fabuloase. Când merg să mă întâlnesc cu pânzarii, trebuie să iau cu mine mărturisirea lui Rews.

Glokta zâmbi larg, dezvăluind prăpastia din locul dinților săi din față.

– Asta n-ar trebui să fie o problemă, Superior Kalyne.

Kalyne avusese dreptate. Rews n-ar fi avut cum să se întoarcă în starea în care era. Avea buzele sparte și pline de sânge, coastele pline de vânătăi care se înnegreau, capul căzut într-o parte, fața tumefiată, aproape de nerecunoscut. *Pe scurt, arată ca un om gata să mărturisească.*

– Nu-mi închipui că ți-a plăcut ultima jumătate de oră, Rews. Nu-mi închipui că ți-a plăcut deloc. Poate că a fost cea mai rea jumătate de oră din viața ta, dar n-aș putea spune asta cu certitudine. Dar mă gândesc la ce avem aici pentru tine, iar tristul adevăr e că... asta e cam tot ce e mai bun. Așa e în înalta societate. Glokta se aplecă, apropiindu-și fața la doar câțiva centimetri de terciul însângerat al nasului lui Rews. Practicianul Frost e o copiliță pe lângă mine, șopti el. E un pisoi. După ce încep eu cu tine, Rews, ai să te gândești la asta cu nostalgie. Ai să mă implori să-ți acord o jumătate de oră cu practicianul. Pricepi? Rews nu scotea niciun sunet, în afară de aerul ce-i șuiera prin nasul spart. Arată-i instrumentele, șopti Glokta.

Frost se apropie și, cu un gest teatral, deschise o cutie lustruită. Era o adevărată operă de artă. Când capacul fu dat la o parte, numeroasele tăvi din interior se ridicară și se deschiseră ca un evantai, etalând uneltele lui Glokta în toată înspăimântătoarea lor măreție. Erau acolo lame de toate formele și dimensiunile, ace curbate și drepte, sticle cu ulei și acid, cuie și șurubelnițe, clame și clești, ferăstraie, ciocane, dălți. Metalul, lemnul și sticla sclipeau în lumina strălucitoare a lămpii, toate lustruite ca oglinda și ascuțite ucigător.

O umflătură mare, purpurie, închisese complet ochiul stâng al lui Rews, dar celălalt săgetă instrumentele cu privirea: îngrozit, fascinat. Funcțiile unora dintre ele erau oribil de evidente, funcțiile altora, oribil de obscure. *Care îl sperie mai mult?*

– Vorbeam despre dintele tău, pare-mi-se, murmură Glokta. Ochiul lui Rews se ridică brusc, uitându-se la el. Sau ai vrea să mărturisești? *Al meu e, iată-l cum cedează. Mărturisește, mărturisește, mărturisește, mărturisește...*

Se auzi o bătaie puternică în ușă. *Fir-ar să fie, iarăși!* Frost întredeschise puțin ușa și urmă un schimb de replici șoptite. Rews își linse buza umflată. Ușa se închise, albinosul se aplecă, să-i șoptească lui Glokta la ureche.

– *Ete Ahi'ectolu.* Glokta îngheță. *Banii n-au fost de ajuns. În timp ce mă târșâiam înapoi din biroul lui Kalyne, ticălosul bătrân mă raporta Arhilectorului. Oare sunt terminat?* Simți un fior vinovat la gândul acesta. *Ei, bine, am să mă ocup mai întâi de porcul ăsta gras.*

– Spune-i lui Severard că vin imediat. Glokta se întoarse să-i vorbească prizonierului său, dar Frost îi așeză o mână mare și albă pe umăr.

– Ăă. *Ahi'ectolu.* Frost făcu semn către ușă: *Ete aișși.* Ah.

Aici? Glokta își simțea pleoapa zvâcnind. *De ce?* Se ridică, sprijinindu-se de marginile mesei. *Oare mâine voi fi găsit în canal? Mort și umflat, imposibil... imposibil de recunoscut?* Singura emoție pe care o simțea în fața acestei idei era o undă de vagă ușurare. *Gata cu scările.*

Arhilectorul Inchiziției Maiestății Sale stătea pe coridor. Pereții murdari păreau aproape maro în spatele lui, atât de strălucitoare și nepătate îi erau lunga mantie albă, mănușile albe, claia de păr alb. Era trecut de șaizeci de ani, dar nu trăda nimic din slăbiciunea vârstei. Fiecare părticică din făptura-i înaltă, delicată, proaspăt bărbierită, era impecabil înfățișată. *Arată ca un om care n-a fost nici măcar o singură dată în viață surprins de nimic.*

Se mai întâlniseră o dată, cu șase ani în urmă, când Glokta intrase în Inchiziție, și nu părea să se fi schimbat defel de atunci. Arhilectorul Sult. Unul dintre cei mai puternici oameni din Uniune. *Unul dintre cei mai puternici oameni din lume, la drept vorbind.* În spatele lui, aproape ca niște umbre supradimensionate, se înălțau doi practicieni enormi, tăcuți, cu măști negre.

Arhilectorul schiță un zâmbet firav când îl văzu pe Glokta ieșind pe ușă, cu pasu-i târșâit. Spunea multe

acel zâmbet. *Uşor dispreţ, uşoară milă, o foarte vagă nuanţă ameninţătoare. Orice, în afară de amuzament.*

– Inchizitor Glokta, spuse el, întinzând o mână înmănuşată în alb, cu palma în jos. Pe deget îi sclipea un inel cu o imensă piatră violet.

– Slujesc şi mă supun, Eminenţa Voastră!

Glokta nu-şi putu stăpâni o grimasă când se aplecă încet, să atingă inelul cu buzele. O manevră dificilă şi dureroasă, care păru să dureze o veşnicie. Când, în cele din urmă, reveni în poziţie verticală, Sult îl cerceta calm, cu ochii săi albaştri şi reci. O privire care sugera că îl înţelegea deja perfect pe Glokta şi nu era impresionat.

– Vino cu mine.

Arhilectorul se întoarse şi se îndepărtă pe coridor. Glokta porni şchiopătând după el, cu tăcuţii practicieni mărşăluind imediat în spatele lui. Sult păşea cu o siguranţă dezinvoltă, placidă, cu pulpanele hainei fluturând graţios în urma lui. *Ticălosul.* În curând, ajunseră în dreptul unei uşi, foarte asemănătoare cu cea a lui Glokta. Arhilectorul o descuie şi pătrunse înăuntru, iar practicienii îşi ocupară poziţiile de-o parte şi de alta, cu braţele încrucişate. *O întrevedere privată, aşadar. Una din care, poate, nu voi ieşi niciodată.* Glokta păşi peste prag.

O cutie sordidă, cu tencuială albă, prea puternic luminată şi cu tavanul prea scund ca să fie confortabilă. Avea o crăpătură mare, în loc de pata umedă, dar altminteri era aidoma propriei sale odăi. Avea masa zgâriată, scaunele ieftine, avea chiar şi o pată

de sânge prost curățată. *Mă întreb dacă nu cumva sunt vopsite, pentru impresie.* Unul dintre practicieni trânti dintr-odată ușa, cu un bubuit. Glokta ar fi trebuit să tresară, însă el nu putea fi tulburat.

Arhilectorul Sult se lăsă grațios într-unul dintre scaune și trase înspre el, peste masă, un teanc de hârtii îngălbenite. Făcu semn către celălalt scaun, cel care era folosit pentru prizonier. Lui Glokta nu-i scăpară subînțelesurile.

– Prefer să stau în picioare, Eminența Voastră.

Sult îi zâmbi. Avea dinți frumoși, ascuțiți, toți de un alb strălucitor.

– Nu, nu preferi.

Aici m-a prins. Glokta se lăsă dizgrațios în scaunul prizonierului, în timp ce Arhilectorul întoarse prima filă a teancului său de documente, se încruntă și clătină ușor din cap, de parcă ar fi fost îngrozitor de dezamăgit de ceea ce vedea. *Detaliile ilustrei mele cariere, poate?*

– Am primit, nu de mult, o vizită din partea Superiorului Kalyne. Era extrem de supărat. Ochii albaștri, tăioși, ai lui Sult se ridicară de pe hârtii. Supărat pe tine, Glokta. A vociferat destul de tare pe tema asta. Mi-a spus că ești un pericol incontrolabil, că acționezi fără să analizezi consecințele, că ești un infirm nebun. A cerut să fii înlăturat din departamentul lui. Arhilectorul zâmbi. Un zâmbet rece, malițios, de felul celor pe care le folosea Glokta cu prizonierii. *Dar mai plin de dinți.* Cred că voia să spună să fii înlăturat... cu totul. Se priviră fix peste masă.

Acum trebuie să cerșesc îndurare? Acum trebuie să mă târăsc și să-ți sărut picioarele? Ei, bine, n-am de gând să cerșesc și sunt mult prea țeapăn ca să mă târăsc. Practicienii tăi vor trebui să mă omoare așezat pe scaun. Să-mi taie gâtul. Să-mi strivească țeasta. Orice. Atât timp cât își duc treaba la bun sfârșit.

Dar Sult nu se grăbea. Mâinile înmănușate în alb se mișcau cu dibăcie, cu precizie, paginile foșneau și pârâiau.

– Avem puțini oameni ca tine în Inchiziție, Glokta. Nobil, dintr-o familie excelentă. Săbier campion, ofițer strălucit de cavalerie. Un om care cândva s-a pregătit pentru cea mai înaltă carieră. Sult îl cercetă de sus și până jos, de parcă nu-i venea a crede.

– Asta a fost înainte de război, Eminență.

– Evident. Capturarea ta ne-a adus multă spaimă și puțină speranță că te vei întoarce viu. Pe măsură ce războiul se scurgea încet și lunile treceau, speranța s-a împuținat, până a pierit cu totul, însă, când s-a semnat tratatul, te numărai printre prizonierii înapoiați Uniunii. Îl privi pe Glokta cu ochii mijiți. Ai vorbit?

Glokta nu se putu stăpâni și izbucni într-un râs strident. Răsuna ciudat în camera rece. Nu era un sunet pe care-l puteai auzi prea des aici, jos.

– Dacă am vorbit? Am vorbit până mi s-a uscat gâtlejul. Le-am spus tot ce mi-a putut trece prin cap. Am țipat fiecare secret pe care l-am auzit vreodată. Am bolborosit ca un nebun. Când n-am mai avut ce să le spun, am inventat lucruri. Am făcut pe mine și am țipat ca o copiliță. Toată lumea face asta.

– Dar nu toată lumea supraviețuiește. Doi ani în temnițele împăratului. Nimeni altul n-a rezistat atât de mult. Doctorii erau siguri că nu te vei mai ridica niciodată din pat, însă un an mai târziu ți-ai depus cererea de intrare în Inchiziție! *Știm asta amândoi. Am fost amândoi acolo. Ce vrei de la mine și de ce nu isprăvești odată? Presupun că unora le place pur și simplu să-și asculte glasul.* Mi s-a spus că ești schilodit, că ești distrus, că nu vei putea fi niciodată vindecat, că nu vei putea fi niciodată demn de încredere. Dar am fost înclinat să-ți dau o șansă. Un nătărău oarecare câștigă Turnirul în fiecare an, iar războaiele nasc mulți soldați promițători, însă performanța ta de a supraviețui acelor doi ani era unică. Așadar, ai fost trimis în Nord și ți s-a încredințat una dintre minele noastre de acolo. Ce-ai înțeles din Englia?

O latrină jegoasă de violență și corupție. O închisoare unde i-am făcut sclavi pe cei nevinovați și pe cei vinovați deopotrivă, în numele libertății. O văgăună împuțită, unde îi trimitem pe cei pe care îi urâm și pe cei de care ne e rușine, să moară de foame, de boli și muncă istovitoare.

– Era rece, răspunse Glokta.

– Și tu la fel. Ți-ai făcut puțini prieteni în Englia. Extrem de puțini în rândul Inchiziției și niciunul printre exilați! Arhilectorul smulse dintre hârtii o scrisoare ferfeniță și aruncă peste ea un ochi critic. Superiorul Goyle mi-a spus că ești un pește rece, că nu ai deloc sânge în tine. Credea că nu-i poți folosi la nimic. *Goyle. Ticălosul. Măcelarul ăla. Prefer să n-am*

sânge decât să n-am creier. Dar după trei ani, producția a crescut. S-a dublat, de fapt. Așadar, ai fost adus înapoi la Adua, să lucrezi în subordinea Superiorului Kalyne. Am crezut că astfel vei învăța disciplina, dar se pare că m-am înșelat. Insiști să faci lucrurile cum vrei tu. Arhilectorul ridică spre el o privire încruntată. Sincer să fiu, cred că Superiorul Kalyne se teme de tine. Cred că toți se tem. Nu le place aroganța ta, nu le plac metodele tale, nu le place... intuiția deosebită pe care o dovedești în munca ta.

– Și Eminența Voastră ce crede?

– Sincer? Nu sunt sigur că-mi plac prea mult nici mie metodele tale și mă îndoiesc că aroganța ta e pe deplin meritată. Dar îmi plac rezultatele tale. Îmi plac foarte mult rezultatele tale. Închise brusc mănunchiul de hârtii și își așeză o mână deasupra, aplecându-se peste masă, către Glokta. *Așa cum m-aș putea apleca eu către prizonierii mei, când le cer să mărturisească.* Am o sarcină pentru tine. O sarcină care îți va pune în valoare talentele mai bine decât vânătoarea de contrabandiști mărunți. O sarcină care ți-ar putea permite să te redresezi în ochii Inchiziției. Arhilectorul tăcu, preț de un lung moment. Vreau să-l arestezi pe Sepp dan Teufel.

Glokta se încruntă. *Teufel?*

– Administratorul Monetăriei, Eminența Voastră?

– Chiar el.

Administratorul Monetăriei Regale. Un om important, dintr-o familie importantă. Un pește foarte mare, să fie prins în balta mea mică. Un pește cu prieteni

puternici. Ar putea fi periculos să arestezi un asemenea om. Ar putea fi fatal.

– Pot să întreb de ce?

– Nu poți. Lasă-mă pe mine să mă frământ cu de ce-urile. Tu concentrează-te să obții o mărturisire.

– Ce să mărturisească, Eminență?

– Păi, corupție și înaltă trădare! Se pare că amicul nostru, Administratorul Monetăriei, a fost extrem de indiscret în anumite afaceri personale. Se pare că obișnuia să ia mită, conspirând cu Ghilda Pânzarilor să-l înșele pe rege. Astfel că ar fi foarte folositor dacă un pânzar de rang înalt l-ar pomeni, într-o combinație nefericită.

Nu poate fi o coincidență că am un pânzar de rang înalt în camera mea de interogatoriu, chiar în clipa asta. Glokta ridică din umeri.

– Odată ce oamenii încep să vorbească, e surprinzător ce nume pot ieși la iveală.

– Bun. Arhilectorul își flutură mâna. Poți pleca, Inchizitorule. Voi veni după mărturisirea lui Teufel mâine pe vremea asta. Ai face bine s-o ai.

Glokta respira încet, făcând cu trudă cale întoarsă de-a lungul coridorului.

Inspiră, expiră. Calm. Nu se așteptase să iasă viu din camera aceea. *Iar acum mă pomenesc mișcându-mă în cercuri influente. O sarcină personală, pentru Arhilector, să smulg o confesiune de înaltă trădare de la unul dintre cei mai de încredere oficiali ai Uniunii. Cele mai influente cercuri, dar pentru câtă vreme? Datorită rezultatelor mele? Sau fiindcă nu mi se va simți lipsa?*

– Îmi cer scuze pentru toate întreruperile de astăzi, sincer. E ca la bordel aici, cu așa un du-te-vino. Rews își strâmbă într-un zâmbet trist buzele crăpate și umflate. *Să zâmbească într-un asemenea moment, zău, omul ăsta e o minune. Dar toate lucrurile trebuie să se sfârșească.* Haide să fim cinstiți, Rews. Nimeni nu vine să te ajute. Nici astăzi, nici mâine, nici altă dată. Vei mărturisi. Singurul lucru pe care-l poți alege este când și starea în care te vei afla atunci când ai s-o faci. Chiar n-ai nimic de câștigat amânând. Doar durere. Avem cu prisosință pentru tine.

Expresia de pe fața însângerată a lui Rews era greu de deslușit, dar umerii i se lăsară. Cu o mână tremurătoare, înmuie condeiul în cerneală și își scrise numele, ușor înclinat, în partea de jos a paginii mărturisirii. *Am câștigat din nou. Mă doare piciorul mai puțin? Mi-am recăpătat dinții? Mi-a folosit la ceva să-l distrug pe omul acesta pe care l-am considerat cândva prieten? Atunci de ce fac asta?* Scârțâitul peniței pe hârtie fu singurul răspuns.

– Excelent, spuse Glokta. Practicianul Frost întoarse documentul spre el. Iar asta e lista complicilor tăi? Își lăsă ochii să treacă agale peste nume. *O mână de pânzari tineri, trei căpitani de corabie, un ofițer din garda orașului, doi ofițeri vamali fără importanță. O rețetă într-adevăr searbădă. Hai să vedem dacă putem s-o condimentăm nițel.* Glokta întoarse hârtia și o împinse înapoi peste masă. Adaugă numele lui Sepp dan Teufel pe listă, Rews.

Grăsanul părea nedumerit.

– Administratorul Monetăriei? bâigui el, printre buzele-i groase.

– Chiar el.

– Dar nu l-am întâlnit niciodată.

– Și? pufni Glokta. Fă cum ți-am spus. Rews se opri, cu gura ușor întredeschisă. Scrie, porc grăsan.

Practicianul Frost își pocni degetele.

Rews își linse buzele.

– Sepp... dan... Teufel, murmură el pentru sine, în timp ce scria.

– Excelent. Glokta închise cu grijă capacul oribilelor, minunatelor sale instrumente. Mă bucur, de dragul amândurora, că nu vom mai avea nevoie azi de astea.

Frost închise cătușele, cu un pocnet, pe încheieturile prizonierului, îl trase în picioare și apoi începu să-l împingă spre ușa din spatele camerei.

– Ce mai urmează? țipă Rews peste umăr.

– Englia, Rews, Englia. Nu uita să-ți iei cu tine ceva călduros.

Ușa se trânti în spatele lui. Glokta cercetă lista de nume din mâinile sale. Sepp dan Teufel era ultimul. *Un singur nume. În aparență, ca toate celelalte. Teufel. Doar încă un nume. Însă unul atât de periculos.*

Severard aștepta afară, pe coridor, zâmbind, ca întotdeauna.

– Să-l arunc pe grăsan în canal?

– Nu, Severard. Îmbarcă-l pe următoarea corabie spre Englia.

– Sunteți într-o dispoziție milostivă astăzi.

Glokta fornăi.

– Milostenie ar însemna canalul. Porcul nu va rezista nici șase săptămâni în Nord. Uită-l. Trebuie să-l arestăm pe Sepp dan Teufel în seara asta.

Severard ridică din sprâncene.

– Nu cumva Administratorul Monetăriei?

– Nimeni altul. La ordinele exprese ale Eminenței Sale Arhilectorul. Se pare că lua bani de la pânzari.

– O, rușine să-i fie!

– Vom pleca de îndată ce se întunecă. Spune-i lui Frost să fie pregătit.

Practicianul deșirat clătină din cap, legănându-și părul lung. Glokta se întoarse și șontâcăi pe coridor, cu bastonul bocănind pe dalele murdare, cu piciorul stâng în flăcări.

De ce fac asta? se întrebă din nou.

De ce fac asta?

O SINGURĂ CALE

Logen se trezi cu o zvâcnire dureroasă. Stătea incomod, cu capul sucit pe ceva tare, cu genunchii ridicați la piept. Miji ochii, într-o fantă încețoșată. Era întuneric, însă, de undeva, venea o sclipire palidă. Lumină prin zăpadă.

Îl străfulgeră panica. Acum știa unde se află. Îngrămădise niște zăpadă la intrarea în mica peșteră, ca să încerce să păstreze căldura înăuntru, atâta câtă era. Trebuie că ninsese în timp ce dormea, izolându-l înăuntru. Dacă fusese o ninsoare abundentă, afară era posibil să fie o grămadă de zăpadă. Troiene mai înalte decât un stat de om. Poate că n-avea să mai iasă niciodată de acolo. Poate că urcase atâta drum afară din vale, doar ca să moară într-o gaură săpată în stâncă, prea strâmtă să-și poată măcar întinde picioarele.

Logen se răsuci în locul îngust, cum putu mai bine, înlătură zăpada cu mâinile amorțite, luptându-se cu ea, luând-o la trântă, săpând prin ea, murmurând înjurături în barbă, cu răsuflarea întretăiată. Lumina

se revărsă înăuntru dintr-odată, mistuitoare. Logen dădu la o parte ultimele urme de zăpadă şi se târî afară.

Cerul era de un albastru scânteietor, soarele strălucea deasupra. Îşi întoarse faţa spre el, închise ochii cuprinşi de usturimi şi lăsă lumina să-l scalde. Simţea aerul în gât, dureros de rece. Tăios de rece. Gura îi era uscată ca praful, limba, o bucată de lemn prost cioplită. Adună zăpadă şi şi-o vârî în gură. Zăpada se topi, el înghiţi. Rece de îl durea capul.

De undeva, venea o duhoare de cimitir. Nu doar mirosul acriu şi umed al propriei transpiraţii, deşi era şi acesta destul de rău. Era pătura, începând să putrezească. Îşi înfăşurase două bucăţi din ea în jurul mâinilor, ca nişte mănuşi fără degete, legate cu sfoară în jurul încheieturilor, o alta în jurul capului, ca o glugă murdară, puturoasă. Cizmele erau şi ele bine îndesate cu bucăţi din pătură. Restul era înfăşurat de jur împrejurul trupului său, pe sub haină. Mirosea urât, dar îi salvase viaţa noaptea trecută, şi asta era o afacere bună, după mintea lui Logen. Avea să mai duhnească mult şi bine până când îşi va permite să se descotorosească de pătură.

Se ridică opintindu-se şi privi împrejur. O vale îngustă, cu marginile abrupte şi înecată în omăt. Era înconjurată de trei piscuri mari, mormane de piatră întunecată, cenuşie, şi de zăpadă albă, cu cerul albastru în fundal. Le cunoştea. Vechi prieteni, de fapt. Singurii care-i mai rămăseseră. Se afla în Ţinuturile Înalte. Acoperişul lumii. Era ferit de orice pericol.

– Ferit! murmură pentru sine, cu glas răgușit, însă fără prea multă veselie.

Ferit de mâncare, desigur. Ferit de căldură, fără doar și poate. Niciunul dintre aceste lucruri n-aveau să-l deranjeze aici, sus. Scăpase de shanka, poate, dar acesta era un loc al morții, iar dacă mai zăbovea, avea să li se alăture.

Îi era o foame cumplită. Își simțea pântecele ca pe o imensă, dureroasă groapă care îl striga cu țipete sfredelitoare. Scotoci în raniță după ultima bucată de carne. Ceva vechi, maro, unsuros, ca o nuia uscată. N-avea să umple golul, nici pe departe, dar era tot ce avea. O sfâșie cu dinții, tare ca pielea unor cizme vechi, și o înghiți cu puțină zăpadă.

Logen își umbri ochii cu brațul și privi spre nord, în josul văii, pe unde venise cu o zi în urmă. Panta cobora lin, spre depărtări, zăpada și piatra făcând loc coamelor acoperite de pini ale văilor înalte, copacii făcând loc unei fâșii zbârcite de pășune, pământurile acoperite de iarbă făcând loc mării, o linie scânteietoare la orizont. Acasă. Gândul îl tulbură.

Acasă. Acolo se afla familia lui. Tatăl lui – înțelept, puternic, un om bun și un bun conducător pentru oamenii săi. Soția și copiii lui. Erau o familie bună. Meritau un fiu mai bun, un soț mai bun, un tată mai bun. Acolo erau și prietenii lui. Vechi și noi deopotrivă. Ar fi fost plăcut să-i revadă, foarte plăcut. Să stea de vorbă cu tatăl său, în sala mare. Să se joace cu copiii, să stea cu nevasta lui, lângă râu. Să discute cu Treicopaci despre tactică. Să vâneze cu Copoiul în

văile munților, năvălind prin pădure cu o suliță, râzând ca un nebun.

Logen simți dintr-odată un jind dureros. Aproape că se sufocă de durerea lui. Necazul era că erau cu toții morți. Conacul era un cerc de aşchii negre, râul, un canal de mizerie. N-avea să uite niciodată cum venise peste munte, cum văzuse ruina pârjolită în valea de dedesubt. Cum se târâse prin cenușă, căutând cu disperare vreun semn că mai scăpase cineva, în timp ce Copoiul îl trăgea de umăr și îi spunea să renunțe. Nimic, doar cadavre putrezite, de nerecunoscut. Renunțase să mai caute semne. Erau cu toții morți, pe cât de morți îi puteau face shanka să fie, iar asta însemna morți de-a binelea. Scuipă în zăpadă. Salivă maro, de la carnea uscată. Morți, reci și putreziți, sau prefăcuți în cenușă. Întorși în țărână.

Logen strânse din dinți și își încleștă pumnii sub fâșiile putrede de pătură. Ar putea să se întoarcă la ruinele satului, lângă mare, așa, pentru ultima oară. Ar putea să năvălească în josul văii, cu un răget de luptă în gâtlej, așa cum făcuse la Carleon, când își pierduse un deget și-și câștigase renumele. Ar putea rade câțiva shanka de pe fața pământului. Să-i spintece, așa cum îl spintecase pe Shama Inimă-de-Piatră, de la umăr până la pântece, de-i ieșiseră măruntaiele. Ar putea să-și răzbune tatăl, soția, copiii, prietenii. Un sfârșit potrivit pentru cel căruia i se zicea Sângerosul Nouă. Să moară omorând. Ar ieși un cântec pe cinste.

Dar la Carleon fusese tânăr și puternic și cu prietenii în spatele lui. Acum era slab și înfometat

și mai singur ca niciodată. Îl omorâse pe Shama Inimă-de-Piatră cu o sabie lungă, nespus de ascuțită. Își privi cuțitul. Poate că era un cuțit bun, dar nu i-ar aduce decât un strop de răzbunare dulce. Și, totuși, cine i-ar cânta cântecul? Shanka nu aveau glas, iar imaginație nici atâta, dacă măcar l-ar recunoaște pe cerșetorul puturos, înfășurat în pătură, după ce l-ar umple de săgeți. Poate că răzbunarea mai putea să aștepte, cel puțin până avea o armă mai mare pe care s-o mânuiască. Trebuie să fii realist, în definitiv.

Spre sud, așadar și să devină pribeag. Se găsea mereu de lucru pentru un om priceput ca el. Muncă grea, probabil, murdară, dar, oricum, muncă. Îl ispitea, într-un fel, trebuia să recunoască. Să nu ducă grija nimănui, în afară de sine, să nu conteze deloc ce decizii ia, să nu aibă în mâinile sale viața sau moartea nimănui. Avea dușmani în Sud, era adevărat. Dar Sângerosul Nouă se descurcase cu dușmanii și altă dată.

Scuipă din nou. Acum, că avea nițică salivă, se gândea s-o valorifice din plin. Era cam tot ce avea – salivă, un ceaun vechi și niște bucăți puturoase de pătură. Mort în Nord sau viu în Sud. La asta se reducea totul și nu avea de ales.

Să mergi mai departe. Asta făcuse întotdeauna. Asta este misiunea care însoțește supraviețuirea, fie că meriți să trăiești, fie că nu. Îți amintești de morți cât poți mai bine. Rostești câteva cuvinte pentru ei. Apoi mergi mai departe și speri la ceva mai bun.

Logen inspiră prelung aerul rece și-l dădu afară.

– Adio, prieteni! murmură el. Adio.

Își aruncă ranița peste umăr, se întoarse și începu să înainteze greoi prin nămeți. În jos, spre sud, afară din munți.

Ploua liniștit. O ploaie domoală, învеșmântând totul într-o rouă rece, care se aduna pe crengi, pe frunze, pe ace și cădea în picuri mari și grei, îmbibând hainele și pielea ude ale lui Logen.

Se ghemui, nemișcat și tăcut, în desișul umed, cu ploaia șiroindu-i pe față, cu lama strălucitoare a cuțitului lucind de apă. Simțea freamătul pădurii și-i auzea miile de sunete. Mișunatul insectelor, fără număr, alergătura oarbă a cârtițelor, foșnetul sfios al căprioarelor, pulsația domoală a sevei în trunchiurile copacilor bătrâni. Fiecare lucru viu din pădure își căuta propriul fel de hrană, iar el așijderea. Își lăsă mintea să se oprească asupra unui animal ce se deplasa cu grijă în preajmă, printre copaci, la dreapta lui. Delicios. Pădurea deveni tăcută. Nu se mai auzea decât picuratul nesfârșit al apei de pe crengi. Lumea se îngustă, redusă doar la Logen și următoarea lui masă.

Când socoti că animalul era destul de aproape, făcu un salt înainte și îl doborî pe pământul ud. Un căprior tânăr. Se zbătu și lovi cu picioarele, dar el era puternic și iute și îi înfipse cuțitul în gât, tăindu-i beregata. Sângele fierbinte țâșni din rană și se revărsă pe mâinile lui Logen, pe pământul ud.

Luă trupul animalului și îl săltă peste umăr. Avea să fie bun într-o tocană, poate cu niște ciuperci. Foarte bun. Pe urmă, după ce mânca, avea să ceară

îndrumare spiritelor. Îndrumarea lor era de cele mai mule ori zadarnică, însă compania lor ar fi bine-venită.

Când își așeză tabăra, soarele era aproape la asfințit. Era un adăpost potrivit pentru un erou de statura lui Logen: două bețe mari sprijinind un morman de crengi ude deasupra unei gropi în pământ. Totuși, aici, sus, era aproape uscat și ploaia se oprise. Diseară avea să facă un foc. Nu se mai ospătase așa de multă vreme. Un foc și totul doar pentru el.

Mai târziu, bine hrănit și odihnit, Logen își îndesă o bucată de chagga în pipă. Găsise planta cu trei zile în urmă, crescând la rădăcina unui copac, pălării galbene, mari și zemoase. Rupsese pentru sine o bucată zdravănă, dar până astăzi nu se uscase destul ca să fie fumată. Acum, Logen luă din foc un bețigaș aprins și îl vârî în adâncitură, pufăind cu putere până când ciuperca se aprinse și începu să ardă, răspândind obișnuitul ei miros dulceag-pământos.

Logen tuși, suflă un fum maroniu și privi flăcările mișcătoare. Mintea îi hoinări spre alte timpuri și alte focuri de tabără. Copoiul era acolo, rânjind, cu lumina scânteind pe dinții lui ascuțiți. Tul Duru stătea în fața lui, mare ca un munte, cu râsul său tunător. Și Forley Molâul, cu ochii aceia agitați, săgetând împrejur, mereu puțin speriați. Rudd Treicopaci era acolo, și Harding Ursuzul, fără să spună nimic. El nu spunea niciodată nimic. De aceea i se zicea Ursuzul.

Erau cu toții de față. Numai că nu erau. Erau cu toții morți, întorși în țărână. Logen goli pipa în foc și o azvârli deoparte. Nu avea chef de ea acum.

Tatăl său avusese dreptate. N-ar trebui să fumezi niciodată singur.

Deșurubă capacul ploștii sale mult încercate, luă o sorbitură și o împroșcă afară, într-o ploaie de picături minuscule. O văpaie se înălță în aerul rece. Logen își șterse buzele, savurând gustul fierbinte, amar. Apoi se așeză, sprijinit de trunchiul noduros al unui pin, așteptând.

Trecu o vreme până când veniră. Erau trei. Veniră pe tăcute, din umbrele care dansau printre copaci și se apropiară încetișor de foc, căpătând contur pe măsură ce înaintau în lumină.

– Nouădegete, spuse primul.

– Nouădegete, al doilea.

– Nouădegete, al treilea.

Glasurile răsunau ca o mie de sunete ale pădurii.

– Sunteți bine-venite lângă focul meu, spuse Logen. Spiritele se ghemuiră și se uitară la el, fără expresie. Doar trei în seara asta?

Cel din dreapta grăi primul.

– Cu fiecare an, tot mai puține dintre noi ne trezim din iarnă. Suntem tot ce rămâne. Câteva ierni vor mai trece și vom dormi și noi. Nu va mai fi nimeni care să răspundă chemării tale.

Logen clătină trist din cap.

– Vreo veste din lume?

– Am auzit că un bărbat a căzut de pe o stâncă, dar a ajuns teafăr la mal, pe urmă a traversat Ținuturile Înalte, la începutul primăverii, înfășurat într-o pătură putredă, dar noi nu ne încredem în asemenea zvonuri.

– Foarte înțelept.

– Bethod a pornit război, spuse spiritul din mijloc.

Logen se încruntă.

– Bethod pornește mereu război. Asta face el.

– Da. A câștigat deja numeroase bătălii cu ajutorul tău și și-a pus o tichie de aur.

– La naiba cu ticălosul ăla, spuse Logen, scuipând în foc. Altceva?

– La nord de munți, shanka aleargă de colo-colo și pârjolesc.

– Le place focul, spuse spiritul din mijloc.

– Așa e, întări cel din stânga, chiar mai mult decât alor tăi, Nouădegete! Spiritul se aplecă spre el: Am auzit că te caută cineva prin mlaștinile dinspre sud.

– Un om puternic, adăugă cel din mijloc.

– Un Mag din Vechime, spuse cel din stânga.

Logen se încruntă. Auzise de acești magi. Întâlnise odată un vrăjitor, dar fusese ușor de ucis. Fără vreo putere supranaturală deosebită, sau cel puțin Logen nu observase niciuna. Dar un mag era altceva.

– Am auzit că magii sunt înțelepți și puternici, spuse spiritul din mijloc și că pot să ducă un om departe și să-i arate multe lucruri. Dar sunt și vicleni, și au scopurile lor.

– Ce vrea?

– Întreabă-l.

Spiritele nu se prea sinchiseau de treburile oamenilor, le scăpau mereu detaliile. Totuși, discuția aceasta era mai bună decât obișnuita vorbărie despre copaci.

– Ce-ai de gând să faci, Nouădegete?

Logen chibzui o clipă.

– Voi merge spre sud, să-l caut pe acest mag și să-l întreb ce vrea de la mine.

Spiritele clătinară din cap. Nu lăsau să se vadă dacă erau de părere că e o idee bună sau una proastă. Nu le păsa.

– Cu bine, atunci, Nouădegete, spuse spiritul din dreapta. Poate pentru ultima oară.

– Am să mă străduiesc să răzbat fără voi.

Ironia lui Logen nu-și atinse ținta. Spiritele se ridicară și se îndepărtară de foc, topindu-se treptat în întuneric. Curând dispărură, dar Logen trebuia să recunoască, de data aceasta, că-i fuseseră mai folositoare decât îndrăznise să spere. Îi oferiseră un țel.

În zori, avea să se îndrepte spre sud și să-l găsească pe mag. Cine putea ști? Putea fi un bun vorbitor. Trebuia să fie de preferat, cel puțin decât să fii umplut de săgeți, pentru nimic. Logen privi în flăcări, clătinând încetișor din cap.

Își aminti alte vremuri și alte focuri de tabără, când nu fusese singur.

UN JOC PERICULOS

Era o zi frumoasă de primăvară în Adua și soarele strălucea îmbietor printre crengile cedrului înmiresmat, aruncând o umbră pătată peste jucătorii de dedesubt. O adiere plăcută zburda prin curte, astfel încât cărțile de joc erau strânse bine în mâini sau ținute în loc cu pahare ori monede. Din copaci se auzea ciripit de păsări, iar de la capătul peluzei se auzeau țăcănitul unor foarfeci de grădinar, stârnind agreabile ecouri pe clădirile albe, înalte, ale curții. Dacă jucătorii găseau sau nu plăcut bănetul din mijlocul mesei, asta depindea, desigur, de cărțile pe care le aveau.

Căpitanului Jezal dan Luthar cu siguranță îi plăcea. Își descoperise un talent neobișnuit de când își dobândise numirea în Garda Regelui, un talent pe care îl folosise ca să câștige mari sume de bani de la tovarășii săi. N-avea, de fapt, nevoie de bani, firește, provenind dintr-o familie atât de înstărită, dar asta îi îngăduise să-și păstreze aparența de om chibzuit, în timp ce cheltuia ca un matroz. Ori de câte ori se ducea acasă, tatăl

său plictisea pe toată lumea povestind despre buna planificare financiară a lui Jezal şi îl răsplătise cumpărându-i rangul de căpitan, cu doar şase luni în urmă. Fraţii săi nu fuseseră încântaţi. Da, banii sunt, desigur, folositori, şi nimic nu e mai amuzant pe lume decât să-ţi umileşti cei mai apropiaţi prieteni.

Jezal stătea pe banca lui, pe jumătate tolănit pe spate, cu un picior întins, lăsându-şi ochii să rătăcească peste ceilalţi jucători. Maiorul West îşi înclinase atât de mult scaunul pe picioarele din spate încât părea într-un iminent pericol de a se răsturna cu totul. Îşi ţinea paharul ridicat spre soare, admirând felul în care lumina se filtra prin licoarea chihlimbarie din interior. Afişa un vag zâmbet misterios, care părea să spună: „Nu sunt un nobil şi poate că social vă sunt inferior, însă am câştigat un Turnir şi graţia regelui pe câmpul de luptă, şi de aceea sunt cel mai bun, aşa că voi, copii, veţi face naibii ce spun eu.“ Stătea deoparte tura aceasta şi, oricum, era mult prea prudent cu banii, în opinia lui Jezal.

Locotenentul Kaspa stătea aplecat, încruntându-se şi scărpinându-şi barba nisipie, uitându-se concentrat la cărţile sale, ca la nişte calcule pe care nu le pricepea. Era un tânăr jovial, dar un nătărău la cărţi şi era mereu foarte recunoscător când Jezal îi cumpăra de băut cu propriii lui bani. Cu toate acestea, îşi putea permite să piardă: tatăl său era unul dinte cei mai mari moşieri din Uniune.

Jezal remarcase adesea că oamenii care sunt doar uşor nătărăi se comportă şi mai prostesţe într-o

companie inteligentă. Odată prestigiul pierdut, se agață cu înverșunare de postura de idioți simpatici, se feresc de controversele pe care nu pot decât să le piardă și, astfel, pot fi prietenii tuturor. Aerul de nedumerită concentrare al lui Kaspa părea să spună: „Nu sunt deștept, dar sunt cinstit și agreabil, ceea ce e mult mai important. Inteligența e supraestimată. O, și sunt foarte, foarte bogat, așa că toată lumea mă place oricum."

– Cred că merg mai departe, spuse Kaspa, aruncând pe masă niște monede de argint.

Se împrăștiară și sclipiră în soare, cu un zornăit vesel. Jezal făcu absent totalul în cap. O nouă uniformă, poate? Kaspa devenea întotdeauna ușor agitat când chiar avea cărți bune, iar acum nu tremura. Să spui că blufează însemna să-i acorzi prea multă încredere. Mai degrabă era pur și simplu plictisit să stea deoparte. Jezal nu se îndoia că avea să se pleoștească la următoarea tură, ca un cort ieftin.

Locotenentul Jalenhorm se încruntă și își azvârli cărțile pe masă.

– Astăzi n-am avut decât porcării, mormăi el.

Se lăsă pe spate în scaun și își ridică umerii vânjoși, cu o privire încruntată care spunea: „Sunt voinic și viteaz, și iute la mânie, așa că toată lumea ar trebui să mă trateze cu respect." Tocmai respect nu-i oferea niciodată Jezal la masa de joc. Poate că o fire iute e de folos în luptă, însă este o pacoste când vine vorba de bani. Era păcat că nu avusese noroc de o mână ceva mai bună, altfel Jezal l-ar fi putut ușura de jumătate din soldă. Jalenhorm își goli paharul și întinse mâna după sticlă.

Astfel, mai rămânea doar Brint, cel mai tânăr și mai sărac din grup. Își linse buzele cu o expresie dintr-odată prudentă și ușor disperată, o expresie care părea să spună: „Nu sunt tânăr ori sărac, pot să-mi permit să pierd banii ăștia. Nu sunt cu nimic mai puțin important decât voi, ceilalți." Avea o grămadă de bani astăzi, probabil tocmai îi sosise renta. Mai mult ca sigur că erau toți banii din care trebuia să trăiască în următoarele două luni. Jezal avea de gând să i-i ia și să-i cheltuiască pe femei și băutură. Fu nevoit să-și stăpânească un chicot, gândindu-se la asta. Putea să chicotească după ce lua potul. Brint se lăsă pe spate, chibzuind cu mare atenție. Avea să treacă, probabil, o bună bucată de vreme până să ia o decizie, așa că Jezal își luă pipa de pe masă.

O aprinse la lampa pregătită exact în acest scop și suflă câteva rotocoale zdrențuite de fum între crengile cedrului. Din nefericire, nu se pricepea la fumat nici pe jumătate cât se pricepea la cărți, și majoritatea inelelor nu erau altceva decât nori hidoși de abur galben-maroniu. La drept vorbind, nu-i prea plăcea să fumeze. Îl amețea, dar era foarte la modă și foarte scump, iar Jezal nu rata nici de-al naibii un lucru la modă, numai fiindcă nu-i plăcea. În plus, tatăl lui îi cumpărase o foarte frumoasă pipă de fildeș ultima oară când fusese în oraș și îl prindea nespus de bine. Frații lui nu fuseseră încântați nici de asta, dacă se gândea bine.

– Mă bag, zise Brint.

Jezal își săltă piciorul de pe bancă.

– Atunci plusez cu vreo sută de puncte.

Își împinse toată grămada în mijlocul mesei. West trase aer printre dinți. O monedă căzu din vârful mormanului, ateriză pe margine și se rostogoli de-a lungul scândurii. Căzu pe dalele de dedesubt, cu sunetul inconfundabil al banilor căzând. Creștetul grădinarului din celălalt capăt al peluzei țâșni instinctiv în sus, după care omul reveni la tunsul ierbii.

Kaspa își azvârli cărțile de parcă i-ar fi ars degetele și își scuturâ capul:

– La naiba, dar sunt un jucător nerod, se lamentă el, sprijinindu-se cu spatele de trunchiul brun, aspru, al unui copac.

Jezal se uită țintă la locotenentul Brint, cu umbra unui zâmbet pe față, fără să se trădeze.

– Blufează, murmură Jalenhorm, nu-l lăsa să te prostească, Brint.

– N-o face, locotenente, spuse West, dar Jezal știa că o va face.

Trebuia să dea impresia că-și poate permite să piardă. Brint nu ezită: își împinse toți banii, cu un gest degajat.

– Asta înseamnă o sută, plus sau minus.

Brint se căznea din răsputeri să pară stăpân pe sine în ochii celorlalți ofițeri, însă glasul lui avea o fermecătoare nuanță de isterie.

– Binișor, spuse Jezal, suntem cu toții prieteni aici. Ce ai, locotenente?

– Am pământ.

Ochii lui Brint aveau o strălucire ușor febrilă, când își arătă cărțile.

Jezal savura atmosfera tensionată. Se încruntă, ridică din umeri, înălță o sprânceană. Se scărpină la cap, gânditor. Urmări felul în care se schimbă expresia lui Brint, în timp ce și-o schimba pe a sa. Speranță, disperare, speranță, disperare. În cele din urmă, Jezal își etală cărțile pe masă:

– O, ca să vezi. Am iarăși sori.

Fața lui Brint era un tablou. West scăpă un oftat și clătină din cap. Jalenhorm se încruntă.

– Eram convins că blufează, spuse el.

– Cum reușește? se miră Kaspa, azvârlind peste masă o monedă rătăcită.

Jezal ridică din umeri:

– Contează jucătorii și nicidecum cărțile. Începu să adune mormanul de monede de pe masă, în timp ce Brint îl privea încremenit, cu dinții încleștați și chipul palid. Banii zornăiră în raniță cu un sunet plăcut. Plăcut pentru Jezal, în orice caz. O monedă căzu de pe masă, lângă cizma lui Brint. N-ai putea să mi-o aduci, locotenente? întrebă Jezal, cu un zâmbet siropos.

Brint se ridică iute, lovind masa și făcând monedele și paharele să salte, zornăind.

– Am treabă, spuse el, cu glas îngroșat, după care, în trecere, îl dădu la o parte pe Jezal cu umărul, izbindu-l de trunchiul copacului, și se îndepărtă cu pași mari către marginea curții. Dispăru în cazarma ofițerilor, cu capul plecat.

– Ați văzut? Jezal devenea mai indignat cu fiecare clipă. Să dea așa peste mine, e al naibii de nepoliticos!

Și mai sunt și superiorul lui! Mă gândesc serios să-i aplic o sancțiune disciplinară. Un cor de sunete dezaprobatoare întâmpină această menționare a sancțiunii. Ei, bine, nu știe să piardă, atâta tot!

Jalenhorm privea aspru pe sub sprâncene.

– N-ar trebui să-l arzi așa de rău. Nu e bogat. Nu-și poate permite să piardă.

– Păi, dacă nu-și poate permite să piardă, n-ar trebui să joace! se răsti Jezal, supărat. Cine i-a spus că blufez? Ar trebui să-ți ții gura aia mare!

– E nou aici, interveni West, vrea și el să se integreze. Tu n-ai fost nou odată?

– Cine te crezi, taică-meu?

Jezal își amintea cu o claritate dureroasă cum era să fii nou și acum, că venise vorba despre asta, se simțea puțin rușinat.

Kaspa își flutură mâna.

– Îi împrumut eu niște bani, nu-ți face griji!

– N-o să-i accepte, spuse Jalenhorm.

– Ei, bine, asta-i treaba lui. Kaspa închise ochii și își întoarse fața către soare. Fierbinte. Iarna s-a sfârșit cu adevărat. Trebuie să fie trecut de amiază.

– La naiba! strigă Jezal, ridicându-se și adunându-și lucrurile. Grădinarul se oprise din tunsul gazonului și se uita înspre ei. De ce nu mi-ai spus nimic, West?

– Cine sunt eu, taică-tău? întrebă maiorul.

Kaspa chicoti.

– Iarăși am întârziat, se plânse Jalenhorm, pufnind. Lordul Mareșal nu va fi încântat!

Jezal îşi înhăţă armele de scrimă şi alergă spre capătul celălalt al peluzei. Maiorul West porni agale în urma lui.

– Haide! strigă Jezal.

– Sunt în spatele tău, căpitane, spuse el. Chiar în spatele tău.

– Jap, jap, Jezal, jap, jap! răcni Lordul Mareşal Varuz plesnindu-l peste braţ cu băţul.

– Au! scânci Jezal, ridicând din nou bara de metal.

– Vreau să văd braţul ăla drept mişcându-se, căpitane, ţâşnind ca un şarpe! Vreau să fiu orbit de viteza acelor mâini!

Jezal mai făcu vreo două fandări stângace, cu bucata greoaie de fier. Era o adevărată tortură. Degetele, încheietura, braţul, umărul, toate îl ardeau de efort. Era ud până la piele de sudoare, îi zbura de pe faţă în stropi mari. Mareşalul Varuz îi contracara firavele eforturi.

– Acum taie! Taie cu stânga!

Jezal agită imensul baros spre capul bătrânului, cu toată puterea braţului stâng. Abia putea să ridice obiectul ăla blestemat în zilele sale bune. Mareşalul Varuz se dădu la o parte, fără efort, şi-l izbi în faţă cu băţul.

– Vai! se tângui Jezal, retrăgându-se, cu pas împleticit.

Bâjbâi cu mâna pe baros şi acesta îi căzu pe picior. Aaau! Bara de fier zăngăni pe jos, când Jezal se aplecă să-şi apuce degetele stropşite ale piciorului. Simţi o durere înţepătoare când Varuz îi aplică peste

fese o lovitura nemiloasă ce răsună peste curte, și se prăbuși cu fața în jos.

– Jalnic! strigă bătrânul. Mă faci de râs în fața maiorului West.

Maiorul își lăsase scaunul pe spate și se scutura de un râs înăbușit. Jezal se holba la cizmele impecabil lustruite ale mareșalului, fără să găsească vreo nevoie stringentă să se ridice.

– Sus, căpitane Luthar! urlă Varuz. Timpul meu, cel puțin, e prețios!

– Bine, bine! Jezal se ridică anevoie în picioare și rămase acolo, legănându-se în soarele fierbinte, gâfâind, șiroind de sudoare.

Varuz se apropie de el și-i adulmecă răsuflarea.

– Ai băut azi deja? ceru el să știe, cu mustața-i albă zbârlindu-se. Și aseară, la fel, fără doar și poate! Jezal n-avea niciun răspuns. Păi, naiba să te ia, atunci! Avem treabă, căpitane Luthar, și n-o pot face de unul singur! Patru luni până la Turnir, patru luni să fac din tine un săbier iscusit!

Varuz aștepta un răspuns, dar Jezal nu se putea gândi la niciunul. Făcea totul, de fapt, numai ca să-și mulțumească tatăl, dar nu credea că asta era ceea ce voia să audă bătrânul soldat și n-avea nicio poftă să fie lovit din nou.

– Ptiu! îi răcni Varuz în față și se întoarse, cu bățul la spate, strâns în ambele mâini.

– Domnule Mareșal Var... începu Jezal, dar înainte să apuce să isprăvească, bătrânul soldat se răsuci pe călcâie și îl împunse direct în stomac.

– Aaah! făcu Jezal, prăbuşindu-se în genunchi.

Varuz se opri deasupra lui.

– Ai să alergi niţeluş pentru mine, căpitane.

– Uuuf!

– Ai să alergi de-aici până la Turnul Lanţurilor. Ai să urci turnul în fugă, până la parapet. Vom şti când ajungi, fiindcă maiorul şi cu mine ne vom delecta cu un relaxant joc de *squares* pe acoperiş – îi arătă clădirea cu şase niveluri din spatele lui – de unde se vede perfect vârful turnului. Voi putea să te văd cu monoclul, aşa că de data asta n-ai cum să trişezi! Şi îi trase lui Jezal o scatoalcă în creştet.

– Au! făcu Jezal, frecându-şi scalpul.

– După ce te arăţi pe acoperiş, alergi înapoi. Vei alerga cât poţi de repede, iar eu ştiu că aşa va fi, căci, dacă nu eşti înapoi până când terminăm jocul, o vei lua de la capăt. Jezal se crispă. Maiorul West e un jucător excelent de *squares,* aşa că îmi va lua o jumătate de oră să-l bat. Îţi sugerez să începi numaidecât.

Jezal se ridică în picioare clătinându-se şi porni într-o alergare uşoară către galeria boltită de la capătul curţii, înjurând printre dinţi.

– Va trebui să te grăbeşti, căpitane! strigă Varuz în urma lui.

Picioarele lui Jezal erau grămezi de plumb, dar le zori mai departe.

– Sus genunchii! strigă voios maiorul West.

Jezal tropăi de-a lungul pasajului, pe lângă un portar cu zâmbet compătimitor care stătea lângă intrare, apoi afară, pe aleea largă de dincolo. Trecu pe lângă

zidurile acoperite de iederă ale Universității, înjurând numele lui Varuz și West, cu răsuflarea întretăiată, apoi pe lângă clădirea masivă, aproape lipsită de ferestre, a Casei Întrebărilor, cu poarta grea de intrare bine ferecată. Trecu pe lângă câțiva slujbași insipizi care alergau de colo-colo, însă Agriontul era liniștit la această oră a după-amiezii și Jezal nu văzu pe nimeni care să-l intereseze până când nu intră în parc.

Trei tinere elegante ședeau lângă lac, la umbra unei sălcii mari, însoțite de o companioană mai vârstnică. Jezal grăbi pasul imediat și își înlocui expresia chinuită cu un zâmbet nonșalant.

– Doamnelor, spuse el, trecând ca un fulger pe lângă ele.

Le auzi chicotind în urma lui și se felicită în tăcere, dar își încetini viteza la jumătate de îndată ce nu-l mai puteau vedea.

– La naiba cu Varuz, își spuse Jezal, în pas aproape de plimbare, când coti pe Aleea Regelui, dar fu nevoit s-o ia din nou la goană, în clipa următoare.

Prințul moștenitor Ladisla se afla la nici douăzeci de pași depărtare, în fruntea imensei, viu coloratei sale suite.

– Căpitane Luthar! strigă Alteța Sa, cu soarele scânteind pe nasturii-i revoltător de aurii. Fugi cât te țin puterile! Am pus prinsoare pe o mie de mărci că vei câștiga Turnirul!

Jezal știa din sursă sigură că prințul pariase suma de două mii de mărci pe Bremer dan Gorst, însă, cu toate acestea, se înclină cât putu de adânc, în timp ce

alerga. Anturajul de filfizoni ai prințului aclamă și strigă, cu jumătate de gură, cuvinte de încurajare în urma lui.

– Idioți afurisiți, șuieră Jezal, cu glas șoptit, însă i-ar fi plăcut să fie unul dintre ei.

Trecu pe lângă imensele figuri de piatră ale Înalților Regi din șase secole, la dreapta, și statuile loialilor lor supuși, ceva mai mici, la stânga. Înclină capul în fața marelui Mag Bayaz, chiar înainte de a coti spre Piața Mareșalilor, însă vrăjitorul se încruntă la el, dezaprobator ca întotdeauna, cu efectul său copleșitor ușor diminuat doar de o dâră de găinați alb de porumbel pe obrazu-i de piatră.

Cu Consiliul Deschis în întrunire, piața era aproape goală și Jezal putu să înainteze agale spre poarta Palatelor Marțiale. Când intră, un sergent îndesat îl salută cu o înclinare a capului și Jezal se întrebă dacă putea să fie din compania lui – oștenii de rând arătau cu toții la fel, în definitiv. Îl ignoră și alergă mai departe, printre clădirile albe, impunătoare.

– Grozav, murmură Jezal.

Jalenhorm și Kaspa stăteau lângă poarta Turnului Lanțurilor, fumând pipă și râzând. Nemernicii trebuie că bănuiseră că avea s-o ia pe acolo.

– Pentru onoare și glorie! răcni Kaspa, zornăindu-și sabia în teacă, în clipa în care Jezal trecu pe lângă ei. Nu-l face pe Lordul Mareșal să te aștepte! strigă el în urma lui și Jezal îl auzi pe bărbatul voinic hohotind de râs.

– Idioți nenorociți! gâfâi Jezal, dând ușa la o parte cu umărul, cu respirația hârâind când începu să urce

scara abruptă în spirală. Era unul dintre cele mai înalte turnuri din Agriont: avea în total două sute nouăzeci și una de trepte. Trepte nenorocite! înjură el în barbă.

Când ajunse la a suta, picioarele îi ardeau și pieptul i se zbuciuma. Când ajunse la două sute, era o epavă. Străbătu restul drumului, cu fiecare pas o tortură, și, în cele din urmă, se năpusti pe acoperiș și se sprijini de parapet, clipind în năvala de lumină.

Spre sud, orașul se întindea la picioarele lui, un nesfârșit covor de case albe desfășurându-se de jur împrejurul golfului scânteietor. În cealaltă direcție, imaginea Agriontului era și mai impresionantă. O imensă învălmășeală de clădiri magnifice, îngrămădite una peste alta, întrerupte de peluze verzi și copaci uriași, înconjurate de șanțul larg de apă și zidul impunător, smălțat de o puzderie de turnuri înalte. Aleea Regelui tăia direct prin mijloc, către Rotonda Lorzilor, cu imensa-i cupolă de bronz strălucind în lumina soarelui. În spate se zăreau turnurile semețe ale Universității, iar deasupra lor se profila sumbra imensitate a Casei Creatorului, înălțându-se deasupra tuturor ca un munte întunecat și aruncându-și umbra prelungă peste clădirile de dedesubt.

Jezal își închipui că vede soarele sclipind în depărtare pe monoclul Mareșalului Varuz. Înjură din nou și se îndreptă spre scări.

Jezal fu nespus de ușurat când, în cele din urmă, reuși să ajungă pe acoperișul unde se aflau cei doi și văzu că pe tablă se mai aflau câteva piese albe.

Mareşalul Varuz ridică spre el o privire încruntată.

– Eşti foarte norocos. Maiorul şi-a construit o apărare extrem de hotărâtă. Un zâmbet îmblânzi trăsăturile lui West. Trebuie că i-ai câştigat cumva respectul, dar mai trebuie să-l câştigi şi pe-al meu.

Jezal se aplecă şi îşi puse mâinile pe genunchi, transpirat şi răsuflând greu. Varuz luă tocul lung de pe masă, se apropie de el şi îl deschise dintr-o mişcare.

– Arată-ne mişcările tale. Jezal luă sabia scurtă în mâna stângă şi pe cea lungă în dreapta. I se păreau uşoare ca nişte pene, după fierul greu. Mareşalul se dădu un pas în spate: Începe!

Jezal ţâşni în prima figură, cu braţul drept întins şi stângul lipit de trup. Săbiile şuierau şi fluturau prin aer, sclipind în soarele după-amiezii, în timp ce Jezal trecea de la o poziţie cunoscută la următoarea, cu o uşurinţă exersată. În cele din urmă, isprăvi şi lăsă săbiile să-i cadă de-o parte şi de alta.

Varuz clătină aprobator din cap.

– Căpitanul are mâini iuţi, nu-i aşa?

– De-a dreptul excelent, spuse maiorul West, cu un zâmbet larg. E de departe mai bun decât am fost eu vreodată.

Lordul Mareşal nu era la fel de impresionat.

– Îţi îndoi prea mult genunchii în cea de-a treia poziţie şi trebuie să te străduieşti să întinzi mai mult braţul stâng, în a patra, dar, altminteri – făcu o pauză – acceptabil.

Jezal lăsă să-i scape un oftat de uşurare. Era un adevărat elogiu.

– Ha! strigă bătrânul, înțepându-l în coaste cu capătul tocului de arme. Jezal se prăbuși la pământ, abia reușind să respire. Dar trebuie să-ți exersezi reflexele, căpitane. Trebuie să fii oricând pregătit. Oricând. Dacă ai săbiile în mâini, fă bine și ține-le sus.

– Da, domnule, răspunse Jezal cu glas răgușit.

– Iar cu rezistența ești la pământ, sufli ca un crap. Știu din sursă sigură că Bremer dan Gorst aleargă cincisprezece kilometri pe zi și nu dă niciun semn de oboseală. Mareșalul Varuz se aplecă spre el: De acum înainte, vei face la fel. O, da. O tură în jurul zidului Agriontului în fiecare dimineață la șase, urmată de o oră de duel cu maiorul West, care a fost atât de amabil să se învoiască să-ți fie partener. Am încredere că va puncta toate micile slăbiciuni ale tehnicii tale. Jezal tresări și își masă coastele dureroase. Cât despre petreceri, vreau să le pui capăt. Sunt întru totul de acord cu distracția, la locul potrivit, dar vom avea timp să sărbătorim după Turnir, cu condiția să-ți fi dat silința să câștigi. Până atunci, avem nevoie de o viață chibzuită. Mă înțelegi, căpitane Luthar? Se aplecă și mai mult, rostind fiecare cuvânt cu mare grijă: Viață – chibzuită – căpitane.

– Da, domnule Mareșal Varuz, bolborosi Jezal.

Șase ore mai târziu, era mort de beat. Râzând ca un nebun, năvăli afară în stradă, cu capul învârtindu-i-se. Aerul rece îl izbi cu putere în față, clădirile mici și sărăcăcioase se legănau și se clătinau, drumul prost luminat se înclina ca o corabie pe cale să se scufunde.

Jezal înfruntă bărbătește nevoia de a vomita, păși țanțoș în stradă și se întoarse cu fața spre ușă. Spre el se revărsă o lumină murdară, însoțită de strigăte și râsete zgomotoase. O siluetă diformă ieși în goană din tavernă și-l lovi în piept. Jezal se luptă cu ea disperat, apoi căzu. Izbi pământul cu o bubuitură cutremurătoare.

Lumea se întunecă o clipă, apoi Jezal se pomeni strivit în noroi, cu Kaspa deasupra lui.

– La naiba! bolborosi el, cu limba grea și umflată în gură.

Îl îndepărtă cu cotul pe locotenentul care chicotea, se rostogoli și se ridică în picioare, împleticindu-se, în timp ce strada se legăna în jurul lui. Kaspa zăcea pe spate în noroi, sufocându-se de râs, duhnind a băutură ieftină și a fum acriu. Jezal făcu o tentativă nereușită de a-și șterge murdăria de pe uniformă. Pe piept avea o pată mare și udă care duhnea a bere.

– La naiba! îngăimă el din nou. Când s-a întâmplat asta?

Auzi niște strigăte de pe cealaltă parte a drumului. Doi bărbați se luptau în pragul unei uși. Jezal mijii ochii, forțându-se să vadă prin întuneric. Un bărbat vânjos ținea de un individ bine îmbrăcat și părea să-i lege mâinile la spate. Acum îi vâra cu forța un fel de sac pe cap. Jezal clipi, nevenindu-i să-și creadă ochilor. Zona nu era nici pe departe una respectabilă, dar asta părea prea de tot

Ușa tavernei se dădu în lături, iar West și Jalenhorm păşiră afară, adânciți într-o conversație de oameni bine afumați, ceva despre sora cuiva. O strălucire se

proiectă peste stradă, dezvăluindu-i într-o lumină crudă pe cei doi bărbați încleștați. Cel voinic era îmbrăcat în negru din cap până-n picioare, cu o mască peste partea de jos a feței. Avea părul alb, sprâncenele albe, pielea albă ca laptele. Jezal se holbă la diavolul alb de peste drum, iar acesta îi întoarse o privire feroce, cu ochi roz, îngustați.

– Ajutor! Era cel cu sacul pe cap, cu glasul stins de spaimă. Ajutor, sunt...

Bărbatul alb îi îngropă o lovitură sălbatică în stomac și omul se chirci, cu un oftat.

– Tu, de colo! strigă West.

Jalenhorm traversa deja strada în goană.

– Stai! zise Kaspa, sprijinit în coate, pe drum.

Mintea lui Jezal era o mocirlă, dar picioarele păreau să se ia după Jalenhorm, așa că le urmă, împleticindu-se, cuprins de o senzație de greață. West venea în spatele lor. Fantoma albă se puse în mișcare și se întoarse, așezându-se între ei și prizonierul său. Un alt bărbat ieși brusc din umbră, înalt și subțire, îmbrăcat în negru și mascat, la rândul lui, dar cu părul lung și unsuros. Ridică o mână înmănușată.

– Domnilor! Glasul lui scheunat de bădăran era înăbușit de mască. Domnilor, vă rog, suntem în slujba regelui!

– Regele își conduce treburile la lumina zilei, mârâi Jalenhorm.

Masca noului sosit zvâcni ușor, când acesta zâmbi.

– De-aia are nevoie de noi pentru treburile de noapte, ce zici, amice?

– Cine e omul ăsta? West arăta către individul cu sacul pe cap.

Prizonierul se zbătea din nou.

– Sunt Sepp dan... oof!

Monstrul alb îl reduse la tăcere cu un pumn puternic în față, doborându-l fără vlagă în drum.

Jalenhorm duse o mână la mânerul sabiei, încleștându-și fălcile și năluca albă se apropie amenințătoare, cu o viteză incredibilă. De aproape, monstrul era și mai masiv, mai nepământesc și înfricoșător. Jalenhorm făcu involuntar un pas înapoi, se împiedică de suprafața denivelată a drumului și căzu pe spate cu o bufnitură.

– Înapoi! răcni West. Sabia îi țâșni din teacă cu un zăngănit slab.

– Haaaah! șuieră monstrul, cu pumnii încleștați, ca doi bolovani albi.

– Aaaaau, bolborosi omul cu sacul pe cap.

Jezal avea inima în gât. Se uită la bărbatul slab. Ochii acestuia îi zâmbiră. Cum putea cineva să zâmbească într-un asemenea moment? Jezal fu surprins să vadă că avea un cuțit lung, urât, în mână. De unde răsărise? Bâjbâi ametit după sabie.

– Maior West! veni un glas din umbrele din josul străzii. Jezal se opri, șovăitor, cu sabia pe jumătate afară. Jalenhorm se ridică în picioare, cu spatele uniformei plin de noroi și scoase sabia. Monstrul palid îi fixa fără să clipească, fără să se retragă niciun deget. Maior West! se auzi glasul din nou, însoțit acum de un clinchet și un hârșâit.

West păli. Din umbre ieși o siluetă, șchiopătând îngrozitor, cu toiagul bocănind în pământ. O pălărie cu boruri largi îi ascundea partea de sus a feței, dar gura îi era contorsionată într-un zâmbet ciudat. Jezal observă, cu un val brusc de amețeală, că îi lipseau patru dinți din față. Se apropie de ei, târșâit, ignorându-le săbiile scoase din teacă și îi întinse lui West mâna liberă.

Maiorul își vârî încet sabia în teacă, luă mâna și o scutură fără vlagă.

– Colonel Glokta? întrebă el, cu glas răgușit.

– Umilul tău servitor, deși nu mai sunt un om al armatei. Acum sunt în Inchiziția Regelui. Ridică încet mâna și-și scoase pălăria. Avea fața palidă ca de mort, cu riduri adânci și părul tuns scurt înspicat cu fire cărunte. Ochii săi priveau fix, cu o strălucire febrilă, din cercuri adânci și întunecate, cel stâng vizibil mai îngust decât dreptul, cu marginile roz și sclipind ud. Iar aceștia sunt asistenții mei, Practicianul Severard – lunganul mimă o plecăciune – și Frost.

Monstrul alb ridică prizonierul în picioare, smucindu-l cu o singură mână.

– Stai așa, spuse Jalenhorm, făcând un pas în față, însă inchizitorul îi așeză o mână blândă pe braț.

– Acest om este prizonier al Inchiziției Maiestății Sale, locotenente Jalenhorm. Bărbatul vânjos tăcu, surprins să i se spună pe nume. Îmi dau seama că intențiile tale sunt dintre cele mai bune, însă acesta este un criminal, un trădător. Am mandat pe numele lui, semnat de însuși Arhilectorul Sult. E cât se poate de nedemn de ajutorul tău, crede-mă.

Jalenhorm se încruntă, aruncând o privire învenină către Practicianul Frost. Diavolul palid părea îngrozit. Cam la fel de îngrozit ca o piatră. Săltă prizonierul pe umăr fără pic de efort și porni în susul străzii. Cel numit Severard zâmbi cu ochii, își vârî cuțitul în teacă, se înclină din nou și își urmă tovarășul, fluierând fals în timp ce se îndepărta, în pas de plimbare.

Pleoapa stângă a inchizitorului începu să tremure și pe obrazu-i palid se rostogoliră lacrimi. Le șterse nepăsător, cu dosul palmei.

– Iartă-mă, te rog. Sincer. E ceva, când omul nu-și poate controla ochii, nu? O blestemată de peltea plângăcioasă. Uneori mă gândesc c-ar trebui să mi-l scot și să mă descurc cu un petic. Lui Jezal i se întoarse stomacul pe dos. Cât a trecut, West? Șapte ani? Opt?

Un mușchi se zbătea pe tâmpla maiorului West.

– Nouă.

– Dă-ți seama! Nouă ani. Îți vine să crezi? Parc-a fost ieri. Pe creastă a fost, nu-i așa, locul unde ne-am despărțit?

– Pe creastă, da.

– Nu-ți face probleme, West. Nu te învinuiesc câtuși de puțin. Glokta îl bătu pe maior pe braț, cu căldură. Nu pentru asta, oricum. Ai încercat să mă convingi să n-o fac, îmi amintesc. În definitiv, am avut destul timp să mă gândesc la asta în Gurkhul. O grămadă de timp de gândire. Mi-ai fost întotdeauna un prieten bun. Iar acum tânărul Collem West e maior în Garda Regelui, măi să fie!

Jezal n-avea nici cea mai vagă idee despre ce vorbeau. Nu voia decât să vomite și apoi să se ducă la culcare.

Inchizitorul Glokta se întoarse spre el cu un zâmbet, etalându-și din nou hidoasa prăpastie dintre dinți.

– Iar acesta trebuie să fie căpitanul Luthar, în care toată lumea își pune atâtea speranțe pentru următorul Turnir. Mareșalul Varuz e un comandant aspru, nu-i așa? Își flutură ușor bastonul către Jezal. Jap, jap, ei, căpitane? Jap, jap.

Jezal simți cum i se ridică fierea în gât. Tuși și își coborî privirea către picioare, dorindu-și ca lumea să rămână neclintită. Inchizitorul se uită de la unul la altul, așteptând. West era palid, Jalenhorm, plin de noroi și îmbufnat. Kaspa continua să stea în drum. Niciunul dintre ei nu avea nimic de spus.

Glokta își drese glasul.

– Ei, mă cheamă datoria – se înclină bățos – dar sper să vă revăd pe toți. Foarte curând.

Jezal se pomeni sperând să nu-l mai vadă niciodată.

– Poate c-am putea să ne duelăm din nou, într-o zi, murmură maiorul West.

Glokta râse din toată inima.

– O, mi-ar plăcea, West, dar găsesc că sunt ușor schilod zilele astea. Dacă te interesează o luptă, sunt sigur că Practicianul Frost ți-ar putea face plăcerea – aruncă o privire către Jalenhorm – însă trebuie să te previn, nu luptă ca un gentilom. Vă doresc tuturor o seară plăcută.

Își puse pălăria înapoi pe cap, se întoarse încet și porni cu pas târșâit în josul străzii murdare.

Cei trei ofițeri îl urmăriră cum se îndepărtează șchiopătând, într-o interminabilă, stânjenitoare tăcere. În cele din urmă, Kaspa se apropie, împleticindu-se.

– Ce-a fost asta? întrebă el.

– Nimic, răspunse West, printre dinți. Ar fi cel mai bine să uităm toată întâmplarea.

DINŢI ŞI DEGETE

Timpul trece repede. Trebuie să ne grăbim. Glokta îi făcu lui Severard un semn cu capul, iar acesta zâmbi și scoase sacul de pe capul lui Sepp dan Teufel.

Administratorul Monetăriei era un bărbat puternic, cu o înfățișare nobiliară. Fața începea deja să i se învinețească.

– Ce înseamnă asta? răcni el, amenințător și trufaș. Știți cine sunt?

Glokta pufni.

– Bineînțeles că știm cine ești. Crezi că ne stă în obicei să înhățăm la întâmplare oameni de pe stradă?

– Sunt Administratorul Monetăriei Regale! urlă prizonierul, căznindu-se să-și desfacă legăturile. Practicianul Frost continuă să-l privească impasibil, cu brațele încrucișate. Fiarele străluceau deja portocalii în mangal. Cum îndrăzniți...

– Nu putem tolera aceste veșnice întreruperi! strigă Glokta. Frost îl lovi sălbatic pe Teufel în fluierul piciorului, iar acesta scânci de durere. Cum poate să-și

semneze prizonierul nostru scrisoarea de confesiune dacă are mâinile legate? Te rog, eliberează-l.

Teufel îşi roti privirea cu suspiciune în timp ce albinosul îi dezlegă încheieturile. Apoi văzu satârul. Lama lustruită strălucea ca oglinda în lumina crudă a lămpii. *Un obiect într-adevăr frumos. Ţi-ar plăcea să fie al tău, Teufel, nu-i aşa? Pun rămăşag că ţi-ar plăcea să-mi tai capul cu el.* Glokta aproape că spera că avea s-o facă, mâna dreaptă a omului părea să se întindă după satâr, însă împinse scrisoarea de confesiune.

– Ah! făcu Glokta, Administratorul Monetăriei pare să fie dreptaci.

– Dreptaci, şuieră Severard în urechea prizonierului.

Teufel se uita peste masă, cu ochii mijiţi.

– Te cunosc! Glokta, nu-i aşa? Cel care a fost capturat în Gurkhul, cel care a fost torturat. Sand dan Glokta, am dreptate? Ei, bine, de data asta ai încurcat-o rău, îţi pot spune! Rău de tot! Când Înaltul Judecător Marovia va auzi despre asta...

Glokta ţâşni în picioare şi scaunul lui scârţâi pe dale. Piciorul stâng îi era în agonie, însă îl ignoră.

– Uită-te aici! şuieră el, apoi deschise gura larg, oferindu-i prizonierului îngrozit ocazia să-i vadă bine dinţii. *Sau ce-a mai rămas din ei.* Vezi? Acolo unde mi-au spart dinţii de sus, mi i-au lăsat jos. Iar acolo unde mi i-au smuls jos, mi i-au lăsat deasupra. Tot aşa până în spate. Vezi? Glokta îşi trase obrajii cu degetele, pentru ca Teufel să poată vedea mai bine. Au făcut-o cu o daltă minusculă. Câte puţin în fiecare zi. A durat luni. Glokta se aşeză anevoie, apoi zâmbi larg.

Ce ispravă grozavă, nu? Ironia sorții! Să-ți lase jumătate din dinți, dar niciunul de vreun folos! Mănânc supă, în majoritatea zilelor. Administratorul Monetăriei înghiți în sec. Glokta vedea o picătură de sudoare prelingându-i-se pe gât. Și dinții au fost doar începutul. Trebuie să urinez stând jos, ca o femeie. Am treizeci și cinci de ani și am nevoie de ajutor ca să mă ridic din pat. Se lăsă din nou pe spate și își întinse picioarele, cu o tresărire. Fiecare zi e un mic iad pentru mine. Așadar, chiar crezi cu adevărat că mi-ai putea spune ceva care să mă sperie? Glokta își cercetă prizonierul pe îndelete. *Nu mai e nici pe jumătate atât de sigur pe sine.* Mărturisește, șopti el. Apoi putem să te trimitem în Englia și să mai și dormim nițel în noaptea asta.

Fața lui Teufel devenise aproape la fel de palidă ca a Practicianului Frost, dar acesta nu spuse nimic. *Arhilectorul va fi curând aici. Trebuie să fie deja pe drum. Dacă nu vom avea nicio mărturisire când sosește... ne așteaptă Englia pe toți. În cel mai bun caz.* Glokta apucă bastonul și se ridică în picioare.

– Îmi place să mă consider un artist, dar arta cere timp și am pierdut deja jumătate din seară căutându-te în fiecare bordel din oraș. Din fericire, Practicianul Frost are un miros ascuțit și un excelent simț al orientării. Poate adulmeca un șobolan într-o latrină.

– Un șobolan într-o latrină, repetă Severard, cu ochii sclipind în lumina portocalie ce se răspândea dinspre mangal.

– Suntem în criză de timp, așadar îngăduie-mi să fiu direct: vei mărturisi în zece minute.

Teufel fornăi și își încrucișă brațele.

– Niciodată.

– Ține-l.

Frost înhață prizonierul de spate și îl îndoi, strângându-l ca într-o menghină și lipindu-i brațul drept de trup. Severard îl apucă de încheietura stângă și îi desfăcu degetele pe tăblia zgâriată a mesei. Glokta își închise pumnul în jurul mânerului neted al satârului și lama se frecă de lemn când îl trase încet spre el. Fixă cu privirea mâna lui Teufel. *Ce unghii frumoase are. Cât de lungi și lucioase. Nu poți lucra în mină cu asemenea unghii.* Glokta înălță satârul.

– Stai! strigă prizonierul.

Bang! Lama grea mușcă adânc din tăblia mesei, retezând frumos unghia degetului mare a lui Teufel. Răsufla greu acum și fruntea îi lucea de sudoare. *Acum vom vedea ce fel de bărbat ești cu adevărat.*

– Cred că poți să-ți dai seama unde se poate ajunge, spuse Glokta. Știi, i-au făcut-o unui caporal care a fost capturat cu mine. Ziua și tăietura. Era un om rezistent, foarte rezistent. Au reușit să ajungă până dincolo de cot, înainte să moară. Glokta ridică din nou satârul. Mărturisește.

– N-ai putea...

Bang! Satârul luă vârful degetului mijlociu al lui Teufel. Sângele se răspândi pe tăblia mesei. Ochii lui Severard zâmbeau în lumina lămpii. Maxilarul lui Teufel căzu. *Dar durerea va veni ceva mai încolo.*

– Mărturisește! răcni Glokta.

Bang! Vârful degetului arătător al lui Teufel sări în aer. Degetul mijlociu era scurtat până la prima încheietură. Glokta se opri, ștergându-și sudoarea de pe frunte, cu dosul palmei. Piciorul îi zvâcnea din cauza efortului. Sângele picura ritmic pe dale: pic, pic, pic. Teufel se uita cu ochii măriți la degetele-i scurtate.

Severard clătină din cap.

– O treabă excelentă, domnule Inchizitor. Dădu un bobârnac peste masă unuia dintre cercurile de carne. Ce precizie... Sunt în extaz.

– Auuuu! răcni Administratorul Monetăriei. *Acum e gata.* Glokta ridică din nou securea.

– Mărturisesc! țipă Teufel. Mărturisesc!

– Excelent, zise voios Glokta.

– Excelent, zise Severard.

– Excelent, zise Practicianul Frost.

VASTUL ŞI PUSTIUL NORD

Magii fac parte dintr-un ordin străvechi și misterios, sunt inițiați în tainele lumii și experimentați în căile magiei, înțelepți și puternici mai presus de orice închipuire. Așa se zvonea. Un astfel de om trebuia să aibă mijloace să găsească pe cineva, chiar dacă acel cineva era singur în vastul și pustiul Nord. Dacă așa stăteau lucrurile, atunci pesemne nu se grăbea deloc.

Logen își scărpină barba încâlcită, întrebându-se de ce întârzia magul. Poate că se rătăcise. Se întrebă din nou dacă ar fi trebuit să rămână în pădure, unde cel puțin mâncarea era din belșug. Dar spiritele spuseseră spre sud și, dacă mergeai spre sud dinspre munți, ajungeai la aceste mlaștini secate. Așadar, aici așteptase, în mărăcini și noroi, pe vreme rea și mai cu seamă înfometat.

Cizmele îi erau tocite, oricum, așa că își așezase tabăra mizeră nu departe de drum, ca să-l vadă mai bine pe acest vrăjitor venind. De când cu războaiele, Nordul era plin de lepădături periculoase – războinici

dezertori, deveniți bandiți, țărani fugiți din ținutul lor pârjolit, oameni disperați, de capul lor, care nu mai aveau nimic de pierdut, și așa mai departe. Dar Logen nu-și făcea griji. Nimeni nu avea vreun motiv să vină în acest fund de lume. Nimeni în afară de el și de mag.

Așadar, stătea și aștepta, căuta de mâncare, nu găsea nimic, și iar stătea și aștepta. În această perioadă a anului, mlaștinile erau adesea inundate de averse neașteptate, însă, dacă putea, Logen aprindea noaptea, din mărăcini, mici focuri fumegânde, ca să-și ridice moralul căzut și să atragă orice vrăjitori aflați în trecere. Plouase în seara aceasta, dar se oprise de ceva vreme și era destul de uscat pentru foc. Acum ceaunul era deasupra, fierbând o tocană din ultima bucată de carne pe care Logen o adusese cu el din pădure. Avea să fie nevoit s-o ia din loc în zori, să caute de mâncare. Magul putea să-l ajungă din urmă mai târziu, dacă se mai sinchisea.

Amesteca în mâncarea lui săracă și se întreba dacă să se întoarcă spre nord, a doua zi, sau să-și continue drumul spre sud, când auzi sunet de copite pe drum. Un cal, înaintând încet. Logen se așeză la loc pe haină și aștepta. Se auziră un nechezat, un zornăit de hamuri. Un călăreț se ivi peste povârniș. Cu soarele palid coborât la orizont în spatele lui, Logen nu-l putea vedea limpede, dar omul stătea țeapăn și stângaci în șa, ca unul care nu e obișnuit cu drumul. Acesta își îndemnă cu blândețe calul în direcția focului și îl struni la o distanță de câțiva pași.

– Bună seara, spuse călărețul.

Nu era nici pe departe ceea ce aşteptase Logen. Un tânăr sfrijit, palid, cu un aer bolnăvicios, cu cercuri întunecate în jurul ochilor, păr lung, lipit de cap din pricina burniţei şi un zâmbet nervos. Părea mai mult ud decât înţelept şi, cu siguranţă, nu părea puternic mai presus de orice închipuire. Arăta mai cu seamă înfometat, înfrigurat şi bolnav. Arăta, de fapt, cam aşa cum se simţea Logen.

– N-ar trebui să ai un toiag?

Tânărul păru surprins:

– N-am... carevasăzică... ă... nu sunt un mag.

Glasul i se stinse şi îşi linse buzele nervos.

– Spiritele mi-au spus să aştept un mag, dar adesea ele se înşală.

– O... păi, eu sunt ucenic. Dar maestrul meu, marele Bayaz – şi îşi înclină capul reverenţios – nu e nimeni altul decât Întâiul dintre Magi, mare în Înalta Artă şi cunoscător al adâncii înţelepciuni. M-a trimis să te găsesc – dintr-odată păru nesigur – şi să te aduc... eşti Logen Nouădegete?

Logen ridică mâna stângă şi se uită la tânărul palid, prin golul unde cândva avusese degetul mijlociu.

– O, carevasăzică... ă... îmi pare rău pentru deget.

Logen râse. Era pentru prima oară când râdea de când se târâse afară din râu. Nu era foarte amuzant, dar râse zgomotos. Era o senzaţie plăcută. Tânărul zâmbi şi alunecă din şa, cu mare chin.

– Eu sunt Malacus Quai.

– Malacus ce?

– Quai, răspunse el, îndreptându-se către foc.

– Ce fel de nume e ăsta?

– Sunt din Vechiul Imperiu.

Logen nu auzise niciodată despre un asemenea loc.

– Un imperiu, zici?

– Ei, bine, a fost cândva. Cea mai măreață națiune din Cercul Lumii. Tânărul se ghemui anevoie lângă foc: Dar gloria trecutului a apus demult. Acum nu e cu mult mai mult decât un vast câmp de bătălie. Logen clătină din cap. Știa destul de bine cum arăta unul din acelea. E departe. În vestul lumii. Ucenicul făcu un semn vag cu mâna.

Logen râse din nou.

– Acela este estul.

Quai zâmbi cu tristețe.

– Eu sunt vizionar deși, se pare, nu unul foarte bun. Maestrul Bayaz m-a trimis să te găsesc, dar stelele n-au fost favorabile și m-am rătăcit, cu vremea vitregă. Își dădu la o parte părul din ochi și își desfăcu brațele. Am avut un cal de povară, cu mâncare și provizii și un altul pentru tine, dar i-am pierdut într-o furtună. Mă tem că nu sunt făcut să mă descurc în lumea largă.

– Se pare că nu.

Quai scoase o ploscă din buzunar și i-o întinse. Logen o luă, o deschise și trase o dușcă zdravănă. Băutura fierbinte i se scurse pe gâtlej și îl încălzi până la rădăcina părului.

– Ei, bine, Malacus Quai, ți-ai pierdut mâncarea, dar ai avut grijă de ceea ce e mai important. Nu-i lucru ușor să mă faci să zâmbesc, zilele astea. Ești bine-venit lângă focul meu.

– Mulțumesc. Ucenicul tăcu și-și întinse palmele spre flăcările meschine. N-am mâncat de două zile. Își scutură capul, fluturându-și părul încoace și încolo. A fost... o perioadă dificilă. Își linse buzele și se uită la ceaun.

Logen îi întinse lingura. Malacus Quai se holbă la ea cu ochi mari și rotunzi.

– Tu ai mâncat?

Logen clătină din cap. Nu mâncase, dar bietul ucenic părea lihnit de foame și mâncarea abia dacă ajungea pentru unul singur. Mai luă o duşcă din ploscă. Asta avea să-i ajungă, deocamdată. Quai atacă tocana cu poftă. Când isprăvi, răzui ceaunul, linse lingura și pe urmă, ca supliment, linse marginea ceaunului. Se așeză sprijinit de un bolovan.

– Îți rămân veșnic îndatorat, Logen Nouădegete, mi-ai salvat viața. Nici n-am îndrăznit să sper că vei fi o gazdă atât de amabilă.

– Nici tu nu ești chiar ceea ce așteptam, sincer să fiu. Logen trase din nou din ploscă și își linse buzele. Cine este acest Bayaz?

– Întâiul dintre Magi, mare în Înalta Artă și cunoscător al adâncii înțelepciuni. Mă tem că va fi profund nemulțumit de mine.

– E de temut, așadar?

– Păi, răspunse ucenicul cu glas pierit, e destul de irascibil.

Logen luă încă o înghițitură. Căldura i se răspândea acum prin trup, prima oară când se simțea încălzit, de săptămâni. Urmă un moment de tăcere.

– Ce vrea de la mine, Quai?

Niciun răspuns. Sunetul molcom al sforăitului veni peste foc. Logen zâmbi și se înfășură în manta, întinzându-se să doarmă și el.

Ucenicul se deșteptă cu un acces brusc de tuse. Era dimineață devreme și lumea mohorâtă era cufundată într-o ceață deasă. Probabil că era mai bine așa. Nu era nimic de văzut, doar o nesfârșită întindere de noroi, piatră și dezolant orz sălbatic. Totul era acoperit de o rouă rece, dar Logen reușise să aprindă o flacără amărâtă. Părul lui Quai era lipit de fața-i palidă. Se rostogoli pe o parte și scuipă flegmă pe pământ.

– Aaaah, hârâi el.

Tuși și scuipă din nou.

Logen își fixă ultimele rămășițe ale harnașamentului de nefericitul cal.

– 'Neața, zise el, ridicând privirea spre cerul alb, deși nu e bună.

– Am să mor. Am să mor și pe urmă nu va mai trebui să mă mișc.

– N-avem nimic de mâncare, așa că ai să mori dacă rămânem aici. Atunci pot să te mănânc și să mă întorc peste munți.

Ucenicul schiță un zâmbet.

– Ce facem?

– Chiar așa, ce? Unde-l găsim pe acest Bayaz?

– La Marea Bibliotecă a Nordului.

Logen nu auzise niciodată de ea, dar, pe de altă parte, nu fusese niciodată prea interesat de cărți.

– Care se află unde?

– La sud de aici, cam la patru zile călare, lângă un lac mare.

– Știi drumul?

Clătinându-se, ucenicul se ridică în picioare și rămase în loc, legănându-se ușor, respirând precipitat. Era palid ca o nălucă și fața îi lucea de sudoare.

– Cred că da, murmură el, dar nu părea deloc convins.

Nici Quai și nici calul lui nu puteau supraviețui patru zile fără mâncare, chiar dacă nu se rătăceau. Mâncarea trebuia să aibă prioritate. Cea mai bună opțiune era s-o apuce prin pădure către sud, în ciuda riscului mai mare. Puteau fi uciși de bandiți, dar aveau șanse mai mari să facă rost de hrană și, altfel, foamea i-ar ucide.

– Mai bine ia calul, spuse Logen.

– Eu am pierdut caii, eu ar trebui să merg pe jos.

Logen puse mâna pe fruntea lui Quai. Era fierbinte și lipicioasă.

– Ai febră. Mai bine ia calul.

Ucenicul nu încercă să se împotrivească. Își coborî privirea spre cizmele jerpelite ale lui Logen.

– Îmi poți lua cizmele?

Logen clătină din cap.

– Prea mici.

Logen îngenunche și se aplecă peste rămășitele fumegânde ale focului, țuguindu-și buzele.

– Focurile au spirit. Am să-l țin pe acesta sub limbă și-l vom putea folosi să aprindem altul, mai târziu.

Quai părea prea bolnav ca să se mire. Logen absorbi spiritul, tuși din pricina fumului, se scutură, la gustul amar. Ești gata de plecare?

Ucenicul ridică brațele într-un gest deznădăjduit.

– Sunt gata.

Lui Malacus Quai îi plăcea să vorbească. Vorbi în timp ce înaintau prin mlaștini spre sud, în timp ce soarele urca pe cerul mohorât, în timp ce intrau în pădure, către seară. Boala nu-l împiedica defel să trăncănească, dar pe Logen nu-l deranja. Trecuse multă vreme de când îi mai vorbise cineva și asta îl ajuta să nu se gândească la picioare. Era lihnit de foame și istovit, dar picioarele erau problema. Cizmele îi erau zdrențe de piele veche, degetele, tăiate și bătătorite, gamba îl ustura și acum de la dinții de shanka. Fiecare pas era un supliciu. Cândva era considerat cel mai temut om al Nordului. Acum se temea de cele mai mici bețe și pietre de pe drum. Era o ironie, pe undeva. Tresări, când lovi cu piciorul o pietricică.

– ...așa că am petrecut șapte ani studiind cu Maestrul Zacharus. E mare în rândul Magilor, al cincilea dintre cei doisprezece ucenici al lui Juvens, un om mare. Tot ce avea legătură cu magii părea să fie mare în ochii lui Quai. A simțit că eram pregătit să vin în Marea Bibliotecă a Nordului și să studiez cu Maestrul Bayaz, să-mi dobândesc toiagul. Dar aici lucrurile n-au fost ușoare pentru mine. Maestrul Bayaz e cât se poate de pretențios și...

Calul se opri și fornăi, tresări și făcu un pas șovăitor în spate. Logen adulmecă aerul și se încruntă. Erau oameni prin apropiere, și încă unii nespălați. Ar fi trebuit să-i observe mai devreme, dar fusese concentrat la picioare. Quai își plecă privirea spre el.

– Ce-i?

Drept răspuns, parcă, un bărbat ieși din spatele unui copac, la vreo zece pași mai în față și un altul puțin mai departe. Erau niște lepădături, fără doar și poate. Murdari, bărboși, îmbrăcați în haine jerpelite și desperecheate de blană și piele. La urma urmei, nu foarte diferiți de Logen. Cel sfrijit, din stânga, avea o suliță cu capul ghimpat. Cel voinic, din dreapta, avea o sabie grea, pătată de rugină, și un coif vechi și ciobit, cu o țepușă în vârf. Înaintară, rânjind. Din spate se auzi un sunet și Logen privi peste umăr, cu inima cât un purice. Un al treilea bărbat, cu un buboi mare pe față, înainta spre ei prudent, de-a lungul drumului, cu o secure grea de lemn în mâini.

Quai se aplecă din șa, cu ochii măriți de frică.

– Sunt bandiți?

– Tu ești, naibii, vizionar, șuieră Logen printre dinții încleștați.

Se opriră la un pas sau doi în fața lor. Cel cu coiful părea să fie căpetenia.

– Frumos cal, mârâi el. Ați vrea să ni-l împrumutați?

Cel cu sulița rânji, apucând animalul de căpăstru.

Lucrurile luaseră o turnură cât se poate de proastă. Cu o clipă mai devreme, așa ceva păruse imposibil, dar soarta găsise o cale. Logen se îndoia că ucenicul

ar putea fi de mare folos într-o luptă. Asta însemna că era singur contra trei sau mai mulți, și doar cu un cuțit. Dacă stătea cu mâinile în sân, el și Malacus aveau să sfârșească prin a fi jefuiți și, foarte probabil, uciși. Trebuie să fii realist când vine vorba de asemenea lucruri.

Îi cercetă din nou pe cei trei bandiți. Nu se așteptau la vreo împotrivire din partea a doi oameni neînarmați – sulița era înclinată, sabia cu vârful spre pământ. Despre secure, Logen nu știa nimic, așa că, în privința ei, trebuia să se bizuie pe noroc. Cel care lovește primul lovește, de obicei, ultimul, asta e o realitate tristă, așa că Logen se întoarse către cel cu coiful și îi scuipă spiritul în față.

Spiritul se aprinse în aer și se dezlănțui flămând asupra lui. Capul îi explodă într-o ploaie de flăcări, sabia îi căzu zăngănind la pământ. Se zgârie disperat pe față și brațele i se aprinseră și ele. Se îndepărtă clătinându-se, urlând.

Calul lui Quai se sperie de foc și se ridică, fornăind, pe picioarele din spate. Gâfâind, bărbatul sfrijit se retrase împleticindu-se și Logen făcu un salt lângă el, înhăță mânerul suliței cu o mână și îl lovi cu capul în față. Nasul îi pârâi, izbindu-se de fruntea lui Logen, și omul se îndepărtă, clătinându-se, cu sângele șiroind pe bărbie. Logen îl smuci înapoi, trăgând de suliță, îi răsuci brațul drept într-un arc larg și îl lovi cu pumnul în beregată. Omul se prăbuși cu un gâlgâit și Logen îi smulse sulița din mâini.

Simți mișcare în spatele lui și se aruncă la pământ, rostogolindu-se spre stânga. Securea șuieră în aer

deasupra capului său și tăie o despicătură lungă în coasta calului, împroșcând picături de sânge pe pământ și crăpând catarama chingii. Cu pas clătinat, omul cu buboi pe față se îndepărtă, pivotând după secure. Logen țâșni spre el, dar își suci glezna de o piatră și se clătină ca un om beat, scâncind de durere. O săgeată șuieră pe lângă fața lui, de undeva din copacii din spate și se pierdu în desișul de pe cealaltă parte a drumului. Calul fornăi și lovi cu picioarele, rotindu-și ochii nebunește, apoi porni în josul drumului, într-un galop sălbatic. Malacus Quai zbieră când șaua alunecă de sub el și fu azvârlit în tufișuri.

Logen n-avea timp să se gândească la el. Cu un răcnet, se năpusti asupra omului cu securea, îndreptându-i sulița spre inimă. Acesta ridică securea la timp ca să-i îndepărteze vârful, dar nu destul. Sulița i se înfipse în umăr și îl învârti. Se auzi un pârâit puternic, când coada se frânse. Logen își pierdu echilibrul și căzu în față, doborându-l pe Buboi, pe burtă, în noroi. Vârful suliței care ieșea prin spatele bărbatului tăie adânc în țeasta lui Logen, când acesta se prăvăli peste el. Logen îl apucă de părul încâlcit cu ambele mâini, îi trase capul pe spate și îi zdrobi fața de o piatră.

Se ridică în picioare, clătinat, cu capul învârtindu-i-se, ștergându-și sângele din ochi, tocmai la timp să vadă o săgeată țâșnind dintre copaci și implântându-se într-un trunchi, foarte aproape. Logen se năpusti la arcaș. Acum îl vedea: un băiat nu mai mare de paisprezece ani, întinzând mâna după o altă săgeată. Logen scoase cuțitul. Băiatul potrivea săgeata în arc,

dar avea ochii lărgiți de panică. Bâjbâi după coardă și își trecu săgeata prin palmă, cu un aer foarte surprins.

Logen era lângă el. Băiatul agită arcul, dar Logen se aplecă dedesubt și făcu un salt înainte, lovind cu cuțitul de jos în sus, cu ambele mâini. Lama îl prinse pe băiat sub bărbie și îl ridică în aer, apoi i se rupse în beregată. Băiatul căzu deasupra lui Logen, cu bucata zdrențuită de lamă făcându-i o crestătură lungă în braț. Sângele țâșni peste tot, din tăietura din țeasta lui Logen, din tăietura din brațul lui Logen, din rana care se căsca în gâtul băiatului.

Logen împinse trupul mort și se sprijini de un copac, cu răsuflarea întretăiată. Inima îi bubuia, sângele îi urla în urechi, stomacul i se răscula.

– Sunt încă viu, șopti el. Sunt încă viu.

Rănile de la cap și de la braț începeau să-i pulseze. Încă două cicatrice. Ar fi putut să fie mult mai rău. Își șterse sângele din ochi și șchiopătă înapoi spre drum.

Malacus Quai stătea neclintit, holbându-se, livid, la cele trei cadavre. Logen îl apucă de umeri și îl cercetă de sus până jos.

– Ești rănit? Quai doar se holba la trupurile neînsuflețite. Ești mort?

Cadavrul bărbatului voinic cu coif fumega încă, răspândind un miros dezgustător de apetisant. Logen observă că avea în picioare o pereche de cizme bune, mult mai bune decât ale lui. Cel cu buboiul avea gâtul sucit prea tare ca să fie viu și, în plus, avea sulița frântă înfiptă în trup. Logen îl întoarse pe cel sfrijit cu

piciorul. Avea încă un aer de uimire pe fața-i însângerată, cu ochii spre cer, cu gura deschisă.

– Are probabil traheea ruptă, murmură Logen.

Avea mâinile pline de sânge. Își apucă o mână cu cealaltă, ca să le oprească tremuratul.

– Dar cel din pădure? Logen făcu semn cu capul. Cu calul ce s-a întâmplat?

– Dus, murmură Quai deznădăjduit. Ce facem?

– Vedem dacă au ceva de mâncare. Logen făcu semn către cadavrul care fumega. Iar tu o mă ajuți să-i scot cizmele.

EXERCIŢII DE SCRIMĂ

– Înghesuie-l, Jezal, înghesuie-l! Nu te sfii!

Jezal era extrem de silitor. Țâșni înainte, lovind cu dreapta. West își pierduse deja echilibrul și se împleticea în spate, rășchirat, abia reușind să pareze cu sabia scurtă. Astăzi foloseau săbii pe jumătate ascuțite, ca să sporească periculozitatea exercițiilor. Nu puteai chiar să înjunghii un om cu așa ceva, însă puteai să-i faci o zgârietură dureroasă, chiar două, dacă te străduiai destul. Jezal intenționa să-l zgârie nițel pe maior pentru umilința din ziua precedentă.

– Așa, arde-l! Jap, căpitane! Jap, jap!

West dădu o lovitură stângace, însă Jezal o anticipă și înlătură sabia, continuând să forțeze înaintarea, lovind din toate puterile. Tăie cu stânga o dată și încă o dată. West păru disperat și se retrase cu pas clătinat, lipindu-se de zid. Jezal îi venea de hac, în sfârșit. Chicoti vesel când se avântă din nou, cu sabia lungă, însă adversarul prinsese viață dintr-odată, în mod surprinzător. West îi scăpă și păru lovitura cu

o fermitate dezamăgitoare. Jezal făcu un pas poticnit în față, pierzându-și echilibrul și icni, șocat, când vârful sabiei sale nimeri golul dintre două pietre și arma îi scăpă din mâna amorțită, zbârnâind înfiptă în zid.

West țâșni înainte, se feri de cealaltă sabie a lui Jezal și se izbi în el cu umărul.

– Ooof, făcu Jezal, împleticindu-se în spate și prăbușindu-se, în timp ce-și agita stângaci sabia scurtă.

Sabia alunecă pe pietre și Lordul Mareșal Varuz o prinse cu agilitate sub picior. Vârful tocit al sabiei lui West pluti amenințător deasupra gâtului lui Jezal.

– La naiba! înjură el, când maiorul îi întinse mâna, rânjind.

– Da, murmură Varuz, cu un oftat adânc, la naiba, într-adevăr. O prestație chiar mai proastă decât ieri, dacă așa ceva e cu putință! L-ai lăsat pe maiorul West să-și bată iarăși joc de tine! Jezal dădu la o parte mâna lui West, cu o privire încruntată și se ridică în picioare. N-a pierdut nicio clipă controlul! Te-ai lăsat ademenit și apoi dezarmat! Dezarmat! Nepotul meu n-ar fi făcut niciodată greșeala asta și are opt ani! Varuz lovi cu bățul în pământ. Explică-mi, te rog, căpitane Luthar, cum poți să câștigi un duel culcat pe burtă și fără arme?

Jezal se îmbufnă și se scărpină la ceafă.

– Nu? Pe viitor, dacă te prăbușești de pe o stâncă, având armele în mâini, vreau să te văd zdrobit în bucăți pe fundul prăpastiei, strângându-le în degetele moarte, m-auzi?

– Da, domnule mareșal Varuz, mormăi un Jezal bosumflat, dorindu-și ca bătrânul ticălos să se rostogolească de pe o stâncă. Sau poate din Turnul Lanțurilor. Asta ar fi cel mai bine. Poate că maiorul West l-ar putea însoți.

– Încrederea excesivă e un blestem pentru un săbier! Trebuie să-ți tratezi fiecare adversar ca și când ar fi ultimul. Cât despre jocul de picioare – și Varuz își strâmbă buza cu dezgust – bine și frumos, când pășești în față, dar cum te retragi, cum te pleoștești. Maiorul n-a trebuit decât să te atingă și ai căzut ca o școlăriță leșinată.

West îi rânji, privindu-l în față. Adora asta. Adora asta pur și simplu, fir-ar el al naibii.

– Se spune că Bremer dan Gorst are un picior ca un stâlp de oțel. Un stâlp de oțel! Ar fi mai ușor să dobori Casa Creatorului decât pe el! Lordul Mareșal făcu semn către silueta imensului turn, ce se înălța peste clădirile din curte. Casa Creatorului! strigă el, cu dezgust.

Jezal pufni și lovi cu piciorul. A suta oară cocheta cu ideea să renunțe și să nu mai țină niciodată o sabie în mână. Dar ce-ar spune lumea? Tatăl lui era absurd de mândru de el, lăudându-se mereu cu iscusința lui, oricui stătea să-l asculte. Își pusese în gând să-și vadă fiul luptând în Piața Mareșalilor, în fața unei mulțimi dezlănțuite. Dacă Jezal abandona acum, tatăl lui s-ar simți înjosit și Jezal și-ar putea lua adio de la poziția lui, de la alocația lui, de la ambițiile lui. Fără îndoială, frații săi ar fi încântați de asta.

– Echilibrul este cheia, turuia Varuz. Puterea ți se ridică prin picioare! De acum înainte, vom adăuga la antrenamentul tău o oră pe bârnă. În fiecare zi! Jezal se crispă. Așadar o alergare, exerciții cu drugul greu, figuri de scrimă, o oră de lupte, figuri din nou, o oră pe bârnă. Lordul Mareșal clătină din cap cu satisfacție. Asta ajunge, deocamdată. Te aștept mâine dimineață la ora șase, treaz ca lumina zilei. Varuz se încruntă. Treaz. Ca. Lumina. Zilei.

– Nu pot să fac asta la nesfârșit, știi, spuse Jezal, în timp ce șontâcăia chinuit spre locuința lui. Cât din mizeria asta oribilă trebuie să înghită un om?

West rânji.

– Asta-i nimic. Nu l-am văzut niciodată pe bătrânul ticălos atât de blând cu cineva. Trebuie că te place, într-adevăr. Cu mine n-a fost nici pe jumătate atât de prietenos.

Jezal se arătă neîncrezător.

– Mai rău de-atât?

– Eu n-am primit pedeapsa pe care ai primit-o tu. M-a obligat să țin drugul greu deasupra capului toată după-amiaza, până când a căzut pe mine. Maiorul se strâmbă ușor, de parcă până și amintirea l-ar fi durut. M-a pus să urc și să cobor în fugă Turnului Lanțurilor cu armura pe mine. M-a pus să mă lupt patru ore în fiecare zi.

– Cum te-ai împăcat cu asta?

– N-am avut de ales. Nu sunt un nobil. Scrima era pentru mine singura cale de a mă face remarcat.

Dar, până la urmă, a meritat. Câți oameni de rând numiți în Garda Regelui cunoști?

Jezal ridică din umeri.

– Dacă stau să mă gândesc, foarte puțini.

El însuși fiind nobil, nu credea că ar trebui să existe vreunul.

– Dar tu ești dintr-o familie bună și deja căpitan. Dacă reușești să câștigi Turnirul, cine știe cât de departe poți ajunge? Hodd, Lordul Șambelan, Marovia, Înaltul Judecător, Varuz însuși, în definitiv, au fost cu toții campioni la vremea lor. Campionii cu sânge nobil se îndreaptă întotdeauna spre lucruri mărețe.

Jezal pufni.

– Ca prietenul tău, Sand dan Glokta?

Numele căzu între ei ca un bolovan.

– Ei, bine... aproape întotdeauna.

– Maior West, se auzi o voce răgușită din spate.

Un sergent îndesat cu o cicatrice în josul obrazului alerga spre ei.

– Sergent Forest, ce mai faci? întrebă West, bătându-l călduros pe spate.

Avea trecere la țărani, dar, la drept vorbind, Jezal trebuia să-și amintească mereu că West era el însuși doar puțin mai presus de un țăran. Putea fi el educat, putea fi el ofițer și așa mai departe, însă avea mai multe în comun cu sergentul decât cu Jezal, dacă stăteai să te gândești.

Sergentul se lumină la față:

– Foarte bine, mulțumesc, domnule. Își înclină capul respectuos în fața lui Jezal: 'Neața, căpitane.

Jezal îl onoră cu o clătinare încordată a capului și se întoarse să privească în susul aleii. Nu putea găsi niciun motiv pentru care un ofițer ar vrea să se tragă de șireturi cu soldații de rând. În plus, acesta avea o cicatrice pe față și era urât. Lui Jezal nu-i plăceau oamenii urâți.

– Cu ce te pot ajuta? întreba West.

– Mareșalul Burr dorește să vă vadă, domnule, pentru o ședință urgentă. Toți ofițerii superiori au ordin să participe.

Fața lui West se întunecă.

– Voi merge de îndată ce voi putea.

Sergentul salută și se îndepărtă cu pași mari.

– Ce-i toată treaba asta? întrebă indiferent Jezal, urmărind cu privirea un conțopist care alerga după o hârtie pe care o scăpase.

– Englia. Acest Rege al Oamenilor Nordului, Bethod. West rosti numele cu o strâmbătură, de parcă îi lăsa un gust amar. Se zice că și-a înfrânt toți vrăjmașii din Nord și acum caută cu lumânarea război cu Uniunea.

– Ei, bine, dacă vrea război, zise nepăsător Jezal.

Războaiele erau un lucru bun, în opinia sa, o ocazie excelentă pentru glorie și avansare. Hârtia flutură pe lângă cizma lui, în adierea ușoară a vântului, urmată îndeaproape de slujbaș, gâfâind. Jezal îi zâmbi larg, când acesta trecu în goană pe lângă el, îndoit de spate aproape în două, în efortul său stângaci de a încerca să prindă hârtia.

Maiorul înhață documentul murdar și i-l înmână.

– Mulțumesc, domnule, zise funcționarul, cu o expresie jalnică de gratitudine pe fața-i nădușită. Vă foarte mulțumesc!

– N-ai de ce, murmură West și slujbașul făcu o mică plecăciune sincopată și se îndepărtă în grabă.

Jezal era dezamăgit. Chiar îl amuzase urmărirea.

– O fi război, dar asta e ultima mea problemă în clipa asta. West oftă din toți rărunchii. Sora mea este în Adua.

– Nu știam că ai o soră.

– Ei, bine, am și e aici.

– Și?

Jezal nu era prea entuziasmat să audă despre sora maiorului. West poate că se ridicase, dar ceilalți membri ai familiei sale erau, fără îndoială, mai prejos de preocupările lui Jezal. Era interesat să cunoască fete sărace, de rând, de care putea să profite și fete bogate, nobile, cu care s-ar putea gândi să se căsătorească. Orice fată care se situa între acestea era lipsită de importanță.

– Ei, bine, sora mea poate fi fermecătoare, dar e și puțin... nonconformistă. Poate fi o pacoste când e prost dispusă. La drept vorbind, aș prefera să am grijă de o ceată de nordici decât de ea.

– Haide, West, făcu Jezal absent, abia ascultând ce spunea. Sunt sigur că nu poate fi atât de dificilă.

Maiorul se lumină.

– Ei, bine, sunt ușurat să te aud spunând asta. A fost mereu dornică să vadă Agriontul cu ochii ei și de ani de zile îi tot spun că aș face cu ea un tur dacă s-ar

întâmpla să vină aici vreodată. Aranjasem asta pentru azi, de fapt. Pe Jezal îl luă cu ameţeli. Acum, cu această întâlnire...

– Dar am atât de puţin timp zilele astea, se plânse Jezal.

– Îţi promit că am să mă revanşez. Ne întâlnim în apartamentul meu într-o oră.

– Stai puţin...

Dar West se îndepărta deja cu paşi mari.

Să nu fie prea urâtă, se ruga Jezal, apropiindu-se încet de uşa apartamentului maiorului West şi ridicând un pumn şovăitor, ca să bată. Doar să nu fie prea urâtă. Şi nici prea proastă. Orice, în afară de o după-amiază pierdută cu o fată proastă. Mâna i se îndrepta spre uşă când auzi de dincolo glasuri ridicate. Rămase, vinovat, pe coridor, apropiind urechea tot mai mult de lemn, sperând să audă ceva măgulitor despre sine.

– ...şi slujnica ta? se auzi înfundat glasul maiorului West, pe un ton ce părea foarte supărat.

– A trebuit s-o las la casă. Erau o grămadă de treburi de făcut. Nimeni n-a mai fost acolo de luni de zile.

Sora lui West. Inima lui Jezal se opri în loc. Un glas grav: părea grasă. Jezal nu-şi putea permite să fie văzut plimbându-se prin Agriont cu o fată grasă de braţ. Asta putea să-i distrugă reputaţia.

– Dar nu poţi să hoinăreşti pur şi simplu prin oraş de una singură!

– Am ajuns teafără aici, nu? Uiţi de unde ai plecat, Collem. Mă pot descurca fără nicio slujnică. Pentru

majoritatea celor de aici nu sunt, oricum, mai bună decât o servitoare. În plus, îl voi avea pe prietenul tău, căpitanul Luthar, să aibă grijă de mine.

– Asta e și mai rău, după cum știi foarte bine.

– Ei, bine, de unde să știu că ești ocupat. Am crezut că ai să-ți poți face timp să te ocupi de propria-ți soră. Nu vorbea ca o toantă, ceea ce era ceva, dar grasă și, pe deasupra, arțăgoasă! Nu sunt în siguranță cu prietenul tău?

– E un soi destul de bun, dar el e în siguranță cu tine? Jezal nu era sigur la ce se referea maiorul prin acea mică observație. Și să te plimbi prin Agriont singură și cu un bărbat pe care abia îl cunoști? Nu face pe proasta. Te știu eu mai bine! Ce va crede lumea?

– Fac ceva pe ce crede lumea.

Jezal săltă de lângă ușă. Nu era obișnuit să audă doamnele folosind un asemenea limbaj. Grasă, arțăgoasă și necioplită, la naiba! Putea fi chiar mai rău decât se temuse. Privi de-a lungul coridorului, cu gândul s-o ia la goană, ticluindu-și deja o scuză. Al naibii ghinion, însă: cineva urca scările tocmai acum. Nu putea pleca fără să fie văzut. Va trebui pur și simplu să bată la ușă și să-și isprăvească treaba. Scrâșni din dinți și bubui nerăbdător în ușă.

Glasurile se opriră dintr-odată și Jezal afișă un zâmbet larg, neconvingător de prietenos. Să înceapă tortura! Ușa se dădu în lături.

Dintr-un anume motiv, se așteptase la un fel de versiune mai scundă și mai grasă a maiorului West, în rochie. Se înșelase amarnic. Avea probabil o siluetă

ușor mai plină decât era strict după ultima modă, de când fetele slabe erau în vogă, dar nu se putea spune că era grasă, nu era grasă deloc. Avea părul întunecat, pielea întunecată, puțin mai întunecată decât ar fi în general considerat ideal. Jezal știa că o doamnă trebuia să se ferească de soare cât putea, dar, privind-o, chiar nu-și putea aminti de ce. Ochii ei erau întunecați, aproape negri, iar, în zilele astea, după ochii albaștri se întorceau capetele, însă ai ei străluceau în lumina difuză de la intrare într-un fel care te vrăjea.

Fata îi zâmbi. Un zâmbet straniu, mai înălțat într-o parte decât în cealaltă. Îi dădea lui Jezal o senzație ușor stânjenitoare, de parcă ea ar fi știut un lucru amuzant pe care el nu-l știa. Cu toate acestea, dinți excelenți, albi și strălucitori. Furia lui Jezal se topea cu repeziciune. Cu cât o privea, cu atât era mai copleșit de prezența ei și cu atât i se golea mai mult mintea de rațiune.

– Bună, zise ea.

Gura lui Jezal se deschise ușor, ca prin forța obișnuinței, însă nu rosti nimic. Mintea îi era o pagină albă.

– Trebuie să fii căpitanul Luthar.

– Ăă...

– Eu sunt sora lui Collem, Ardee. Se lovi peste frunte. Dar sunt așa de idioată. Collem trebuie să-ți fi povestit totul despre mine. Știu că voi doi sunteți buni prieteni.

Jezal îi aruncă o privire stânjenită maiorului, care se încrunta la el și părea oarecum încurcat. N-ar fi defel nimerit să spună că nu avusese habar de existența ei până în dimineața aceea. Se strădui să formuleze

un răspuns cât de cât amuzant, dar nu-i trecu nimic prin minte.

Ardee îl apucă de cot și îl conduse în cameră, vorbind în tot acest timp.

– Știu că ești un mare duelist, dar mi s-a spus că mintea îți e chiar mai ascuțită decât sabia. Într-o asemenea măsură, de fapt, încât îți folosești doar sabia împotriva prietenilor, căci mintea ta e mult prea periculoasă. Îl privi așteptând. Tăcere.

– Păi, bâigui el. Lupt nițeluș cu sabia. Jalnic. De-a dreptul îngrozitor.

– Ăsta e omul potrivit sau îl am aici pe grădinar? Îl cercetă cu o expresie ciudată, greu de deslușit. Probabil că era același gen de privire pe care o avea Jezal când examina un cal pe care intenționa să-l cumpere: prudent, cercetător, concentrat și puțin disprețuitor. Până și grădinarii au uniforme splendide, se pare.

Jezal era aproape sigur că asta fusese un fel de insultă, dar era prea ocupat să încerce să se gândească la ceva spiritual ca să-i acorde prea mare atenție. Știa că trebuia să vorbească acum sau să-și petreacă ziua întreagă într-o tăcere stingheritoare, așa că deschise gura și se lăsă în voia norocului.

– Îmi pare rău dacă par năucit, dar maiorul West e un bărbat atât de neatrăgător. Cum să mă fi așteptat la o soră atât de frumoasă?

West izbucni într-un râs sforăitor. Sora lui ridică o sprânceană și socoti pe degete:

– Ușor jignitor cu fratele meu, ceea ce e bine. Oarecum amuzant, ceea ce iarăși e bine. Cinstit, ceea ce

e reconfortant. Și teribil de măgulitor cu mine, ceea ce, desigur, este excelent. Puțin cam târziu, dar, la urma urmei, a meritat așteptarea. Îl privi pe Jezal în ochi. S-ar putea ca după-amiaza să nu fie o pierdere totală.

Jezal nu era sigur că-i plăcea acea ultimă remarcă și nu era sigur nici că-i plăcea felul cum se uita la el, dar îi plăcea s-o privească, așa că era pregătit să ierte o mulțime de lucruri. Femeile pe care le cunoștea spuneau arareori ceva isteț, mai cu seamă cele care arătau bine. Bănuia că erau instruite să zâmbească, să clatine din cap și să asculte în timp ce bărbații se ocupau de vorbit. În genere, era de acord cu acel mod de a face lucrurile, dar istețimea îi ședea bine surorii lui West și fata reușise mai mult decât să-i stârnească curiozitatea.

Grasă și arțăgoasă nu mai erau pe listă, în privința asta nu putea fi nicio îndoială. Cât despre necioplită, ei, bine, oamenii frumoși nu sunt niciodată necioplți, nu-i așa? Doar... nonconformiști. Începea să creadă că acea după-amiază, așa cum spusese ea, ar putea să nu fie o pierdere totală.

West se îndreptă către ușă.

– Se pare că trebuie să vă las pe voi doi să râdeți unul de altul. Lordul Mareșal Burr mă așteaptă. Nu face nimic ce n-aș face eu, bine?

Comentariul părea să țintească spre Jezal, dar West se uita la sora lui.

– Asta ar părea să îngăduie în principiu orice, zise ea, prinzând privirea lui Jezal.

Era uluit să simtă cum roșește ca o fetiță. Tuși și își îndreptă privirea spre pantofi.

West își dădu ochii peste cap.

– Îndurare, zise el, în timp ce ușa se închise cu un clic.

– Vrei să bei ceva? întrebă Ardee, turnând deja vin într-un pahar.

Singur cu o tânără frumoasă. Nicidecum o experiență nouă, își spuse Jezal și, totuși, părea că-i lipsește siguranța obișnuită.

– Da, mulțumesc, ești foarte amabilă.

Da, ceva de băut, ceva de băut, exact ceea ce îi trebuia ca să-și calmeze nervii. Ea îi întinse paharul și turnă un altul pentru sine. Jezal se întrebă dacă se cuvenea ca o domnișoară să bea la ora asta, dar părea inutil să comenteze. Nu era sora lui, în definitiv.

– Spune-mi, căpitane, de unde îl cunoști pe fratele meu?

– Ei, bine, e superiorul meu și facem scrimă împreună. Creierul începea să-i funcționeze din nou. Dar, de fapt... știi asta deja.

Ea îi zâmbi larg.

– Desigur, dar guvernanta mea a susținut întotdeauna că tinerilor trebuie să li se acorde porția lor de conversație.

Jezal izbucni într-o tuse dizgrațioasă, în timp ce înghițea și își vărsă o parte din vin pe haină.

– Dumnezeule, zise el.

– Ține, ia-l pe acesta o clipă.

Ardee îi dădu paharul ei și Jezal îl luă fără să se gândească, dar pe urmă se pomeni cu ambele mâini ocupate. Când ea începu să-l tamponeze pe piept cu

o batistă albă, nu putu să protesteze, deşi gestul i se părea cam îndrăzneţ. Sincer vorbind, ar fi putut protesta, dacă ea n-ar fi fost atât de al naibii de frumoasă. Se întreba dacă ea îşi dădea seama ce privelişte minunată îi oferea în josul bustului rochiei, dar, firește că nu, cum ar fi putut? Era pur şi simplu nouă aici, nedeprinsă cu manierele elegante, avea purtările neşlefuite ale unei fete de la ţară şi aşa mai departe... frumoasă privelişte, totuşi, asta nu putea fi tăgăduit.

– Aşa, acum e mai bine, zise ea, deşi tamponatul nu părea să fi schimbat cu nimic lucrurile. Nu în privinţa uniformei sale, în orice caz. Fata îi luă paharele, îl goli pe al ei repede, cu o smucitură exersată a capului şi le azvârli pe masă. Mergem?

– Da, desigur. Oh. Şi Jezal îi oferi braţul.

Ea îl conduse afară, pe coridor şi pe scări în jos, sporovăind nestingherită. Era asaltat de un potop de lovituri conversaţionale şi, aşa cum subliniase mareşalul Varuz mai devreme, apărarea lui Jezal era slabă. Para cu disperare, în timp ce traversau spaţioasa Piaţă a Mareşalilor, însă abia reuşea să strecoare câte un cuvânt. Era ca şi cum Ardee era cea care trăise acolo de ani de zile şi Jezal cel care era ţărănoiul din provincie.

– Palatele Marţiale sunt acolo, în spate?

Ardee făcu semn cu capul către zidul impunător care despărţea cartierul general al armatelor Uniunii de restul Agriontului.

– Chiar aşa. Acolo îşi au birourile Lorzii Mareşali. Şi sunt cazărmi acolo şi armurării şi, ă... Glasul i se

stinse. Nu prea mai găsea altceva de spus, însă Ardee sări să-l salveze.

– Așadar, fratele meu trebuie să fie pe undeva pe acolo. E un oștean destul de renumit, presupun. Primul care a trecut zidul la Ulrioch și așa mai departe.

– Păi, da. Maiorul West e foarte respectat aici...

– Dar poate fi atât de plicticos, nu-i așa? Îi place atât de mult să fie misterios și preocupat. Ardee mimă un zâmbet palid, absent și își scărpină bărbia, gânditoare, întocmai cum ar fi făcut fratele ei.

Îl prinsese perfect și Jezal izbucni în râs, însă începea să se întrebe dacă fata ar trebui să stea chiar atât de aproape de el, să-l țină de braț într-un fel chiar atât de intim. Nu că Jezal ar fi avut ceva împotrivă, desigur. Dimpotrivă, dar lumea îi privea.

– Ardee... spuse el.

– Așadar, aceasta trebuie să fie Aleea Regelui.

– Ăă, da, Ardee...

Ea se uita lung, în sus, la statuia magnifică a lui Harod cel Mare, cu ochii lui severi fixați asupra panoramei.

– Harod cel Mare? întrebă ea.

– Ăă, da. În vremurile întunecate, înainte să existe o Uniune, a luptat să aducă laolaltă Cele Trei Regate. A fost întâiul Mare Rege. Idiotule, gândi Jezal, asta știe deja, toată lumea știe. Ardee, cred că fratele tău n-ar...

– Iar acesta este Bayaz, Întâiul dintre Magi?

– Da, a fost cel mai de nădejde sfetnic al lui Harod. Ardee...

– E adevărat că și acum i se păstrează un loc liber în Consiliul Închis?

Jezal fu luat pe nepregătite.

– Auzisem că există acolo un scaun gol, dar nu știam că...

– Au cu toții o înfățișare atât de serioasă, nu-i așa?

– Ăă... presupun că au fost vremuri serioase, răspunse el, zâmbind neconvingător.

Un Cavaler Vestitor năvăli în josul aleii, călare pe un uriaș cal înspumat, cu soarele scânteind pe aripile aurii ale coifului. Secretarii se împrăștiară să-l lase să treacă și Jezal încercă s-o îndepărteze cu blândețe pe Ardee din calea lui. Spre consternarea lui, ea refuză să se clintească. Animalul trecu în goană, la câțiva centimetri de Ardee, destul de aproape ca rafala să sufle părul fetei în fața lui Jezal. Ea se întoarse spre el, îmbujorată de emoție, altminteri deloc speriată de pericolul pe lângă care trecuse.

– Un Cavaler Vestitor? întrebă ea, luându-l iarăși de braț și conducându-l pe Drumul Regelui.

– Da, scânci Jezal, încercând cu disperare să-și stăpânească glasul, Cavalerii Vestitori au o responsabilitate importantă. Ei duc mesaje de la rege în orice colț al Uniunii. Inima încetase să-i bubuie. Chiar și dincolo de Marea Cercului, în Englia, Dagoska și Westport. Sunt împuterniciți să vorbească cu glasul regelui și, astfel, le este interzis să glăsuiască altminteri decât în misiune regală.

– Fedor van Haden a fost pe corabia noastră când am venit încoace. E un Cavaler Vestitor. Am stat de

vorbă ore în șir. Jezal încercă fără succes să-și ascundă uluirea. Am vorbit despre Adua, despre Uniune, despre familia lui. Chiar a pomenit și numele tău. Jezal nu reuși nici de această dată să pară nonșalant. În legătură cu așteptatul Turnir. Ardee se aplecă și mai aproape de el. Fedor era de părere că Bremer dan Gorst te va tăia în bucăți.

Jezal tuși gâtuit, dar își reveni repede:

– Din nefericire, această părere pare a fi larg împărtășită.

– Dar nu și de tine, sper!

– Ăă...

Fata se opri și-l luă de mână, privindu-l în ochi cu toată sinceritatea:

– Sunt sigură că ai să-l învingi, indiferent ce se spune. Fratele meu vorbește laudativ despre tine și el e un om zgârcit cu elogiile.

– Ăă... bâigui Jezal. Degetele îl furnicau în mod plăcut. Ochii ei erau mari și întunecați și Jezal se pomeni în mare penurie de cuvinte. Ardee avea un fel de a-și mușca buza de jos care îi făcea gândurile să rătăcească. O buză frumoasă, cărnoasă. Nu s-ar fi supărat s-o molfăie niței și el. Ei, bine, îți mulțumesc. Jezal afișă un zâmbet prostesc.

– Așadar, acesta este parcul, zise Ardee, întorcându-se să admire priveliștea verde. E chiar mai frumos decât mi-am închipuit.

– Ăă... da.

– Ce minunat este să fii în miezul lucrurilor. Am petrecut atât de mult din viața mea la margine.

Trebuie că aici se iau multe decizii importante, există mulți oameni importanți. Ardee își lăsă mâna să treacă prin frunzișul unei sălcii de lângă drum. Collem e îngrijorat că în Nord s-ar putea să fie război. Își făcea griji pentru siguranța mea, cred că de aceea a vrut să vin aici. Cred că-și face prea multe griji. Tu ce crezi, căpitane Luthar?

Până acum câteva ore, trăise într-o dulce ignoranță în privința situației politice, dar un asemenea răspuns n-ar fi fost potrivit.

– Ei, bine, zise el, căznindu-se să-și amintească numele și apoi cu ușurare: acestui Berthod i-ar prinde bine o mușturuială.

– Se zice că are douăzeci de mii de oameni ai Nordului sub stindardul său. Ardeen se aplecă spre el: barbari, murmură ea. Sălbatici, șopti ea. Am auzit că își jupoaie prizonierii de vii.

Jezal considera că aceasta nu era tocmai o conversație potrivită pentru o domnișoară.

– Ardee... începu el.

– Dar sunt sigură că, având oameni ca tine și ca fratele meu, să ne apere, noi, femeile, nu avem de ce să ne facem griji.

Apoi Ardee se întoarse și se îndepărtă pe alee. Jezal fu din nou nevoit să grăbească pasul ca s-o ajungă din urmă.

– Iar aceea este Casa Creatorului?

Ardee făcu semn cu capul către conturul fioros al imensului turn.

– Păi, da, este.

– Nu intră nimeni acolo?

– Nimeni. De când mă știu eu, în orice caz. Podul e ținut sub lacăt. Jezal se încruntă către turn. Acum părea ciudat că nu se gândise niciodată la asta. Trăind în Agriont, Casa Creatorului era mereu acolo. Locul e zăvorât, cred.

– Zăvorât? Ardee se apropie foarte mult de el. Jezal privi cu nervozitate împrejur, dar nu se uita nimeni. Nu-i așa că e ciudat că nu intră nimeni acolo? Nu-i așa că e un mister? Aproape că îi simțea răsuflarea pe gât. Vreau să zic, de ce nu e doborâtă ușa pur și simplu?

Jezal găsea că îi e îngrozitor de dificil să se concentreze, cu ea atât de aproape. Se întrebă, preț de o clipă, înspăimântătoare și senzuală deopotrivă, dacă era posibil ca ea să flirteze cu el. Nu, nu, sigur că nu! Nu era obișnuită cu orașul, atâta tot. Purtările neșlefuite ale unei fete de la țară... dar, pe de altă parte, era *foarte* aproape. De-ar fi doar ceva mai puțin atrăgătoare sau ceva mai puțin sigură pe sine. De-ar fi ceva mai puțin... sora lui West.

Jezal tuși și își întoarse privirea în josul aleii, sperând zadarnic să-și mute gândurile. Doar câțiva oameni se deplasau de-a lungul drumului, dar nimeni pe care să-l recunoască, dacă nu cumva... Vraja lui Ardee se risipi dintr-odată și Jezal simți fiori de gheață pe piele. O siluetă gârbovită, încotoșmănată într-o zi atât de însorită, se îndrepta șchiopătând către ei, sprijinindu-se cu putere de un toiag. Era îndoit de spate și tresărea la fiecare pas, iar drumeții care mergau mai repede îl

ocoleau cu grijă. Jezal încercă s-o îndrepte pe Ardee în altă direcție, înainte să fie văzuți, dar ea se opuse cu grație și porni direct către târșâitul inchizitor.

Capul îi țâșni în sus când se apropiară și ochii îi sclipiră, recunoscându-l. Inima lui Jezal se opri în loc. Acum nu mai avea cum să-l ocolească.

– Ei, căpitane Luthar, zise Glokta cu căldură, târșâindu-se puțin prea aproape și strângându-i mâna, ce plăcere! Mă surprinde că Varuz ți-a dat drumul atât de devreme. Probabil că s-a mai înmuiat, cu vârsta.

– Lordul Mareșal este și acum cât de poate de pretențios! se oțărî Jezal.

– Sper că practicienii mei nu te-au stânjenit aseară. Inchizitorul clătină mâhnit din cap. N-au maniere. Pic de maniere. Dar sunt cei mai buni în ceea ce fac! Jur, regele nu are doi slujitori mai buni.

– Presupun că îl slujim cu toții pe rege, fiecare în felul lui. În glasul lui Jezal răzbătu ceva mai multă ostilitate decât avusese de gând.

Dacă Glokta era ofensat, n-o arătă.

– Chiar așa. Nu cred că o cunosc pe prietena ta.

– Nu. Este...

– De fapt, ne-am cunoscut, spuse Ardee, spre marea surprindere a lui Jezal, întinzându-i mâna inchizitorului. Ardee West.

Sprânceana lui Glokta se ridică.

– Nu! Se aplecă țeapăn, să-i sărute mâna. Jezal îi văzu gura strâmbându-se când se îndreptă, dar rânjetul știrb reveni curând. Sora lui Collem West! Dar ești atât de schimbată.

– În bine, nădăjduiesc, râse ea.

Jezal se simțea îngrozitor de stânjenit.

– Păi... da, într-adevăr, răspunse Glokta.

– Ești schimbat și tu, Sand. Ardee părea dintr-odată foarte tristă. Toată familia mea a fost extrem de îngrijorată. Am sperat și am tot sperat că te vei întoarce teafăr. Jezal zări un spasm trecând peste fața lui Glokta. Apoi, când am auzit că ai fost rănit... Cum te simți?

Inchizitorul aruncă o privire către Jezal, cu ochii reci ca o moarte lentă. Jezal își coborî privirea spre cizme, cu un nod de teamă în gâtlej. Nu era cazul să se sperie de acest schilod, nu-i așa? Dar, cumva, își dorea să se mai afle încă la antrenamentul de scrimă. Glokta se uita lung la Ardee, cu ochiul stâng zbătându-se ușor, iar ea îi ținea privirea, neintimidată, cu ochii plini de tăcută îngrijorare.

– Sunt bine. Atât cât e de așteptat. Expresia lui devenise foarte ciudată. Jezal se simțea mai stingherit ca oricând. Mulțumesc că m-ai întrebat. Zău. Nimeni n-o face vreodată.

Se lăsă o tăcere stânjenitoare. Inchizitorul își întinse gâtul într-o parte și pe urmă se auzi un pocnet puternic.

– Ah! făcu el. Așa. Mi-a făcut plăcere să vă revăd, pe amândoi, dar datoria mă cheamă.

Le oferi încă un zâmbet insuportabil, pe urmă se îndepărtă șchiopătând, cu piciorul stâng hârșâind în pietriș.

Ardee se încruntă spre spatele lui strâmb, în timp ce Glokta se îndepărta încet, șchiopătând.

– E atât de trist, murmură ea.

– Ce? bolborosi Jezal. Se gândea la acel mare ticălos alb de pe stradă, la acei ochi înguști, roz. La prizonierul cu sacul pe cap. Cu toții îl slujim pe rege în felul nostru. Chiar așa. Tresări involuntar.

– El și fratele meu erau chiar apropiați. A venit să stea la noi într-o vară. Familia mea era atât de mândră să-l primească încât era stânjenitor. Obișnuia să se lupte cu fratele meu în fiecare zi și câștiga mereu. Felul în care se mișca era un adevărat spectacol. Sand dan Glokta. A fost cea mai strălucitoare stea de pe cer. Ardee își flutură din nou jumătatea de zâmbet cunoscător. Și acum aud că ești tu.

– Ăă... făcu Jezal, nefiind sigur dacă îl lăuda sau își bătea joc de el. Nu putea scăpa de sentimentul că fusese învins de două ori în ziua aceea, o dată de către fiecare dintre cei doi frați.

Își imagina, de fapt, că sora îl bătuse cel mai rău.

RITUALUL DE DIMINEAŢĂ

Era o zi senină de vară și parcul era plin până la refuz de petrecăreți nostimi. Colonelul Glokta se îndrepta țanțoș și hotărât către o întâlnire de mare importanță, iar oamenii se înclinau cu respect și se dădeau la o parte din calea lui. Pe cei mai mulți îi ignora, pe cei mai importanți îi onora cu un zâmbet strălucitor. Puținii norocoși îi întorceau radioși zâmbetul, încântați să fie remarcați.

– Bănuiesc că îl slujim cu toții pe rege, în felul nostru, scânci căpitanul Luthar, întinzând mâna după sabie, dar Glokta era prea iute pentru el. Sabia lui lovi cu viteza fulgerului, înfigându-se direct în beregata ironicului idiot.

Sângele împroșcă fața lui Ardee West. Fata bătu din palme, încântată, uitându-se la Glokta cu ochi strălucitori.

Luthar părea surprins să fie ucis.

– Ha! Chiar așa! zise Glokta cu un zâmbet.

Căpitanul se prăbuși cu fața în jos, cu sângele țâșnindu-i din gât. Mulțimea își răcni aprecierea și Glokta le oferi o adâncă, grațioasă plecăciune. Uralele se înzeciră.

– O, colonele, n-ar trebui, murmură Ardee, în timp ce Glokta îi lingea sângele de pe obraz.

– N-ar trebui, ce? mârâi el, trăgând-o în brațele sale și sărutând-o înfocat. Mulțimea era în delir. Când Glokta se smulse din îmbrățișare, ea gâfâia, ridicând spre el o privire adoratoare, cu ochii ei mari și întunecați, cu buzele ușor depărtate.

– *Ahi'ectolu vă vea,* zise ea, cu un zâmbet drăgălaș.

– Ce? Mulțimea amuțise, fir-ar a naibii, și partea stângă a trupului îi amorțea.

Ardee îl atinse cu tandrețe pe obraz.

– *Ahi'ectolu!* strigă ea.

Se auzi o bătaie puternică în ușă. Ochii lui Glokta se deschiseră brusc. *Unde sunt? Cine sunt?*

O, nu.

O, da. Își dădu seama numaidecât că dormise prost, că are trupul chircit sub pături și fața cufundată în pernă. Întreaga parte stângă îi era inertă.

Bătaia în ușă răsună mai puternic decât înainte.

– *Ahi'ectolu!* veni de dincolo răgetul gângav al lui Frost.

Când Glokta încercă să ridice capul de pe pernă, durerea îi străfulgeră gâtlejul. *A, nimic nu pune mintea în mișcare mai bine decât primul spasm al zilei.*

– Am priceput! zise el cu glas răgușit, lasă-mă un minut, la naiba!

Pașii grei ai albinosului se îndepărtară, cu un sunet înfundat, de-a lungul coridorului. Glokta rămase nemișcat preț de o clipă, apoi, prudent, își mișcă brațul drept, foarte încet, cu răsuflarea întretăiată din cauza efortului, și încercă să se întoarcă pe spate. Își încleștă pumnul, când în piciorul stâng porniră furnicăturile. *Măcar de-ar rămâne amorțit, blestematul.* Dar durerea îl cuprindea repede acum. Totodată, începea să perceapă un miros neplăcut. *La naiba. Iar am făcut pe mine.*

– Barnam! urlă Glokta, după care așteptă, gâfâind, cu toată partea stângă pulsând de mama focului. *Unde e bătrânul idiot?* Barnam! răcni el din toți bojocii.

– Sunteți bine, domnule? se auzi glasul servitorului din spatele ușii.

Bine? Bine, nătărău bătrân? Și când crezi tu că am fost bine ultima dată?

– Nu, fir-ar să fie! Am murdărit patul!

– Am fiert apă pentru baie, domnule. Vă puteți ridica?

Frost mai fusese nevoit o dată să spargă ușa. *Poate că ar trebui s-o las deschisă toată noaptea, dar atunci cum aș putea dormi?*

– Cred că mă pot descurca, șuieră Glokta, cu limba lipită de gingiile goale, cu brațele tremurând, când își ridică trupul din pat și se așeză pe scaunul de alături.

Grotescul lui picior stâng, fără degete, zvâcnea, încă imposibil de controlat. Glokta coborî spre el

o privire mânioasă, cu o ură fierbinte. *Spurcăciune oribilă. Revoltătoare, inutilă bucată de carne. De ce nu mi l-au tăiat pur și simplu? De ce nu mi-l tai eu?* Dar știa de ce. Având încă piciorul, putea să se prefacă măcar că e pe jumătate bărbat. Își izbi coapsa ofilită cu pumnul, apoi regretă imediat. *Nărod, nărod.* Durerea i se furișă pe spate în sus, ceva mai intensă ca înainte și sporind cu fiecare secundă. *Hai, acum, hai, acum, să nu ne certăm.* Începu să frece cu blândețe carnea zdrobită. *Suntem legați unul de altul, așa că de ce să mă chinui?*

– Puteți ajunge la ușă, domnule?

Glokta strâmbă din nas din pricina mirosului, apoi își apucă bastonul și încet, agonizant, se împinse în picioare. Străbătu șontâc încăperea, aproape alunecând până la jumătatea distanței, dar redresându-se cu un spasm mistuitor. Întoarse cheia în broască, sprijinindu-se de perete ca să-și mențină echilibrul, și trase ușa în lături.

Barnam stătea de cealaltă parte, cu brațele desfăcute, gata să-l prindă. *Ce infamie. Să te gândești că eu, Sand dan Glokta, cel mai mare săbier pe care l-a văzut vreodată Uniunea, trebuie să fiu cărat la baie de un bătrân, ca să-mi pot spăla rahatul. Trebuie că acum se prăpădesc de râs toți acei neghiobi pe care i-am bătut, dacă-și mai amintesc de mine. Aș râde și eu, dacă nu m-ar durea atât de tare.* Dar își ridică greutatea de pe piciorul stâng și își puse brațul pe după umărul lui Barnam, fără să protesteze. *La ce bun, în definitiv? N-am de ce să nu-mi fac viața mai ușoară. Atât cât poate fi.*

Glokta trase adânc aer în piept.

– Ai grijă, piciorul nu s-a dezmorțit încă.

Săltară și se împleticiră în josul coridorului, puțin prea îngust pentru amândoi. Sala de baie părea la un kilometru depărtare. *Sau mai mult. Aș prefera să străbat o sută de kilometri, așa cum am fost cândva, decât drumul până la baie, așa cum sunt acum. Dar ăsta-i ghinionul meu, nu-i așa? Nu te poți întoarce. Niciodată.*

Glokta simțea căldura desfătătoare a aburului pe pielea lipicioasă. Cu Barnam sprijinindu-l de brațe, ridică încet piciorul drept și îl așeză cu grijă în apă. *La naiba, e fierbinte.* Bătrânul servitor îl ajută să-și vâre și celălalt picior și, apoi, luându-l de subsuori, îl coborî ca pe un copil, până când fu cufundat până la gât.

– Ahhh. Glokta dezvălui un zâmbet știrb. Fierbinte ca forja Creatorului, Barnam, întocmai cum îmi place.

Căldura îi pătrundea acum în picior și durerea ceda. *Nu dispare. Nu dispare niciodată. Dar e mai bine. Cu mult mai bine.* Glokta începu să se simtă aproape gata să înfrunte o nouă zi. *Trebuie să înveți să iubești lucrurile mărunte ale vieții. Cum ar fi o baie fierbinte. Trebuie să iubești lucrurile mărunte, când nu mai ai nimic altceva.*

Practicianul Frost îl aștepta jos, în micuța sufragerie, cu trupul mătăhălos îndesat într-un scaun scund, lângă perete. Glokta se lăsă în celălalt scaun și adulmecă terciul aburind din castronul în care era înfiptă oblic o lingură de lemn, fără ca măcar să atingă marginea. Stomacul îi chiorăia și gura începu să-i saliveze

îngrozitor. *Ce mai, toate simptomele unei senzații de greață extremă.*

– Ura! strigă Glokta. Iarăși terci! Aruncă o privire către practicianul neclintit. „Terci cu miere, mai bun ca orice-avere, totu-i o plăcere, când ai terci cu miere!" Ochii roz nu clipiră. E un cântecel pentru copii. Mama mea obișnuia să mi-l cânte. Dar n-a reușit niciodată să mă facă să mănânc lăturile astea. Dar acum – și vârî lingura mai adânc, nu mă mai satur de el. Frost îl privea fix. Sănătos, zise Glokta, vârându-și pe gât o lingură de terci dulce și luând o alta, delicios (înghițind cu noduri încă puțin) și iată argumentul decisiv (râgâind ușor la următoarea înghițitură): nu e nevoie să mesteci. Împinse la o parte strachina aproape plină și aruncă lingura după ea. Mmmm, mormăi el. Un mic dejun gustos îți face ziua frumoasă, nu găsești? Era ca și cum s-ar fi uitat la un perete alb, dar fără toată emoția pe care acesta ți-o putea pricinui. Așadar, Arhilectorul mă vrea din nou, nu-i așa? Albinosul încuviință. Și ce-ar putea să dorească ilustrul nostru conducător de la unul ca mine, ce crezi? Umeri ridicați. Hmmm. Glokta își linse resturile de terci de pe gingiile goale. Pare bine dispus, știi cumva? Alți umeri ridicați. Haide, haide, Practician Frost, nu-mi spune totul deodată, nu pot să te urmăresc. Tăcere.

Barnam intră în cameră și luă castronul.

– Mai doriți altceva, domnule?

– Categoric. O bucată mare de carne în sânge și un măr crocant. Se uită spre Practicianul Frost. Îmi plăceau merele când eram copil. *De câte ori am făcut*

gluma asta? Frost îl privea impasibil: ochii nu-i râdeau deloc. Glokta se întoarse spre Barnam și bătrânul afișă un zâmbet obosit. O, bine, suspină Glokta. Omul trebuie să spere, nu-i așa?

– Desigur, domnule, murmură servitorul, îndreptându-se spre ușă.

Așa să fie?

Biroul Arhilectorului se afla la ultimul etaj al Casei Întrebărilor și era cale lungă până sus. Mai rău, coridoarele erau ticsite de oameni. Practicieni, conțopiști, inchizitori, mișunând ca furnicile printr-un morman afânat de bălegar. Ori de câte ori le simțea privirile asupra lui, Glokta șchiopăta pe lângă ei zâmbind, cu capul semeț. Ori de câte ori simțea că e singur, se oprea și gâfâia, asuda și înjura, își freca și își plesnea piciorul, redându-i o fărâmă de viață.

De ce trebuie să fie atât de sus? se întreba în timp ce își târșâia picioarele pe holurile întunecoase și pe scările șerpuitoare ale labirinticei clădiri. Când ajunse în anticameră, era epuizat și sufla greu, cu mâna stângă chinuită de dureri pe mânerul bastonului.

Secretarul Arhilectorului îl examină cu suspiciune din spatele unui birou mare și întunecat, care ocupa jumătate din încăpere. În fața lui erau amplasate câteva scaune, pentru ca oamenii să devină agitați așteptând să intre, iar doi practicieni uriași flancau imensele uși duble de la intrarea în birou, atât de neclintiți și de mohorâți de parcă ar fi făcut parte din decor.

– Sunteți așteptat? întrebă secretarul, cu glas ascuțit.

Știi cine sunt, răhățel înfumurat.

– Desigur! se răsti Glokta, crezi că am urcat șchiopătând tocmai până aici ca să-ți admir biroul?

Secretarul îl privi în josul nasului. Era un tânăr palid, chipeș, cu o chică de păr galben. *Al cincilea fiu umflat în pene al vreunui nobil mărunt cu șale hiperactive, și crede că poate să-și dea aere cu mine.*

– Și numele dumneavoastră este? întrebă el, cu un rânjet batjocoritor.

Glokta era la capătul răbdării, după urcuș. Izbi cu bastonul în tăblia biroului și secretarul fu cât pe ce să sară din scaun.

– Ce ești, un idiot afurisit? Câți inchizitori schilozi cunoști?

– Ă... făcu secretarul, cu gura tremurând nervos.

– Ă? Ă? Ăsta e un număr? Vorbește!

– Păi, eu...

– Sunt Glokta, imbecilule! Inchizitorul Glokta!

– Da, domnule, eu...

– Mișcă-ți fundul gras din scaun, nătărăule! Nu mă face să aștept! Secretarul sări, se repezi spre ușă, împinse în lături una dintre ele și se dădu la o parte respectuos. Așa mai merge, mârâi Glokta, târșâindu-se după el.

Ridică privirea către practicieni, când trecu șontâc pe lângă ei. Era aproape sigur că unul avea un ușor zâmbet pe față.

Încăperea nu era deloc schimbată de când o vizitase ultima oară, cu șase ani în urmă. Era un spațiu circular, cavernos, cu chipuri de garguie gravate pe tavanul boltit, cu singura fereastră imensă oferind

o priveliște spectaculoasă spre turlele Universității, spre o imensă porțiune din zidul împrejmuitor al Agriontului și spre silueta impunătoare a Casei Creatorului din spatele acestuia.

Camera era în cea mai mare parte căptușită cu etajere și dulapuri înțesate de stive înalte de registre și hârtii ordonate cu grijă. Câteva portrete întunecate îl priveau de pe puținele spații albe ale pereților, printre care unul imens, al actualului rege al Uniunii în tinerețe, cu un aer aspru și înțelept. *Fără îndoială, pictat înainte să devină o parodie senilă. Astăzi, găsești la el ceva mai puțină autoritate și ceva mai mult umor involuntar.*

În mijlocul încăperii se afla o masă rotundă și grea, pe suprafața căreia era pictată o hartă a Uniunii, cu desăvârșită migală. Fiecare oraș în care exista un departament al Inchiziției era marcat cu o piatră prețioasă, iar în mijloc se înălța o minusculă replică de argint a orașului Adua.

Arhilectorul ședea la această masă, într-un jilț străvechi, adâncit într-o conversație cu un alt bărbat, un bătrân sfrijit, cu o față ursuză, îmbrăcat în veșminte negre. Sult ridică privirea, luminându-se, când Glokta se apropie de ei, cu pasu-i târșâit, dar expresia celuilalt nu se schimbă.

– Ei, bine, Inchizitor Glokta, sunt încântat că ai putut să ni te alături. Îl cunoști pe Supraveghetorul General Halleck?

– N-am avut plăcerea, răspunse Glokta. *Nu că ar părea o mare plăcere.*

Bătrânul birocrat se ridică și strânse mâna lui Glokta, fără entuziasm.

– Iar acesta este unul dintre inchizitorii mei, Sand dan Glokta.

– Într-adevăr, murmură Halleck. Ai fost în armată, cred. Te-am văzut o dată duelându-te.

Glokta își lovi piciorul cu bastonul.

– Asta nu poate să fi fost de curând.

– Nu.

Se lăsă tăcerea.

– Supraveghetorul General va primi, probabil, în curând, o promovare însemnată, zise Sult. Un scaun în însuși Consiliul Închis.

Consiliul Închis? Chiar așa? O promovare extrem de însemnată.

Însă Halleck nu părea deloc încântat.

– Voi considera treaba înfăptuită atunci când Maiestatea Sa va binevoi să mă invite, se răsti el, și nu înainte.

Sult pluti ușor peste acest teren alunecos:

– Consiliul e de părere, sunt convins, că ești singurul candidat demn de această recomandare, acum că Sepp dan Teufel nu mai este avut în vedere.

Bătrânul nostru amic Teufel? Nu mai este avut în vedere pentru ce?

Halleck se încruntă și își scutură capul.

– Teufel. Am lucrat cu omul acesta vreme de zece ani. Nu mi-a plăcut niciodată – *nici nimeni altul, după cum te văd* – dar nu l-aș fi crezut niciodată un trădător.

Sult clătină din cap cu tristețe.

– Suntem cu toți profund marcați, dar avem aici mărturisirea, negru pe alb. Ridică hârtia împăturită cu o expresie mâhnită. Mă tem că rădăcinile corupției pot săpa foarte adânc. Cine să știe asta mai bine decât mine, care am sarcina ingrată de a curăța grădina de buruieni?

– Într-adevăr, într-adevăr, murmură Halleck, clătinând posomorât din cap. Meritați tot respectul pentru asta. Și dumneavoastră, domnule Inchizitor.

– O, nu, eu nu, zise Glokta cu modestie.

Cei trei bărbați schimbară priviri cu un ipocrit respect reciproc.

Halleck își împinse scaunul în spate.

– Ei, bine, dările nu se colectează singure. Trebuie să mă întorc la treburile mele.

– Bucură-te de ultimele tale zile pe acest post, zise Sult. Îți dau cuvântul că regele va trimite după tine cât de curând!

Halleck își îngădui un zâmbet minuscul, pe urmă îi salută cu o înclinare ceremonioasă a capului și se îndepărtă cu pași mari. Secretarul îl conduse afară și închise ușa grea. Era tăcere. *Dar să fiu al naibii dacă voi fi eu cel care o voi rupe.*

– Bănuiesc că te întrebi ce-a fost asta, nu-i așa, Glokta?

– Mi-a trecut acest gând prin minte, Eminența Voastră.

– Nu mă îndoiesc. Sult se ridică din scaun și se îndreptă hotărât spre fereastră, cu mâinile-i înmănușate în alb împreunate la spate. Lumea se schimbă, Glokta,

lumea se schimbă. Vechea rânduială se prăbușește. Loialitate, datorie, mândrie, onoare. Noțiuni care s-au perimat. Ce le înlocuiește? Arhilectorul aruncă o privire peste umăr, preț de o clipă, și buza i se răsuci. Lăcomia. Negustorii au devenit noua putere în țară. Bancheri, negustători, marinari. Oameni mici, cu minți mici și ambiții mici. Oameni a căror singură loialitate este față de ei înșiși, a căror singură datorie este față de propria lor pungă, a căror singură mândrie este să-i tragă pe sfoară pe mai-marii lor, a căror singură onoare se măsoară în monede de argint. *Nu e nevoie să te întreb unde te situezi în clasa negustorilor.* Sult privi încruntat afară, pe urmă se întoarse către încăpere. Acum, se pare că fiul oricui se poate alege cu o educație, cu o afacere și poate deveni bogat. Ghilda Pânzarilor, a Negustorilor de Mirodenii și altele asemenea își sporesc constant averea și influența. Parveniții trufași le dictează superiorilor lor naturali. Degetele lor grase și lacome umblă la coardele puterii. E aproape prea mult de suportat. Sult se scutură, în timp ce măsura cu pasul podeaua. Voi vorbi sincer cu tine, Inchizitorule. Arhilectorul își flutură mâna grațioasă, de parcă sinceritatea lui ar fi fost un dar neprețuit. Uniunea n-a părut niciodată mai puternică, n-a controlat niciodată mai mult teritoriu, dar, în spatele fațadei, suntem slabi. Nu e un secret că regele este incapabil să ia singur decizii. Prințul moștenitor Ladisla e un filfizon înconjurat de lingușitori și de proști, căruia nu-i pasă decât de jocuri și de veșminte. Prințul Raynault e mult mai potrivit să domnească, dar el e fratele mai mic. Consiliul

Închis, a cărui sarcină ar trebui să fie cârmuirea acestei corăbii care ia apă, e plin de impostori și uneltitori. Unii sunt, poate, loiali, alții, categoric, nu, fiecare dornic să-l învârtă pe rege cum vrea el. *Cât de frustrant, când bănuiesc că ar trebui ca toți să-l învârtă cum vrei tu!* Între timp, Uniunea e asaltată de dușmani, pericole de dincolo de hotare și pericole din interior. În Gurkhul domnește un împărat nou și viguros, care-și pregătește țara pentru un nou război. Nordicii sunt și ei cu arma în mână, pândind la hotarele Engliei. În Consiliul Deschis, nobilii vociferează pentru drepturi străvechi, în timp ce în sate țăranii vociferează pentru drepturi noi. Arhilectorul suspină adânc. Da, vechea rânduială se prăbușește și nimeni nu are conștiința sau curajul s-o sprijine.

Sult se opri, ridicând privirea către unul dintre portrete: un bărbat robust, pleșuv, îmbrăcat în alb din cap până-n picioare. Glokta îl recunoscu imediat. *Zoller, cel mai mare dintre toți Arhilectori. Campion neobosit al Inchiziției, eroul torționarilor, năpasta trădătorilor.* Privea în jos cu mânie de pe perete, de parcă ar fi putut să-i ardă pe trădători cu o privire, chiar și de dincolo de moarte.

– Zoller, mârâi Sult. Lucrurile erau altfel pe vremea lui, îți pot spune. Fără țărani cărtitori, fără negustori pungași, fără nobili ursuzi. Dacă oamenii își uitau locul, le era amintit cu fierul înroșit și, dacă vreun judecător cârcotaș îndrăznea să se plângă de asta, nimeni nu mai auzea vreodată de el. Inchiziția era o instituție nobilă, unde-și găseau locul cei mai buni și mai sclipitori. Să-și

slujească regele și să smulgă necinstea din rădăcini, asta era singura lor dorință și singura răsplată. *O, lucrurile erau măreţe în vremurile de demult.* Arhilectorul se strecură înapoi în scaun și se aplecă peste masă: Acum, am devenit un loc unde orice fiu de-al treilea al unui nobil scăpătat poate să-și burdușească buzunarele cu șperțuri, sau unde o lepădătură cu porniri criminale poate face o pasiune pentru tortură. Influența noastră asupra regelui s-a erodat continuu, bugetele noastre au scăzut continuu. Cândva, eram temuți și respectați, Glokta, dar acum... *Suntem niște impostori mizerabili.* Sult se încruntă. Ei, bine, nu mai suntem așa. Intrigile și trădările abundă și mă tem că Inchiziția nu se mai ridică la înălțimea misiunii sale. Prea mulți dintre Superiori nu mai sunt de încredere. Nu-i mai preocupă interesele regelui sau ale statului, sau ale oricui în afară de propria persoană. *Superiorii? Nu sunt de încredere? Mă ia cu leșin.* Încruntătura lui Sult se adânci și mai mult. Iar acum, Feekt e mort.

Glokta ridică privirea. *Asta chiar e o veste.*

– Lordul Cancelar?

– Se va anunța mâine-dimineață. A murit subit, acum câteva nopți, în timp ce tu te ocupai de prietenul tău Rews. Încă planează câteva întrebări asupra morții sale, dar omul avea aproape nouăzeci de ani. De mirare e că a trăit atât. Cancelarul de aur i se spunea, cel mai mare politician al vremii sale. Chiar în aceste clipe i se cioplește chipul în piatră, pentru o statuie pe Aleea Regelui. Sult pufni: Cel mai mare dar la care oricare dintre noi poate spera. Ochii Arhilectorului se

îngustară în despicături albastre. Dacă ai naivitatea să-ți închipui că Uniunea e controlată de regele ei sau de către flecarii nătărăi cu sânge albastru din Consiliul Deschis, poți să-i dai uitării. În Consiliul Închis se află puterea. Mai mult ca niciodată, de când cu boala regelui. Doisprezece oameni, în douăsprezece scaune mari și incomode, cu mine printre ei. Doisprezece oameni cu idei foarte diferite și, de douăzeci de ani, război și pace. Feekt a ținut balanța. A învrăjbit Inchiziția cu judecătorii, bancherii cu armata. A fost axul în jurul căruia s-a întors regatul, temelia pe care s-a sprijinit. Moartea lui a lăsat un gol. Tot felul de goluri se cască și oamenii se vor repezi să le umple. Am sentimentul că acel nemernic scâncit, Marovia, acea inimă însângerată a Înaltei Justiții, acel autoproclamat campion al omului simplu, va fi primul la rând. E o situație alunecoasă și periculoasă. Arhilectorul izbi cu pumnul în masă, în fața lui. Trebuie să ne asigurăm că oamenii nepotriviți nu vor profita de asta. Glokta clătină aprobator din cap. *Cred că am priceput ce vrei să spui, Arhilectore. Trebuie să ne asigurăm că noi suntem cei care vor profita și nimeni altcineva.* Trebuie spus cu tărie că postul de Lord Cancelar este unul dintre cele mai influente din regat. Colectarea dărilor, vistieria, monetăriile regelui, toate sunt sub patronajul lui. Bani, Glokta, bani. Iar banii înseamnă putere. Nu e cazul să-ți spun. Mâine va fi numit un nou cancelar. Candidatul nostru de frunte era fostul administrator al Monetăriilor, Sepp dan Teufel. *Înțeleg. Ceva îmi spune că nu va mai fi luat în calcul.*

Buza lui Sult se răsuci. Teufel a avut legături strânse cu ghildele negustorilor, în mod special cu cea a pânzarilor. Rânjetul lui deveni o încruntătură. Și, în plus, era un asociat al Înaltului Judecător Marovia. Așa că, vezi tu, n-ar fi fost defel un Lord Cancelar potrivit. *Chiar așa. Defel potrivit.* Supraveghetorul General Halleck este o alegere mult mai bună, în opinia mea.

Glokta privi către ușă:

– El? Lord Cancelar?

Sult se ridică zâmbind și se îndreptă către o servantă de lângă perete.

– Chiar nu există nimeni altcineva. Toată lumea îl urăște, iar el urăște pe toată lumea, în afară de mine. Mai mult, e un conservator înrăit, care disprețuiește clasa negustorilor și tot ce reprezintă ea. Arhilectorul deschise servanta și scoase două pahare și o carafă bogat ornamentată. Dacă nu va fi chiar o figură prietenoasă în Consiliu, cel puțin va fi una înțelegătoare și a naibii de ostilă față de toți ceilalți. Nu-mi pot închipui un candidat mai potrivit.

Glokta încuviință.

– Pare un om cinstit. *Dar nu într-atât de cinstit încât să-l las să mă așeze în baie. Dar tu, Eminență, l-ai lăsa?*

– Da, continuă Sult, va fi foarte valoros pentru noi. Arhilectorul turnă două pahare de vin roșu, greu. Și, pe deasupra, am putut să aranjez lucrurile și pentru un nou Administrator al Monetăriei, unul înțelegător. Am auzit că pânzarii își mușcă pur și simplu buza de furie. Marovia nu e nici el deloc fericit,

ticălosul. Sult chicoti. Toate veşti bune, şi ţie trebuie să-ţi mulţumim. Întinse unul dintre pahare.

Otravă? O moarte lentă, cu zvârcoleli şi vărsături pe minunata pardoseală de mozaic a Arhilectorului? Sau doar căzând cu faţa în jos pe masa lui? Însă chiar nu avea altceva de făcut decât să apuce paharul şi să soarbă zelos. Vinul îi era necunoscut, dar era delicios. *Probabil dintr-un loc foarte frumos şi foarte îndepărtat. Cel puţin, dacă mor aici, sus, nu va mai trebui să cobor toate treptele.* Dar Arhilectorul bea şi el, numai zâmbete şi bunăvoinţă. *Aşadar, presupun că voi supravieţui, totuşi, acestei după-amiezi.*

– Da, am păşit cu dreptul. Acestea sunt vremuri într-adevăr periculoase şi, totuşi, pericolul şi şansa merg adesea mână-n mână. Glokta simţi o senzaţie ciudată strecurându-i-se în sus pe spinare. *E frică, ambiţie sau ambele?* Am nevoie de cineva care să mă ajute să pun ordine în lucruri. Cineva care nu se teme de Superiori, ori de negustori, nici măcar de Consiliul Închis. Cineva care să acţioneze cu subtilitate, cu discreţie şi fără cruţare. Cineva a cărui loialitate faţă de Uniune e mai presus de orice îndoială, dar care nu are prieteni în interiorul guvernului. *Cineva care e urât de toată lumea? Cineva care să preia întreaga vină dacă lucrurile merg prost? Cineva care va avea puţini jelitori la înmormântarea sa?* Am nevoie de un Inchizitor Privilegiat, Glokta. Cineva care să lucreze în afara controlului Superiorilor, dar sub deplina mea autoritate. Cineva care să răspundă doar în faţa mea. Arhilectorul ridică o sprânceană, ca şi cum tocmai

i-ar fi venit ideea. Mi se pare că tu eşti extrem de potrivit pentru această sarcină. Ce crezi?

Cred că ocupantul unui asemenea post ar avea o mulţime de duşmani şi un singur prieten. Glokta ridică privirea către Arhilector. *Şi acel prieten ar putea să nu fie atât de demn de încredere. Cred că s-ar putea ca ocupantul unui asemenea post să nu dăinuie mult.*

– Aş putea avea puţin timp de gândire?

– Nu.

Pericolul şi şansa merg adesea mână-n mână.

– Atunci accept.

– Excelent. Cred cu tărie că acesta este începutul unei lungi şi fructuoase relaţii. Sult îi zâmbi peste buza paharului. Ştii, Glokta, dintre toţi negustorii care mişună acolo, afară, pe pânzari îi găsesc cei mai greu de tolerat. În mare măsură, prin influenţa lor a intrat Westportul în Uniune şi datorită banilor Westportului am câştigat războiul gurkian. Regele i-a răsplătit, desigur, cu drepturi de negoţ neprecuite, dar de atunci aroganţa lor a devenit insuportabilă. Ai fi zis că au luptat ei înşişi în bătălii, judecând după aerele pe care au început să şi le dea şi după libertăţile pe care şi le-au luat. Onorabila Ghildă a Pânzarilor! pufni el. Îmi dau seama acum că amicul tău Rews ne-a oferit mijloacele să-i prindem în laţ atât de bine încât ar fi păcat să-i lăsăm din mână.

Glokta era foarte surprins, dar credea că-şi ascunde bine sentimentele. *Să mergem mai departe? De ce? Pânzarii mişună liberi şi continuă să plătească şi asta mulţumeşte tot felul de oameni. Aşa cum stau lucrurile, sunt*

speriați și cuminți, întrebându-se pe cine a pomenit Rews, cine ar putea fi următorul pe scaun. Dacă întindem coarda, ar putea să aibă de suferit sau să fie terminați cu totul. Atunci vor înceta să plătească și mulți oameni vor fi nemulțumiți. Unii dintre ei, chiar din această clădire.

– Pot să-mi continui cu ușurință investigațiile, Eminența Voastră, dacă doriți s-o fac. Glokta luă încă o sorbitură. Era, într-adevăr, un vin excelent.

– Trebuie să fim prudenți. Prudenți și foarte scrupuloși. Banii Pânzarilor curg ca laptele. Au mulți prieteni, chiar și în cercurile cele mai înalte ale nobilimii. Brock, Heugen, Isher și mulți alții, în afară de ei. Unii dintre cei mai importanți oameni ai țării. Se știe că au supt cu toții la acest sân, într-un moment sau altul și pruncii plâng când li se ia laptele. Un rânjet crud flutură peste chipul lui Sult. Însă, dacă vrem să-i învățăm disciplina, copiii trebuie făcuți uneori să plângă... Pe cine a pomenit viermele ăla de Rews în mărturisirea lui?

Glokta se aplecă, chinuit, trase către el scrisoarea de recunoaștere a lui Rews, o despături și cercetă lista de nume din partea de sus a paginii.

– Sepp dan Teufel, pe care-l știm cu toții.

– O, îl știm și-l iubim, Inchizitorule, zise Sult, privind-l radios, dar simt că am putea să-l tăiem fără probleme de pe listă. Altcineva?

– Păi, să vedem. Glokta cercetă pe îndelete hârtia. Mai e Harod Polst, un pânzar. *Un nimeni.*

Sult flutură din mână nerăbdător:

– E un nimeni.

– Solimo Scandi, un pânzar din Westport. *Tot un nimeni.*

– Nu, nu, Glokta, putem să găsim pe cineva mai bun decât Solimo nu-știu-cum, nu-i așa? Acești pânzari mărunți nu prezintă cu adevărat interes. Smulge rădăcina, și frunzele mor singure.

– Chiar așa, Eminența Voastră. Îl avem pe Villem dan Robb, nobil mărunt, care deține un mic punct vamal. Sult privi gânditor, clătină din cap. Ar mai fi...

– Stai! Vilem dan Robb... Arhilectorul pocni din degete. Fratele lui, Kiral, este unul dintre curtenii reginei. M-a făcut de ocară la o reuniune. Sult zâmbi. Da. Villem dan Robb, adu-l.

Și, astfel, mergem mai adânc.

– Slujesc și mă supun, Eminența Voastră. Există vreun anumit nume care trebuie menționat? Glokta își lăsă jos paharul gol.

– Nu. Arhilectorul se întoarse și își flutură mâna din nou. Oricare, toți, nu mă interesează.

ÎNTÂIUL DINTRE MAGI

Lacul se întindea în depărtare, mărginit de stânci abrupte și de verdeață picurând de apă, cu luciul ciupit de ploaie, vast și cenușiu, cât vedeai cu ochii. Trebuie spus că ochii lui Logen nu puteau vedea prea departe, pe o vreme ca asta. Țărmul opus ar fi putut fi la o sută de pași depărtare, dar apele calme păreau adânci. Foarte adânci.

Logen renunțase de mult la orice încercare de a rămâne uscat și apa îi șiroia prin păr și pe față, îi picura de pe nas, de pe degete, de pe bărbie. Să fie ud, istovit și înfometat făcea parte din viață. Făcuse adesea, dacă stătea să se gândească. Închise ochii și simți ploaia răpăindu-i pe față, auzi apa pleoscăind pe prundiș. Îngenunche lângă lac, destupă plosca, o împinse sub apă și urmări bulele de aer spărgându-se pe măsură ce se umplea.

Malacus Quai ieși împleticindu-se din tufișuri, cu respirația iute și întretăiată. Se prăbuși în genunchi, se târî pe rădăcinile unui copac, tuși, scuipând flegmă

pe pietriș. Avea o tuse urâtă acum. I se ridica direct din măruntaie și îi făcea întreaga cutie toracică să hârâie. Era chiar mai palid decât atunci când se întâlniseră prima oară și mult mai slab. Logen era și el ceva mai slab. Erau vremuri grele, una peste alta. Se îndreptă către ucenicul tras la față și se ghemui lângă el.

– Lasă-mă o clipă. Quai își închise ochii afundați în orbite și își dădu capul pe spate. Doar o clipă. Gura îi atârna deschisă, tendoanele gâtului său sfrijit îi ieșiseră în afară. Arăta deja ca un cadavru.

– Nu te odihni prea mult. S-ar putea să nu te mai ridici niciodată.

Logen întinse plosca. Quai nici măcar nu-și ridică brațul s-o ia, așa că Logen i-o duse la buze și o ridică, puțin înclinată. Quai luă, tresărind, o înghițitură, tuși, apoi capul îi căzu pe spate, lovindu-se de copac, ca o piatră.

– Știi unde suntem? întrebă Logen.

Ucenicul se uită clipind la apă, de parcă abia acum ar fi observat-o.

– Acesta trebuie să fie capătul nordic al lacului... ar trebui să existe o cărare. Glasul i se stinse, devenind o șoaptă. La capătul sudic se află un drum cu două pietre. Izbucni într-o tuse violentă și înghiți cu dificultate. Urmează drumul peste pod și ai ajuns, zise el cu glas răgușit.

Logen privi de-a lungul malului, la copacii picurând de apă.

– Cât e de departe? Niciun răspuns. Apucă umărul osos al bolnavului și îl scutură. Pleoapele lui Quai

se mijiră și ucenicul își ridică privirea împăienjenită, încercând să se concentreze. Cât de departe?

– Șaizeci de kilometri.

Logen își supse dinții. Quai n-ar putea străbate pe jos șaizeci de kilometri. Ar fi norocos să facă șaizeci de pași pe propriile picioare. Știa asta foarte bine, se putea citi în ochii lui. Avea să fie mort în curând, aprecie Logen, în cel mult câteva zile. Văzuse oameni mai puternici răpuși de friguri.

Șaizeci de kilometri. Logen cugetă profund la asta, scărpinându-și bărbia cu degetul mare. Șaizeci de kilometri.

– La naiba! șopti el.

Trase ranița lângă el și o deschise. Mai aveau ceva mâncare, dar nu multă. Câteva fâșii de carne uscată și tare, un codru de pâine neagră, mucegăită. Privi peste lacul liniștit. Cel puțin nu aveau să rămână fără apă de băut prea curând. Își scoase ceaunul greu din ranița și îl așeză jos, pe prundiș. Fuseseră împreună multă vreme, dar nu mai rămăsese nimic de gătit. Nu te poți atașa de obiecte, nu aici, în sălbăticie. Azvârli funia în tufișuri, pe urmă își săltă ranița ușurată peste umăr.

Ochii lui Quai se închiseseră din nou și abia mai respira. Logen își amintea și acum prima oară când fuseseră nevoiți să lase pe cineva în urmă, își amintea de parcă ar fi fost ieri. Ciudat cum uitase numele băiatului, dar chipul lui continua să-l urmărească.

Shanka îi luaseră o bucată din coapsă. O bucată mare. Gemuse tot drumul. Nu putea păși. Rana se infectase, ar fi murit oricum. Trebuia să-l părăsească.

Nimeni nu-l învinuise vreodată pe Logen pentru asta. Băiatul fusese prea tânăr, n-ar fi trebuit să plece de la bun început. Ghinion, atâta tot, se putea întâmpla oricui. Strigase după ei în timp ce coborau dealul, într-un grup tăcut, mohorât, cu capetele plecate. Lui Logen i se păruse că-i auzea strigătele chiar și după ce-l lăsaseră mult în urmă. Le auzea și acum.

În războaie fusese altfel. Din coloane cădeau oameni tot timpul, în marșurile lungi, în lunile friguroase. La început rămâneau la coadă, apoi rămâneau în urmă, după aceea rămâneau la pământ. Cei înfrigurați, cei bolnavi, cei răniți. Logen fu străbătut de un fior și își vârî capul între umeri. La început încerca să-i ajute. Apoi a devenit recunoscător că nu se număra printre ei. Apoi a ajuns să pășească peste cadavre fără să le observe măcar. Înveți să-ți dai seama când cineva nu se mai ridică. Logen se uită la Malacus Qui. O moarte în plus în sălbăticie nu era nimic demn de remarcat. Omul trebuie să fie realist, în definitiv.

Ucenicul se trezi din somnul lui agitat și încercă să se ridice. Mâinile îi tremurau cumplit. Ridică privirea spre Logen, cu ochii scânteind.

– Nu mă pot ridica, zise el răgușit.

– Știu. Mă mir că ai reușit să ajungi până aici.

Acum nu mai conta atât de mult. Logen știa drumul. Dacă găsea cărarea, putea parcurge treizeci de kilometri pe zi.

– Dacă-mi lași o parte din mâncare... poate... după ce ajungi la bibliotecă... cineva...

– Nu, zise Logen, strângând din fălci. Am nevoie de mâncare. Quai scoase un sunet ciudat, ceva între tuse și suspin. Logen se aplecă și se propti cu umărul drept în stomacul lui Quai, împingându-și brațul pe după șalele lui. Nu te pot căra șaizeci de kilometri fără ea, adăugă el și se îndreptă, săltându-l pe ucenic peste umăr.

Porni de-a lungul țărmului, ținându-l pe Quai de manta, cu cizmele scârțâind pe pietrișul ud. Ucenicul nici nu se mișca, doar atârna acolo, ca un sac de zdrențe ude, cu brațele inerte lovindu-se de partea dindărăt a picioarelor lui Logen.

După ce făcu vrei treizeci de pași, Logen se întoarse și privi înapoi. Ceaunul zăcea părăsit lângă lac, umplându-se deja cu apă de ploaie. Trecuseră prin multe împreună, el și ceaunul acela.

– Adio, vechi prieten.

Ceaunul nu răspunse.

Logen își așeză cu blândețe povara tremurândă la marginea drumului, apoi își întinse spatele chinuit, își scărpină bandajul murdar de pe braț și luă o înghițitură de apă din ploscă. Apa era singurul lucru care trecuse de buzele lui suferinde în ziua aceea și foamea îi rodea stomacul. Măcar nu mai ploua. Trebuie să înveți să te bucuri în viață de lucrurile mărunte, precum cizmele uscate. Trebuie să iubești lucrurile mărunte, când nu ai altceva.

Logen scuipă în noroi și își frecă degetele, dezmorțindu-le. Locul nu putea trece neobservat, asta era

sigur. Cele două pietre se înălțau deasupra drumului, bătrâne și găurite, cu petice de mușchi verzi la bază și licheni gri mai sus. Erau acoperite de scrijelituri decolorate, șiruri de litere într-o scriere pe care Logen n-o înțelegea, nici măcar n-o recunoștea. Cu toate acestea, aveau un aer amenințător, dându-ți senzația mai degrabă că te avertizează decât că te întâmpină.

– Prima Lege.

– Ce? făcu Logen, surprins.

Quai oscilase chinuit între somn și trezie de când lăsaseră ceaunul în urmă, acum două zile. Ceaunul ar fi putut scoate sunete mai inteligibile, în perioada aceea. De dimineață, când se trezise, Logen îl găsise pe Quai abia respirând. La început fusese convins că e mort, dar omul încă se agăța, fără putere, de viață. Nu renunța ușor, ce era al lui era al lui.

Logen îngenunche și dădu la o parte părul ud de pe fața lui Quai. Ucenicul îl apucă pe neașteptate de încheietură și dădu să se ridice.

– E interzis, șopti el, fixându-l pe Logen cu ochi mari, să atingi Cealaltă Parte!

– Cum?

– Să vorbești cu diavolii, zise el răgușit, agățându-se de haina ponosită a lui Logen. Creaturile lumii de dedesubt sunt plămădite din minciuni! N-ai voie s-o faci!

– N-am s-o fac, bolborosi Logen, întrebându-se dacă avea să știe vreodată despre ce vorbea ucenicul. N-am s-o fac. Dacă are vreo importanță.

N-a prea avut. Ucenicul căzuse deja înapoi în somnul lui agitat. Logen își frământă buza. Spera că

ucenicul avea să se trezească din nou, deși nu prea credea asta. Dar poate că acel Bayaz avea să fie în stare să facă ceva, era Întâiul dintre Magi, în definitiv, mare în înalta înțelepciune și așa mai departe. Așadar, Logen îl ridică din nou pe Quai pe umăr și porni, târându-și picioarele, printre pietrele străvechi.

Drumul urca abrupt între stâncile de deasupra lacului, ici înălțat, acolo tăiat adânc în pământul pietros. Era mâncat de vreme și plin de gropi, năpădit de buruieni. Se răsucea în spirală la nesfârșit și curând Logen gâfâia nădușit și picioarele îi ardeau de efort. Pasul începu să-i încetinească.

Adevărul era că obosise. Nu doar din pricina urcușului sau a drumului de corvoadă pe care-l străbătuse în ziua aceea, cu un ucenic pe jumătate mort pe umăr sau a efortului din ziua precedentă sau măcar din cauza luptei din pădure. Era obosit de toate. De shanka, de războaie, de întreaga-i viață.

– Nu pot merge la nesfârșit, Malacus. Nu pot lupta la nesfârșit. Cât din mizeria asta oribilă trebuie să înghită un om? Trebuie să mă așez o clipă. Într-un nenorocit de scaun normal! Cer atât de mult? Da?

În această stare de spirit, înjurând și bodogănind la fiecare pas, cu capul lui Quai lovindu-l peste fese, Logen ajunse la pod.

Era la fel de bătrân ca drumul, acoperit de plante târâtoare, simplu și suplu, arcuindu-se cam douăzeci de pași peste o trecătoare amețitoare. Jos, departe, un râu se învolbura peste pietrele colțuroase, umplând aerul de zgomot și stropi strălucitori de apă. Pe malul

celălalt, între stâncile falnice acoperite de mușchi, fusese ridicat un zid înalt, construit cu atâta strădanie încât era greu să-ți dai seama unde se termină costișa naturală și unde începe cea făcută de mâna omului. O singură poartă bătrână era încastrată în el, căptușită cu aramă bătută, acum brăzdată de dungi verzi din pricina umezelii și a anilor.

În timp ce își alegea drumul cu grijă peste pietrele alunecoase, Logen se pomeni întrebându-se, în virtutea obișnuinței, cum putea să fie asediat acest loc. Nu putea. Nici cu o mie de oameni pe alese. În fața porții se afla doar un prag îngust de piatră. Nu aveai loc să fixezi o scară sau să balansezi un berbec. Zidul măsura cel puțin zece metri în înălțime și poarta avea un aspect înfricoșător de solid. Și, dacă era ca apărătorii să coboare podul... Logen aruncă o privire peste margine și înghiți: era cale lungă până jos.

Trase adânc aer în piept și izbi cu pumnul în arama verde și udă. Patru bubuituri puternice, răsunătoare. Așa bătuse în porțile Carleonului, după bătălie și oamenii se grăbiseră să se predea. Acum, nimeni nu se grăbea să facă nimic.

Aşteptă. Bătu din nou. Aşteptă. Era din ce în ce mai ud, în ceața râului. Scrâșni din dinți. Ridică mâna, să bată din nou. O ușiță îngustă țâșni la o parte și o pereche de ochi urduroși îl priviră cu răceală, din spatele zăbrelelor groase.

– Cine mai e? se răsti un glas morocănos.

– Logen Nouădegete e numele meu. Noi...

– N-am auzit niciodată de tine.

Nicidecum întâmpinarea la care sperase Logen.

– Am venit să-l văd pe Bayaz. Niciun răspuns. Întâiul dintre...

– Da, e aici. Dar ușa nu se deschise. Nu primește vizite. I-am spus asta ultimului mesager.

– Eu nu sunt mesager. Cu mine e Malacus Quai.

– *Malaca* și mai cum?

– Quai, ucenicul.

– Ucenic?

– E foarte bolnav, zise încet Logen. S-ar putea să moară.

– Bolnav, zici? Să moară, am auzit bine?

– Da.

– Încă o dată, cum te numești?

– Deschide numai ușa aia blestemată! Logen își agită zadarnic pumnul în fața vizetei. Te rog.

– Nu lăsăm pur și simplu pe oricine înăuntru... ia ridică. Arată-mi mâinile.

– Ce?

– Mâinile.

Logen ridică mâinile. Ochii apoși se mișcară încet peste degete.

– Sunt nouă. Lipsește unul, vezi? Împinse ciotul către deschizătură.

– Nouă, nu-i așa? Ar fi trebuit să spui.

Zăvoarele zăngăniră și ușa se crăpă încet. Un bărbat în vârstă, încovoiat sub o armură învechită, se holba la el cu suspiciune, din partea cealaltă. Ținea în mână o sabie lungă, mult prea grea pentru el. Vârful

ei se clătina nestăpânit, în timp ce omul se căznea să țină sabia în sus.

Logen ridică mâinile:

– Mă predau.

Bătrânul paznic nu era amuzat. Mârâi posac, când Logen trecu pe lângă el, apoi se opinti să închidă poarta, o zăvorî pe bâjbâite, se întoarse și se îndepărtă târșâindu-și picioarele, fără să mai scoată o vorbă. Logen îl urmă în susul unei văi înguste, mărginite de case ciudate, dărăpănate și acoperite de mușchi, pe jumătate săpate în stâncile abrupte, contopindu-se cu muntele.

În pragul unei uși, o femeie cu fața mohorâtă lucra la o furcă de tors și se uită încruntată la Logen când trecu pe lângă ea, cu ucenicul inconștient pe umăr. Logen îi răspunse cu un zâmbet. Nu era o frumusețe, asta era sigur, dar trecuse foarte multă vreme. Femeia intră în casă, aplecându-și capul și trânti ușa cu piciorul, lăsând roata să se învârtă. Logen oftă. Vechea vrajă era încă acolo.

Următoarea clădire era o brutărie cu un horn turtit care scotea fum. Mirosul de pâine coaptă făcu stomacul gol al lui Logen să chiorăie. Ceva mai încolo, câțiva copii râdeau și se jucau, alergând în jurul unui bătrân copac pipernicit. Îi amintiră lui Logen de propriii copii. Nu semănau defel cu ei, dar Logen era într-o stare de spirit morbidă.

Trebuia să recunoască, era puțin dezamăgit. Se așteptase la o atmosferă firoscoasă și la mult mai multe bărbi. Oamenii ăștia nu păreau atât de nemaipomenit de înțelepți. Arătau întocmai ca orice alți

țărani. Nimic diferit de felul în care arătase satul lui înainte să vină shanka. Se întreba dacă se afla unde trebuie. Pe urmă trecură de o cotitură a drumului.

În fața lor, în coasta muntelui, se înălțau trei turnuri mari, conice, unite la bază, dar separate mai sus, acoperite de iederă întunecată. Păreau mult mai bătrâne chiar decât străvechiul pod și decât străvechiul drum, bătrâne ca muntele însuși. La baza lor se îngrămădeau de-a valma alte clădiri, răzlețite la marginile unei curți largi în care oamenii își vedeau de treburile de zi cu zi. O femeie subțire bătea untul într-un pridvor. Un fierar îndesat încerca o potcoavă pe copita unei iepe agitate. Un măcelar bătrân și plesuv, cu șorțul pătat, terminase de tranșat un animal și își spăla brațele pline de sânge într-o albie.

Iar pe treptele largi din fața celui mai înalt dintre cele trei turnuri, ședea un bătrân magnific. Era învesmântat în alb din cap până-n picioare, avea o barbă lungă, nasul coroiat și părul alb revărsat de sub o tichie albă. Logen era, în sfârșit, impresionat. Întâiul dintre Magi arăta, cu siguranță, așa cum trebuia. Când Logen se apropie de el, târșâindu-și picioarele, bătrânul se ridică de pe trepte și porni în goană spre ei, cu mantaua-i albă fluturând în urmă.

– Așezați-l aici, jos, murmură el, indicând un petic de iarbă de lângă fântână, și Logen îngenunche și îl răsturnă pe Quai pe pământ, cât putu mai ușor, cu durerile puternice de spate pe care le avea. Bătrânul se aplecă deasupra lui și îi așeză o mână noduroasă pe frunte.

– V-am adus ucenicul înapoi, bolborosi Logen, fără rost.

– Al meu?

– Nu sunteți Bayaz?

Bătrânul râse.

– O, nu, eu sunt Wells, intendent aici, la bibliotecă.

– Eu sunt Bayaz, veni o voce din spate.

Măcelarul se apropia încet de ei, ștergându-și mâinile cu o bucată de pânză. Părea să aibă în jur de șaizeci de ani, dar era bine clădit, cu fața puternică, brăzdată de riduri adânci și o barbă sură, tunsă scurt, în preajma gurii. Era cu desăvârșire chel și soarele după-amiezii strălucea pe țeasta-i arsă de soare. Nu era nici frumos, nici maiestuos, însă când se apropie, părea să aibă într-adevăr ceva aparte. O siguranță, un aer poruncitor. Un om obișnuit să poruncească și să fie ascultat.

Întâiul dintre Magi luă mâna stângă a lui Logen în palmele sale și o strânse cu căldură. Apoi o întoarse și examină ciotul degetului tăiat.

– Logen Nouădegete, așadar. Cel căruia i se spune Sângerosul Nouă. Am auzit tot felul de povești despre tine, chiar închis aici, în biblioteca mea.

Logen tresări. Putea ghici ce fel de povești ar fi putut auzi bătrânul.

– Asta a fost demult.

– Desigur. Avem cu toții un trecut, nu? Nu judec pe nimeni din auzite. Și Bayaz zâmbi. Un zâmbet larg, alb, strălucitor. Cutele feței i se destinseră într-o expresie prietenoasă, însă în jurul ochilor adânciți în

orbite, ce aruncau scânteieri verzi, stăruia o anumită asprime. O asprime de piatră. Logen îi răspunse cu un zâmbet larg, dar era conștient deja că n-ar fi vrut să și-l facă dușman pe omul acesta.

– Și ne-ai adus oaia rătăcită înapoi la stână! Bayaz coborî o privire încruntată spre Malacus Quai, care zăcea neclintit pe iarbă. Cum e?

– Cred că va supraviețui, domnule, răspunse Wells, dar ar trebui să-l ferim de frig.

Întâiul dintre Magi pocni din degete și, dinspre clădiri, răsună ecoul unui zgomot pătrunzător.

– Ajută-l.

Fierarul alergă și îl apucă pe Quai de picioare și, împreună, el și Wells, îl cărară pe ucenic, prin poarta înaltă, în bibliotecă.

– Așadar, Maestre Nouădegete, te-am chemat și ai venit. Asta arată bune maniere. Poate că manierele sunt ieșite din uz în Nord, dar vreau să știi că le apreciez. Curtoaziei trebuie să i se răspundă prin curtoazie, așa am socotit mereu. Dar ce-i asta, acum? Bătrânul străjer al porții gonea înapoi prin curte, abia răsuflând. Doi oaspeți într-o singură zi. Ce mai urmează?

– Maestre Bayaz, gâfâi străjerul, călăreți la poartă! Cu cai buni și înarmați până-n dinți! Zic că au un mesaj urgent de la Regele Oamenilor Nordului!

Bethod. El trebuia să fie. Spiritele spuseseră că și-a pus o tichie de aur pe cap, și cine altcineva ar fi îndrăznit să-și spună Rege al Oamenilor Nordului? Logen înghiți. Scăpase cu viață după ultima lor întâlnire,

atâta tot, dar, totuși era mai bine decât reușiseră mulți, mult mai bine.

– Ei, stăpâne, întrebă străjerul, să le spun să plece?

– Cine se află în fruntea lor?

– Un filfizon cu o mutră acră. Zice că e fiul regelui sau ceva.

– Era Calder sau Scale? Amândoi sunt niște acrituri.

– Cel mai mic, presupun.

Calder, așadar, asta era ceva. Nu era bun niciunul, dar Scale era cu mult mai rău. Amândoi erau o experiență de evitat. Bayaz păru să chibzuiască o clipă.

– Prințul Calder poate intra, dar oamenii lui trebuie să rămână dincolo de pod.

– Da, domnule, dincolo de pod. Străjerul se îndepărtă gâfâind.

Lui Calder avea să-i placă asta la nebunie. Pe Logen îl distra grozav să și-l imagineze pe așa-zisul prinț țipând zadarnic prin acea mică vizetă.

– Regele Oamenilor Nordului, îți închipui una ca asta? Bayaz privea absent în vale. L-am cunoscut pe Bethod pe când nu era atât de mare. Și tu la fel, ai, Maestre Nouădegete?

Logen se încruntă. Îl cunoscuse pe Bethod când era aproape un nimeni, o căpetenie măruntă, ca multe altele. Logen venise după ajutor, să scape de shanka, și Bethod i-l dăduse, cu un preț. Pe vremea aceea, prețul păruse convenabil și ușor de plătit. Doar să lupte. Să omoare câțiva oameni. Logen găsise întotdeauna că e ușor să ucizi, iar Bethod păruse un om pentru care merită să lupți: curajos, mândru, nemilos,

otrăvitor de ambițios. Toate calitățile pe care Logen le admira pe atunci, toate calitățile pe care credea că le are el însuși. Dar timpul i-a schimbat pe amândoi și prețul a crescut.

– Era cândva un om mai bun, cugeta Bayaz, dar unora coroanele nu li se potrivesc. Îi cunoști fiii?

– Mai bine decât aș vrea.

Bayaz clătină aprobator din cap.

– Sunt niște nemernici, nu-i așa? Și mă tem că nu se vor schimba niciodată. Imaginează-ți-l rege pe nătărăul ăla de Scale. Pfui! Vrăjitorul se cutremură. Aproape că te face să-i dorești viață lungă tatălui său. Aproape, dar nu chiar.

Fetița pe care Logen o văzuse jucându-se veni în fugă. Avea o ghirlandă de flori galbene în mâini și i-o întinse bătrânului vrăjitor.

– Eu am făcut-o, spuse ea.

Logen auzea bubuitul grăbit al copitelor apropiindu-se pe drum.

– Pentru mine? Încântător. Bayaz luă florile din mâinile ei. O treabă minunată, draga mea. Nici însuși Maestrul Creator n-ar fi putut să se descurce mai bine.

Călărețul intră tropăind în curte, își struni cu sălbăticie calul și sări din șa. Calder. Anii fuseseră mai blânzi cu el decât cu Logen, atâta lucru era limpede. Era îmbrăcat cu totul în veșminte negre, tivite cu blană întunecată. Un rubin mare și roșu îi sclipea pe deget, iar mânerul sabiei sale era incrustat cu aur. Crescuse și se împlinise. Era pe jumătate cât fratele său, Scale, dar, și așa, un bărbat voinic. Chipul său palid,

mândru, era, însă, aproape același pe care și-l amintea Logen: cu buzele subțiri, strâmbate într-o permanentă grimasă batjocoritoare.

Aruncă hățurile femeii care bătea untul, apoi traversă curtea cu pași mari și iuți, încruntat, cu părul lung fluturând în bătaia vântului. Când ajunse la vreo zece pași de Logen, îl văzu. Calder rămase cu gura căscată. Șocat, făcu o jumătate de pas în spate și mâna îi zvâcni spre sabie. După care afișă un mic zâmbet rece.

– Așa, deci, te-ai apucat să ții câini, nu-i așa, Bayaz? Eu aș fi atent cu ăsta. Se știe că mușcă mâna stăpânului. Buza i se curbă și mai mult. Aș putea să ți-l pun cu botul pe labe, dacă ai vrea.

Logen ridică din umeri. Cuvintele grele sunt pentru proști și pentru lași. Putea fi Calder și una, și alta, dar Logen nu era. Dacă ai de gând să ucizi, e mai bine să treci direct la fapte decât să vorbești despre asta. Vorbăria nu face decât să-l pregătească pe celălalt și ăsta e ultimul lucru pe care-l vrei. Așadar, Logen nu spuse nimic. Calder n-avea decât să ia asta drept slăbiciune, dacă poftea. Cu atât mai bine. Poate că buclucurile dădeau peste Logen dezolant de des, dar, în ceea ce-l privea, renunțase de multă, multă vreme să le caute.

Cel de-al doilea fiu al lui Bethod își îndreptă disprețul către Întâiul dintre Magi.

– Tatăl meu va fi supărat, Bayaz. Faptul că oamenii mei sunt ținuți să aștepte afară dovedește puțin respect!

– Dar am atât de puțin, Prințe Calder, spuse calm vrăjitorul. Însă, te rog, nu te întrista. Ultimul vostru

mesager n-a fost lăsat să treacă podul, așa că, vezi, facem progrese.

Calder îl privi mânios.

– De ce n-ai răspuns la chemările tatălui meu?

– Sunt extrem de ocupat. Bayaz ridică ghirlanda de flori. Astea nu se fac singure, știi.

Prințul nu era amuzat.

– Tatăl meu, tună el, Bethod, Rege al Oamenilor Nordului, îți poruncește să i te înfățișezi la Carleon! Își drese glasul. Nu va... Calder tuși.

– Ce? întrebă poruncitor Bayaz. Vorbește, copile!

– Îți poruncește... Prințul tuși din nou, bolborosi, se înecă. Își duse mâna la gât. Aerul deveni parcă neclintit.

– Îmi poruncește, nu-i așa? Bayaz se încruntă: Adu-l pe marele Juvens înapoi de pe tărâmul morților. El îmi poate porunci. El singur și nimeni altul. Încruntătura se adânci și mai mult și Logen trebui să se împotrivească straniei dorințe de a se retrage. Tu nu poți. Nici tatăl tău, oricum și-ar zice.

Calder se lăsă încet în genunchi, cu fața schimonosită, cu ochii înlăcrimați. Bayaz îl cercetă de sus până jos.

– Ce veșminte solemne! A murit cineva? Ține! Și aruncă ghirlanda de flori pe capul prințului. Puțină culoare s-ar putea să te înveselească. Spune-i tatălui tău că trebuie să vină personal. Nu-mi irosesc timpul cu nătărăi și mezini. Sunt de modă veche în privința asta. Îmi place să vorbesc cu capul calului, nu cu dosul. Mă înțelegi, băiete? Calder aluneca într-o parte,

cu ochii roșii și bulbucați. Întâiul dintre Magi își flutură mâna: Poți pleca.

Cu răsuflarea întretăiată, prințul se ridică, tuși și se clătină pe picioare, se duse împleticindu-se la calul său și se aburcă în șa, cu mult mai puțină grație decât coborâse. Aruncă o privire ucigătoare peste umăr în timp ce se îndrepta către poartă, dar asta nu avu chiar aceeași greutate, cu fața-i roșie ca un dos plesnit. Logen își dădu seama că zâmbea. Larg. Trecuse multă vreme de când nu se mai amuzase atât de mult.

– Înțeleg că poți vorbi cu spiritele.

Logen fu luat prin surprindere.

– Cum?

– Să vorbești cu spiritele. Bayaz clătină din cap. E un dar foarte rar în vremurile astea. Ce fac?

– Ce, spiritele?

– Da.

– Pier.

– Curând vor dormi toate, ce zici? Vraja se scurge din lume. Așa e ordinea firii. De-a lungul anilor, cunoașterea mi-a sporit și, totuși, puterea mi s-a împuținat.

– Calder a părut impresionat.

– Aș! Bayaz își flutură mâna. O nimica toată. Un mic truc cu aer și carne, ușor de făcut. Nu, crede-mă, vraja se retrage. E un fapt. O lege a naturii. Totuși, un ou poate fi spart în multe feluri, nu-i așa, prietene? Dacă o unealtă dă greș, trebuie să încercăm o alta. Logen nu mai era întru totul sigur despre ce vorbea bătrânul, dar era prea obosit ca să întrebe. Da, într-adevăr, murmură

Întâiul dintre Magi. Un ou poate fi spart în multe feluri. Și, că veni vorba, pari înfometat.

Gura lui Logen se inundă de salivă numai când auzi pomenindu-se de mâncare.

– Da, bâigui el. Da... mi-ar prinde bine să mănânc.

– Desigur. Bayaz îl bătu prietenește pe umăr. Și pe urmă o baie, poate? Nu că ne simțim deranjați, firește, dar găsesc că nu e nimic mai liniștitor decât apa fierbinte, după un drum lung. Iar tu, bănuiesc, ai făcut într-adevăr un drum foarte lung. Vino cu mine, Maestre Nouădegete, aici ești în siguranță.

Mâncare. Baie. Siguranță. Logen trebui să-și stăvilească lacrimile în timp ce-l urma pe bătrân în bibliotecă.

OMUL BUN

Afară era o zi fierbinte, fierbinte și soarele strălucea cu putere prin ferestrele cu multe ochiuri, desenând modele încrucișate pe podeaua de lemn a sălii de audiențe. Era în toiul amiezii și încăperea era caldă ca o supă și înăbușitoare ca o bucătărie.

Fortis dan Hoff, Lordul Șambelan, era roșu la față și nădușit, în veșmintele sale de ceremonie tivite cu blană și fusese într-o stare din ce în ce mai deplorabilă toată după-amiaza. Harlen Morrow, Subsecretarul său pentru Audiențe, părea și mai chinuit, însă, la drept vorbind, el avea de înfruntat și teroarea lui Hoff, pe lângă căldură. Amândoi păreau nespus de suferinzi, fiecare în felul său, dar, cel puțin, ei puteau sta jos.

Maiorul West asuda încet în uniforma lui brodată. Stătuse în aceeași poziție, cu mâinile la spate, cu dinții încleștați, aproape două ore, cât timp Lordul Hoff se oțărâse, mârâise și răcnise la reclamanți și la oricine-i ieșea în cale. West își dorea cu ardoare, și nu pentru prima dată în după-amiaza aceea, să se tolănească în

parc, sub un copac, cu o băutură tare. Sau poate sub un gheţar, înmormântat în gheaţă. Oriunde, dar nu acolo.

Să stea de strajă la aceste oribile audienţe nu era nici pe departe una dintre cele mai plăcute îndatoriri ale lui West, dar ar fi putut să fie mai rău. Numai dacă te gândeai la cei opt soldaţi aliniaţi de jur împrejurul zidurilor: erau în armură completă. West se aştepta ca vreunul dintre ei să leşine, prăbuşindu-se la podea cu sunetul unui bufet plin de oale, spre profundul dezgust al Lordului Şambelan, fără îndoială, dar, deocamdată, se ţineau cu toţii, cumva, pe picioare.

– De ce în sala asta blestemată temperatura e mereu cum nu trebuie? întreba poruncitor Hoff, ca şi cum căldura ar fi fost o insultă îndreptată numai la adresa lui. E prea cald jumătate de an şi prea frig în cealaltă jumătate. Nu e aer aici, nu e pic de aer! De ce nu se deschid ferestrele astea? De ce nu putem avea o încăpere mai mare?

– Ăă... bâigui Subsecretarul hărţuit, împingându-şi ochelarii în susul nasului transpirat. Audienţele s-au ţinut întotdeauna aici, Lordul meu Şambelan. Se opri sub privirea fioroasă a superiorului său. Ăă... este... o tradiţie?

– Ştiu asta, nătărăule! tună Hoff, cu faţa stacojie de dogoare şi furie. Dar cine ţi-a cerut ţie părerea idioată?

– Da, adică nu, se bâlbâi Morrow, vreau să spun, chiar aşa, stăpâne.

Hoff scutură din cap cu o încruntătură teribilă, rotindu-şi privirea prin încăpere, în căutarea unui

alt motiv de nemulțumire. Câți mai trebuie să suportăm astăzi?

– Ăă... încă patru, Excelența Voastră.

– La naiba! tună Șambelanul, foindu-se în scaunul său imens și fluturându-și gulerul tivit cu blană, ca să lase să pătrundă puțin aer. Asta e intolerabil! West se pomeni aprobându-l în tăcere. Hoff înhăță un pocal de argint de pe masă și sorbi vinul cu nesaț. Se dădea în vânt după băutură, băuse vârtos toată după-masa. Asta nu-i îmbunătățise însă starea de spirit. Cine e următorul prostovan? ceru el să știe.

– Ăă... Morrow cercetă chiorâș documentul stufos, prin ochelari, urmărind scrisul greu lizibil cu un deget mânjit de cerneală. Goodman Heath e următorul, un fermier din...

– Un fermier? Un fermier ai zis? Așadar, trebuie să stăm în fierbințeala asta ridicolă, ascultând nu știu ce afurisit de țărănoi jelindu-se despre cum i-a afectat vremea oile?

– Păi, stăpâne, murmură Morrow, se pare că, ăă... Goodman Heath are, ăă... o plângere îndreptățită împotriva, ăă... moșierului său, și...

– La naiba cu tot! Mi-e silă de jelaniile altora! Lordul Șambelan mai luă o înghițitură de vin. Poftește-l pe idiot înăuntru!

Ușile se deschiseră și Goodman Heath fu chemat în încăpere. Pentru a sublinia raportul de putere din sală, masa Lordului Șambelan era ridicată pe un dais înalt, astfel că bietul om, chiar și stând în picioare, trebuia să-și ridice privirea spre ei. O față cinstită,

dar sfrijită. Ținea, cu mâini tremurătoare, o pălărie ponosită. West își ridică umerii deranjat când o picătură de sudoare i se prelinse pe spate.

– Ești Goodman Heath, așa e?

– Da, Stăpâne, murmură țăranul, cu un accent grosolan. Din...

Hoff îl întrerupse cu desăvârșită mojicie:

– Și ai venit în fața noastră să ceri o audiență la Augusta Sa Maiestate, Înaltul Rege al Uniunii?

Goodman Heath își linse buzele. West se întreba câtă cale bătuse ca să fie luat în răspăr. Cale foarte lungă, mai mult ca sigur.

– Familia mea a fost alungată de pe pământul nostru. Moșierul a zis că nu plăteam chiria, dar...

Lordul Șambelan flutură din mână.

– În mod evident, aceasta este o problemă de competența Comisiei pentru Pământ și Agricultură. Augusta Sa Maiestate Regele se preocupă de binele tuturor supușilor săi, oricât de umili – West aproape tresări la această grosolănie – dar nu i se poate cere să acorde personal atenție fiecărui fleac. Timpul său este prețios, la fel ca al meu. La revedere!

Și cu asta, basta. Doi dintre soldați dădură ușa dublă în lături pentru ca Goodman Heath să plece.

Fața țăranului devenise foarte palidă, degetele sale frământau borurile pălăriei.

– *Stăpân bunul meu,* se încurcă el. Am fost deja la Comisie...

Hoff ridică o privire aspră, făcându-l pe fermier să se oprească.

– La revedere, am zis!

Umerii ţăranului căzură. Aruncă o ultimă privire prin încăpere. Morrow examina cu mare interes ceva de pe peretele opus şi refuza să-i întâlnească ochii. Lordul Şambelan îi aruncă o privire furioasă, enervat de această pierdere de timp de neiertat. West se simţea scârbit să fie martor la o asemenea scenă. Heath se întoarse şi se îndepărtă târşâindu-şi picioarele, cu capul plecat. Uşile se închiseră.

Hoff izbi cu pumnul în masă.

– Aţi văzut? Îşi roti privirea fioroasă peste întreaga adunare asudată. Curată obrăznicie! Ai văzut, Maior West?

– Da, Lordul meu Şambelan, am văzut totul, răspunse West băţos. A fost o ruşine.

Din fericire, Hoff nu pricepu ironia.

– O ruşine, Maior West, ai dreptate! De ce naiba toţi tinerii promiţători se duc în armată? Vreau să ştiu cine îi lasă pe toţi aceşti cerşetori înăuntru? Aruncă o privire mânioasă către Subsecretar, care înghiţi, holbându-se la documentele sale. Cine urmează?

– Ăă..., se bâlbâi Morrow. Coster dau Kault. Magister al Ghildei Pânzarilor.

– Ştiu cine e, fir-ar să fie! se răsti Hoff, ştergându-şi un luciu proaspăt de sudoare de pe faţă. Dacă nu sunt blestemaţii de ţărani, sunt blestemaţii de negustori! răcni el la soldaţii de lângă uşă, cu glasul destul de sonor ca să poată fi auzit afară, pe coridor. Atunci, poftească-l pe bătrânul şarlatan hrăpăreţ înăuntru!

Magisterul Kault nici că s-ar fi putut înfățișa mai diferit de solicitantul anterior. Era un bărbat voinic, dolofan, cu o față la fel de moale pe cât îi erau ochii de aspri. Veșmântul său era brodat cu metri întregi de fir auriu, atât de ostentativ, încât însuși Împăratul Gurkhului s-ar fi simțit stânjenit să-l poarte. Era însoțit de doi pânzari de vază, ei înșiși în straie la fel de magnifice. West se întrebă dacă Goodman Heath ar putea câștiga destul în zece ani ca să plătească una dintre acele mantii. Hotărî că nu, chiar dacă n-ar fi fost alungat de pe pământul său.

– Lord Șambelan, intonă Kault, cu o plecăciune elaborată.

Hoff îl salută pe capul Ghildei Pânzarilor cât de vag era omenește posibil, cu o sprânceană ridicată și o mișcare aproape imperceptibilă a buzei. Kault aștepta un salut pe care îl considera mai potrivit statutului său, dar nimeni nu se înghesuia. Își drese zgomotos glasul.

– Am venit să cer o audiență la Augusta Maiestate...

Lordul Șambelan fornăi:

– Scopul acestei întrevederi este să stabilim cine este demn de atenția Maiestății Sale. Dacă nu ceri o audiență la el, ai greșit încăperea.

Era de pe-acum limpede că întâlnirea avea să fie, de la cap la coadă, la fel de lipsită de succes ca ultima. Era un fel de oribilă dreptate în asta, bănuia West. Cei mari și cei mici erau tratați exact la fel.

Ochii Magisterului Kault se îngustară ușor, dar acesta continuă:

– Onorabila Ghildă a Pânzarilor, al cărei umil reprezentant sunt... (Hoff sorbi zgomotos din vin și Kault fu obligat să se oprească un moment)... a fost victima unui extrem de dușmănos și vătămător atac...

– Umple cupa asta, rogu-te! răcni Lordul Șambelan, fluturându-și pocalul gol către Morrow. Subsecretarul alunecă zelos din scaunul său și înhață carafa. Kault fu nevoit să aștepte, scrâșnind din dinți, până când vinul curse gâlgâind. Continuă! zbieră Hoff, dând din mână, n-avem toată ziua la dispoziție!

– Un atac extrem de dușmănos și perfid...

Lordul Șambelan îl privi de sus, cu ochii mijiți:

– Un atac, zici? Un act obișnuit de violență e o problemă de competența Gărzii Orașului!

Magisterul Kault făcu o grimasă. El și cei doi însoțitori ai săi începeau deja să transpire.

– N-a fost un atac de acest fel, Lordul meu Șambelan, ci un ultragiu clandestin și perfid, menit să discrediteze reputația strălucită a ghildei noastre și să ne primejduiască interesele de afaceri în Orașele Libere ale Styriei și pe cuprinsul Uniunii. Un atac săvârșit de anumite elemente parșive ale Inchiziției Maiestății Sale și...

– Am auzit destule! Mâna voinică a Lordului Șambelan se înălță cu o smucitură, făcând liniște. Dacă este o problemă de afaceri, atunci trebuie rezolvată de către Comisia pentru Afaceri și Comerț a Maiestății Sale. Hoff vorbea clar și răspicat, în maniera în care un dascăl de școală i se adresează celui mai dezamăgitor elev al său. Dacă este o problemă juridică, atunci

trebuie rezolvată de departamentul Înaltului Judecător Marovia. Dacă este o problemă de funcționare internă a Inchiziției Maiestății Sale, atunci trebuie să fixați o întâlnire cu Arhilectorul Sult. În orice caz, nu e nici pe departe o problemă care trebuie supusă atenției Augustei Sale Maiestăți. Capul ghildei Pânzarilor deschise gura, dar Lordul Șambelan vorbi peste el, cu glasul mai puternic ca oricând: Regele vostru angajează o Comisie, alege un Înalt Judecător și numește un Arhilector, ca să nu trebuiască să se ocupe personal de fiece fleac! Întâmplător, acesta este și motivul pentru care acordă licențe anumitor ghilde negustorești, și nu ca să burdușească buzunarele – și buza i se strâmbă într-un rânjet antipatic – clasei negustorești! La revedere! Și ușile fură deschise.

Fața lui Kault devenise palidă de furie la această ultimă remarcă.

– Puteți fi sigur, Lord Șambelan, spuse el cu răceală, că vom căuta dreptate în altă parte și cu cea mai mare insistență.

Hoff îl privi aspru multă, multă vreme.

– Căutați-o unde poftiți, mârâi el, și cu câtă insistență doriți. Dar nu aici. La... revedere!

Dacă expresia „la revedere“ ar fi putut înjunghia pe cineva, capul Ghildei Pânzarilor s-ar fi prăbușit mort pe podea. Kault clipi de câteva ori, apoi se întoarse furios și părăsi sala cu pași mari, cu toată demnitatea pe care reuși să și-o adune. Cei doi lachei ai săi îl urmară îndeaproape, cu veșmintele fabuloase fluturând. Ușile se închiseră.

Hoff izbi din nou cu pumnul în masă.

– Revoltător! bolborosi el. Porci aroganți! Chiar cred serios că pot să-și bată joc de legea Regelui și să-i mai și ceară ajutorul, când lucrurile merg prost?

– Păi, nu, zise Morrow, desigur...

Lordul Șambelan își ignoră Subsecretarul și se întoarse către West cu un zâmbet sarcastic:

– Totuși, mi-ar plăcea să văd vulturii dându-le târcoale, în ciuda tavanului scund, ce zici, Maior West?

– Într-adevăr, Lord Șambelan, bâigui West, profund stânjenit și sperând că tot acest chin avea să ia sfârșit.

Pe urmă se putea întoarce la sora lui. Inima i se strânse. Era o pacoste chiar mai mare decât își amintea. Era isteață, nu-i vorbă, dar West își făcea griji că ar putea să fie prea isteață pentru binele ei. Măcar de s-ar mărita cu un bărbat cinstit și ar fi fericită! Situația lui aici era destul de precară și fără să se dea ea în spectacol.

– Vulturi, vulturi, murmura Hoff pentru sine. Păsări urâte, dar au rolul lor. Ce urmează?

Asudatul Subsecretar își căuta cuvintele potrivite, părând și mai stânjenit decât înainte:

– Avem un grup de... diplomați?

Lordul Șambelan se opri, cu pocalul în drum spre gură.

– Diplomați? Din partea cui?

– Ăă... din partea așa-zisului Rege al Oamenilor Nordului, Bethod.

Hoff izbucni în râs.

– Diplomați? râse el pe înfundate, ștergându-și fața cu mâneca. Sălbatici, vrei să spui!

Subsecretarul chicoti neconvingător.

– A, da, Stăpâne, ha, ha! Sălbatici, desigur!

– Dar periculoși, nu, Morrow? se răsti Lordul Șambelan, cu buna dispoziție evaporându-i-se instantaneu. Chicotul Subsecretarului se opri cu un gâlgâit. Foarte periculoși. Trebuie să fim foarte prudenți. Poftește-i înăuntru!

Erau patru. Doi dintre ei, cei mai scunzi, erau niște uriași, cu înfățișare feroce, cu cicatrice, bărboși, îmbrăcați în armuri greu încercate. Fuseseră dezarmați la poarta Agriontului, desigur, dar continuau să aibă un aer primejdios și West avea senzația că trebuie să fi lăsat în urmă o grămadă de arme grele, îndelung folosite. Erau genul de oameni care se îngrămădeau la granițele Engliei, însetați de război, nu departe de locul de baștină al lui West.

Cu ei intră un bărbat mai în vârstă, și el în armură ciobită, cu părul lung și o barbă mare și albă. O cicatrice lividă îi brăzda fața, până într-un ochi orb, acoperit de albeață. Dar afișa un zâmbet larg și înfățișarea lui plăcută contrasta puternic cu cea a încrâncenaților lui tovarăși și cu al patrulea bărbat, care venea în urmă.

Acesta fu nevoit să se aplece, ca să treacă pe sub pragul de sus, aflat la mai bine de doi metri deasupra podelei. Era înfășurat într-o mantie aspră, maro, cu gluga trasă pe cap, ascunzându-i trăsăturile. Când se îndreptă, înălțându-se deasupra tuturor, încăperea începu să pară absurd de înghesuită. Simpla lui statură

era de natură să intimideze, însă mai era ceva, ceva care părea să se răspândească dinspre el în valuri malefice. Subsecretarul pentru Audienţe simţi acel ceva, năduşind, tresărind şi vânzolindu-şi documentele. Maiorul West simţea şi el, fără doar şi poate. Pielea i se răcise, în pofida căldurii şi fiecare fir de păr de pe trup i se ridica sub uniforma jilavă.

Numai Hoff părea neafectat. Îi cercetă pe cei patru oameni ai Nordului de sus până jos, cu o căutătură încruntată, nu mai impresionat de uriaşul cu glugă decât fusese de Goodman Heath.

– Aşadar, sunteţi emisari ai lui Bethod? Rostogoli vorbele în gură, pe urmă le scuipă. Regele Oamenilor Nordului.

– Suntem, zise bătrânul zâmbitor, înclinându-se adânc. Eu sunt Hansul Albeaţă. Avea glasul răsunător, plin şi plăcut, fără pic de accent, nicidecum la ce se aşteptase West.

– Iar tu eşti emisarul lui Bethod? întrebă Hoff nonşalant, luând încă o înghiţitură de vin din pocalul său. Pentru prima oară în viaţă, West era încântat că Lordul Şambelan se afla cu el în încăpere, dar pe urmă ridică privirea către bărbatul cu glugă şi sentimentul de nelinişte reveni.

– O, nu! răspunse Albeaţă. Eu sunt aici doar ca tălmăcitor. Acesta este emisarul Regelui Oamenilor Nordului – şi ochiul său bun se ridică, tresărind nervos către silueta întunecată în mantie, de parcă până şi lui i-ar fi fost frică. Fenris. Lungi „s"-ul de la capătul numelui astfel încât şuieră în aer. Fenris cel Temut.

Un nume într-adevăr adecvat. În mintea lui West reveniră cântece pe care le auzise în copilărie, povești despre uriași însetați de sânge din munții îndepărtatului Nord. Sala se cufundă o clipă în liniște.

– Hmm, făcu imperturbabil Lordul Șambelan. Și doriți o audiență la Augusta Sa Maiestate, Înaltul Rege al Uniunii?

– Da, chiar așa, Lord Șambelan, răspunse bătrânul războinic. Stăpânul nostru, Bethod, regretă profund ostilitatea dintre cele două popoare ale noastre. Nu dorește decât să se afle în termenii cei mai buni cu vecinii săi dinspre sud. Aduc o ofertă de pace de la regele meu către regele vostru și un dar care să dovedească buna noastră credință. Nimic mai mult!

– Măi, măi! zise Hoff, lăsându-se pe spate în jilțul său, cu un zâmbet larg. O solicitare elegantă, făcută cu eleganță. Poți să-l întâlnești pe rege în Consiliul Deschis de mâine și să-i prezinți oferta ta și darul tău, în fața celor mai de seamă oameni ai regatului.

Albeață se înclină cu respect.

– Sunteți deosebit de amabil, Lordul meu Șambelan.

Bărbatul porni spre ușă, urmat de cei doi războinici posomorâți. Silueta înveșmântată în mantie mai zăbovi o clipă, pe urmă se întoarse și el, încet și trecu pragul, aplecându-se. Abia după ce ușile se închiseră, West reuși să respire din nou. Își scutură capul și ridică din umerii asudați. Povești cu uriași, chiar așa. Un bărbat voinic cu mantie, atâta tot. Dar, dacă se uita bine, ușa era într-adevăr foarte înaltă...

– Vezi, Maestre Morrow? Hoff părea extrem de încântat de sine. Nicidecum sălbaticii la care m-ai făcut să mă aștept! Simt că suntem aproape de o rezolvare a problemelor noastre din Nord, tu nu?

Subsecretarul nu părea câtuși de puțin convins.

– Ăă... da, Stăpâne, desigur.

– Da, desigur. Mult zgomot pentru nimic. Multe aiureli pesimiste, defetiste, de la cetățenii noștri agitați din Nord, nu? Război? Aș! Hoff lovi din nou cu palma pe masă, făcând vinul să se reverse din pocal și să se împrăștie pe lemn. Acești oameni ai Nordului n-ar îndrăzni! Ei, bine, acușica o să ne solicite să devină membri ai Uniunii! Să vezi numai dacă n-am dreptate, ce zici, Maior West?

– Ăă...

– Bun! Excelent! Măcar am făcut ceva astăzi! Încă unul și putem ieși din cuptorul ăsta blestemat! Pe cine avem, Morrow?

Subsecretarul se încruntă și își ridică ochelarii pe nas.

– Ăă... avem un anume Yoru Sulfur, se chinui el cu neobișnuitul nume.

– Avem un cine?

– Ăă... Sulfir sau Sulfor, sau așa ceva.

– N-am auzit în viața mea de el, mârâi Lordul Șambelan, ce fel de om este? Vreun sudist? Sper că nu alt țăran!

Subsecretarul își examină însemnările și înghiți în sec:

– Un emisar!

– Da, da, dar din partea cui?

Morrow se dădea pur și simplu înapoi, ca un copil care așteaptă o palmă.

– Din partea Marelui Ordin al Magilor, turui el, în cele din urmă.

Urmă un moment de tăcere înmărmurită. Sprâncenele lui West se ridicară, maxilarul i se deschise și ghici că același lucru se întâmpla, nevăzut, în spatele vizierelor soldaților. Tresări instinctiv, anticipând reacția Lordului Șambelan, însă Hoff îi surprinse pe toți izbucnind în hohote de râs.

– Excelent! În sfârșit nițică distracție. De ani de zile n-am mai avut aici un mag! Poftește-l pe vrăjitor înăuntru! Nu-l putem lăsa să aștepte!

Yoru Sulfur fu o mare dezamăgire. Avea veșminte simple, ponosite de drum, deloc mai bine îmbrăcat decât Goodman Heath, la drept vorbind. Toiagul lui nu era poleit cu aur și nu avea o măciulie de cristal sclipitor. Ochii nu-i străluceau de un foc misterios. Arăta ca un om cât se poate de obișnuit, între treizeci și patruzeci de ani, ușor obosit, ca după o lungă călătorie, dar altminteri foarte relaxat în fața Lordului Șambelan.

– Ziua bună, domnilor, spuse el, sprijinindu-se în toiag.

West întâmpina oarecare dificultăți în a-și da seama de unde era. Nu din Uniune, fiindcă avea pielea prea închisă la culoare și nici din Gurkhul ori din Sudul Îndepărtat, căci avea pielea prea deschisă. Nu din Nord sau din Styria. Atunci, de mai departe, dar de unde?

Acum, uitându-se la el mai bine, West observă că avea ochii de culori diferite: unul albastru, celălalt verde.

– Și ziua bună ție, domnule, răspunse Hoff, zâmbind de parcă o spunea din tot sufletul. Ușa mea este mereu deschisă pentru Marele Ordin al Magilor. Spuneți-mi, am plăcerea să stau de vorbă cu însuși marele Bayaz?

Sulfur părea nedumerit:

– Nu. Am fost greșit anunțat? Sunt Yoru Sulfur. Maestrul Bayaz este un bărbat pleșuv. Își trecu mâna prin pleata de păr castaniu, cârlionțat. Afară, pe alee, se află o statuie a lui. Dar am avut onoarea de a studia mai mulți ani sub îndrumarea lui. E un maestru foarte puternic și învățat.

– Firește! Firește că este! Și cu ce vă pot fi de folos?

Yoru Sulfur își drese glasul, ca și cum s-ar fi pregătit să spună o poveste.

– La moartea Regelui Harod cel Mare, Bayaz, Întâiul dintre Magi, a părăsit Uniunea. Însă a făcut un jurământ că se va întoarce.

– Da, da, adevărat, chicoti Hoff. Foarte adevărat, orice copil de școală știe asta.

– Și a declarat că, atunci când se va întoarce, venirea lui va fi vestită de un altul.

– La fel de adevărat.

– Ei, bine, zise Sulfur, cu un zâmbet larg, iată-mă.

Lordul Șambelan râse în hohote.

– Iată-te! strigă el, izbind masa. Harlen Morrow își îngădui un mic chicot, dar se opri de îndată ce zâmbetul lui Hoff începu să pălească. De când dețin

funcția de Lord Șambelan, trei membri ai Marelui Ordin al Magilor mi-au cerut audiență la rege. Doi au fost, cât se poate de limpede, nebuni, iar unul a fost un șarlatan excepțional de curajos. Hoff se aplecă, așezându-și cotul pe masă și înălțându-și degetele în fața lui. Spune-mi, Maestre Sulfur, tu ce fel de mag ești?

– Niciunul de acest fel.

– Înțeleg. Atunci vei fi având documente.

– Desigur.

Sulfur își vârî mâna în haină și scoase o mică scrisoare, închisă cu un sigiliu alb, pe care era marcat un singur simbol ciudat. O așeză cu grijă pe masă, în fața Lordului Șambelan.

Hoff se încruntă, ridică documentul și îl răsuci în mâini. Examină cu atenție sigiliul, după care își șterse fața cu mâneca, rupse ceara, despături hârtia groasă și începu să citească.

Yoru Sulfur nu dădea niciun semn de nervozitate. Nu părea deranjat de căldură. Se plimba tacticos prin încăpere, saluta din cap soldații în armură și nu părea supărat de lipsa lor de reacție. Se întoarse dintr-odată către West:

– E teribil de cald aici, nu-i așa? E de mirare că bieții oameni nu leșină, prăbușindu-se la podea ca un bufet plin de oale.

West clipi. Gândise exact același lucru.

Lordul Șambelan așeză cu grijă scrisoarea pe masă, fără să mai fie deloc amuzat.

– Consiliul Deschis n-ar fi locul potrivit pentru discutarea acestei chestiuni, după părerea mea.

– Sunt de acord. Speram la o audiență particulară cu Lordul Cancelar Feekt.

– Mă tem că asta nu va fi posibil. Hoff își linse buzele. Lordul Feekt e mort.

Sulfur se încruntă.

– Ce nenorocire!

– Într-adevăr, într-adevăr. Pierderea lui ne doare profund pe toți. Poate că eu și anumiți alți membri ai Consiliului Închis vă putem fi de folos.

Sulfur se înclină.

– Mă las în voia dumneavoastră, Lord Șambelan.

– Voi încerca să aranjez ceva pentru mai târziu diseară. Până atunci, vă vom găsi în Agriont o locuință... potrivită pentru statutul dumneavoastră. Făcu semn către străjeri și ușile se deschiseră.

– Vă mulțumesc nespus, Lord Hoff. Maestre Morrow, Maior West. Sulfur îi salută cu o înclinare curtenitoare a capului, pe fiecare în parte, apoi se întoarse și plecă. Ușile se închiseră din nou, lăsându-l pe West să se întrebe de unde îi știuse numele.

Hoff se întoarse spre Subsecretarul său pentru Audiențe:

– Du-te degrabă la Arhilectorul Sult și spune-i că trebuie să ne întâlnim numaidecât. După aceea adu-i pe Marele Judecător Marovia și pe Lordul Mareșal Varuz. Spune-le că este o problemă de maximă importanță și nu sufla o vorbă despre asta nimănui în afara celor trei. Își mișcă degetul înaintea feței asudate a lui Morrow. Nicio vorbă! Subsecretarul se uită la el, cu ochelarii căzuți într-o parte. Acum! răcni Hoff.

Morrow sări în picioare, se împiedică de tivul veşmântului şi apoi ieşi grăbit din încăpere, pe o uşă laterală. West înghiţi în sec; avea gura foarte uscată.

Hoff fixă cu o privire aspră fiecare om din încăpere.

– Cât despre voi, ceilalţi, nicio vorbă despre asta nimănui, altfel consecinţele pentru voi toţi vor fi dintre cele mai aspre! Acum afară, toată lumea afară!

Soldaţii ieşiră imediat din sală, zăngănind. West nu mai avu nevoie de alte îndemnuri şi se grăbi după ei, lăsându-l pe Lordul Şambelan să mediteze singur, în jilţul său.

Gândurile lui West erau întunecate şi confuze, când închise uşa în urma lui. Frânturi de vechi poveşti despre magi, temeri legate de războiul din Nord, imagini ale unui uriaş cu glugă, înălţându-se până aproape de tavan. Agriontul primise în ziua aceea nişte vizitatori ciudaţi şi sinistri şi West se simţea împovărat de griji. Încercă să le alunge, spunându-şi că totul era o nebunie, dar apoi nu se mai putu gândi decât la sora lui zbenguindu-se prin Agriont ca o aiurită. Suspină. Ardee era probabil cu Luthar chiar acum. De ce naiba le făcuse celor doi prezentările? Din cine ştie ce motiv, aşteptase aceeaşi fată stângace, bolnăvicioasă, cu limba ascuţită pe care şi-o amintea de demult. Fusese de-a dreptul şocat când această femeie îşi făcuse apariţia în apartamentul lui. Abia o recunoscuse. Femeie, în toată puterea cuvântului şi, pe deasupra, arătoasă. În acelaşi timp, Luthar era arogant, bogat şi chipeş şi avea toată stăpânirea de sine a unui copil de şase ani. West ştia că se mai văzuseră de atunci, şi nu o singură

dată. Doar ca prieteni, desigur. Ardee nu avea alți prieteni aici. Doar prieteni.

– Rahat! înjură el.

Era ca și cum ai pune o pisică lângă smântână și ai avea încredere că nu-și vâră limba în ea. De ce naiba nu se gândise bine? Era un dezastru afurisit din față! Dar ce mai putea să facă el acum? Privi nefericit de-a lungul coridorului.

Nimic nu te face să uiți de propria ta nefericire mai mult decât imaginea nefericirii altora și Goodman Heath era, într-adevăr, o apariție jalnică. Stătea singur pe o bancă lungă, cu o paloare cadaverică pe față, privind în gol. Trebuie că șezuse acolo în tot acel timp, pe când pânzarii și oamenii Nordului și magii veneau și plecau, fără să aștepte nimic, dar fără să mai aibă unde să se ducă. West privi în susul și în josul coridorului. Nu mai era nimeni prin preajmă. Heath nu era conștient de prezența lui, cu gura căscată, cu ochii sticloși, cu pălăria pleoștită uitată pe genunchi.

West nu putea să treacă pur și simplu pe lângă el, nu-l lăsa inima.

– Goodman Heath, spuse el apropiindu-se și țăranul înălță ochii, mirat. Bâjbâi după pălărie și dădu să se ridice, bâiguind scuze. Nu, te rog, nu te ridica. West se așeză pe bancă. Își privea țintă picioarele, incapabil să se uite în ochii omului. Se lăsă o tăcere stânjenitoare. Am un prieten în Comisia pentru Pământ și Agricultură. Trebuie să te poată ajuta cumva... Glasul i se stinse, jenat, privind cu ochii mijiți de-a lungul coridorului.

Fermierul afișă un zâmbet trist.

– Aș fi foarte recunoscător pentru orice ați putea face.

– Da, da, bineînțeles. Am să fac ce pot. N-avea să fie de niciun folos și amândoi știau asta. West făcu o grimasă, mușcându-și buza. Mai bine ai lua asta, zise el și vârî punga în palma neputincioasă și bătătorită a țăranului. Heath se uită la el, cu gura întredeschisă. West îi adresă un zâmbet iute, stângaci, apoi se ridică în picioare. Ardea de nerăbdare să plece.

– Domnule! strigă Goodman Heath, în urma lui, dar West gonea deja pe coridor și nu privi înapoi.

ÎN ARENĂ

De ce fac asta?

Conturul casei lui Villem dan Robb se profila negru pe cerul senin al nopții. Era o clădire cu nimic ieșită din comun, o locuință de două etaje, cu un zid scund și o poartă în față, întocmai ca sute altele de pe stradă. *Vechiul nostru prieten Rews locuia într-o vilă somptuoasă ca un palat, lângă piață. Robb chiar ar fi trebuit să-i pretindă șpăgi mai mari. Totuși, norocul nostru că n-a făcut-o.* În alte locuri din oraș, aleile elegante străluceau de lumini și erau pline până-n zori de petrecăreți turmentați. Dar această străduță lăturalnică era departe de luminile strălucitoare și ochii iscoditori.

Putem opera nestingheriți.

După colțul clădirii, la etajul superior, ardea o lampă într-o fereastră îngustă. *Bun. Prietenul nostru este acasă. Dar încă treaz – trebuie să pășim ușor.* Se întoarse înspre Practicianul Frost și îi arătă către partea laterală a casei. Albinosul clătină din cap și traversă drumul fără să facă niciun zgomot.

Glokta aşteptă să ajungă lângă zid şi să dispară în umbrele de lângă clădire, apoi se întoarse către Severard şi îi făcu semn către uşa principală. Ochii lunganului îi zâmbiră o clipă, apoi practicianul se îndepărtă grăbit, furişându-se, se rostogoli peste zidul scund şi căzu dincolo fără un sunet.

Perfect, până acum. Trebuie să mă mişc. Glokta se întrebă de ce venise. Frost şi Severard erau mai mult decât capabili să se ocupe personal de Robb, iar el nu avea decât să-i întârzie. *S-ar putea chiar să cad în fund şi să-l avertizez pe idiot de prezenţa noastră. Aşadar, de ce am venit?* Dar Glokta ştia de ce. Emoţia i se ridica deja în gâtlej. Parcă simţea că prinde viaţă.

Înfăşurase capătul bastonului într-o cârpă, ca să poată şontâcăi cât mai discret spre zid, fără să facă prea mult zgomot. Severard dăduse deja uşile în lături, ţinând balamaua cu o mână înmănuşată, ca să nu scârţâie. *Frumos şi curat. Zidul ăla scund ar putea să aibă la fel de bine şi treizeci de metri, că tot atâtea şanse aş avea să-l trec.*

Severard stătea în genunchi pe scară, în faţa uşii principale, desfăcând încuietoarea. Stătea cu urechea lipită de lemn, mijindu-şi concentrat ochii, mişcându-şi cu îndemânare mâinile înmănuşate. Inima lui Glokta bătea repede, pielea îl furnica de încordare. *Ah, emoţia vânătorii!*

Se auzi un clic domol, pe urmă încă unul. Severard îşi strecură şperaclele sclipitoare în buzunar, apoi întinse mâna şi, încet, cu grijă, răsuci încuietoarea uşii. Uşa se dădu în linişte la o parte. *Ce individ folositor.*

Fără el şi fără Frost nu sunt decât un infirm. Ei sunt mâinile mele, braţele mele, picioarele mele. Dar eu sunt creierul lor. Severard se strecură înăuntru şi Glokta îl urmă, tresărind de durere de fiecare dată când îşi lăsa greutatea pe picior.

Antreul era întunecat, o fantă de lumină se revărsa, de deasupra, în josul scărilor şi stâlpii balustradei aruncau umbre diforme pe treptele de lemn. Glokta arătă în sus, iar Severard clătină din cap şi începu să se furişeze spre scări, ţinându-şi picioarele pe lângă perete. Îi trebui o veşnicie, parcă, să ajungă acolo.

A treia treaptă scârţâi uşor când practicianul îşi lăsă greutatea pe ea. Glokta tresări, Severard rămase încremenit. Aşteptară, neclintiţi ca nişte statui. De sus nu venea niciun sunet. Glokta începu să respire din nou. Severard continuă să urce, extrem de încet, un pas uşor după altul. Când ajunse aproape sus, se uită prudent după colţ, cu spatele lipit de perete, apoi urcă ultima treaptă şi dispăru din raza vizuală, fără un sunet.

Practicianul Frost ieşi din umbre în celălalt capăt al coridorului. Glokta ridică o sprânceană înspre el, dar acesta scutură din cap. *Nu e nimeni jos.* Se întoarse către uşa principală şi începu s-o închidă, uşurel. Abia când uşa era închisă lăsă încet, încet mânerul rotund al închizătorii, astfel că zăvorul alunecă fără zgomot la loc.

– Aţi vrea să vedeţi asta.

Glokta tresări la sunetul neaşteptat şi, întorcându-se repede, un junghi de durere îi străfulgeră spatele.

Severard stătea, cu mâinile în șold, în capul scărilor. Se întoarse și porni spre lumină, iar Frost săltă pe scări după el, fără să se mai străduiască să se furișeze.

De ce nu poate să stea niciodată nimeni la parter? Mereu la etaj. Măcar nu trebuia să încerce să nu facă zgomot în timp ce se căznea să urce scările, după practicieni, cu piciorul drept scârțâind, cu piciorul stâng hârșâind pe treptele de lemn. Lumina strălucitoare a unei lămpi se revărsa pe coridorul de sus dinspre o ușă deschisă din capăt, iar Glokta se îndreptă șontâc spre ea. Se opri când trecu pragul, trăgându-și răsuflarea, după urcuș.

Vai, mie, ce dezastru! O bibliotecă imensă fusese smulsă de la perete și cărțile erau împrăștiate, unele închise, altele deschise, pe toată podeaua. Un pahar de vin se răsturnase pe birou, transformând hârtiile risipite pe el în zdrențe roșii și umede. Patul era răvășit, cuverturile pe jumătate date la o parte, pernele și salteaua sfâșiate, cu penele împrăștiate. Un șifonier avea ușile deschise, una dintre ele fiind pe jumătate desprinsă. Câteva haine zdrențuite atârnau înăuntru, dar majoritatea zăceau sfâșiate într-un morman, în partea de jos.

Un tânăr chipeș zăcea pe spate sub fereastră, cu ochii ficși în tavan, cu chipul palid și gura deschisă. Fusese ciopârțit cu atâta sălbăticie încât capul abia se mai ținea de trup. Totul era împroșcat de sânge: hainele sfâșiate, salteaua tăiată, cadavrul însuși, de sus până jos. Pe perete se zăreau două urme de palme, mânjite, însângerate, iar pe o bună parte din podea, o băltoacă

de sânge încă neînchegat. *A fost ucis în seara asta. Poate doar de câteva ore. Poate doar de câteva minute.*

– Nu cred că va răspunde întrebărilor noastre, remarcă Severard.

– Nu. Ochii lui Glokta alunecară peste rămășițele dezastrului. S-ar putea să fie mort. Dar cum s-a întâmplat?

Frost îl fixă cu un ochi roz și ridică o sprânceană albă.

– *Osravă?*

Severard izbucni într-un râs zgomotos, sub mască. Până și Glokta își îngădui să chicotească.

– Evident. Dar cum a ajuns otrava înăuntru?

– *Fereas'ră* deschisă, bălmăji Frost, arătând în jos.

Glokta pătrunse șchiopătând în cameră, atent ca piciorul sau bastonul să nu atingă mâzga lipicioasă de sânge amestecat cu pene.

– Așa, deci, otrava noastră a văzut lampa arzând, întocmai ca noi. A pătruns prin fereastra de la parter. A urcat în tăcere scările. Glokta întoarse mâinile cadavrului cu vârful bastonului. *Câteva pete de sânge de pe gât, dar articulațiile și degetele n-au avut de suferit. Nu s-a împotrivit. A fost luat prin surprindere.* Își lungi gâtul și se uită la rana căscată. O singură lovitură, foarte puternică, declară el. Probabil cu un cuțit.

– Și Villem dan Robb a vărsat o grămadă de sânge, remarcă Severard.

– Iar noi avem un informator mai puțin, cugetă Glokta.

Pe coridor nu fusese nici urmă de sânge. *Omul nostru s-a chinuit să nu-și mânjească tălpile în timp ce a scotocit camera, oricât de răvășită poate părea. Nu era furios sau speriat. A fost doar o misiune.*

– Ucigașul a fost un profesionist, murmură Glokta. A venit aici cu intenții criminale. Pe urmă, poate că a făcut un mic efort să dea aparența de jaf, cine știe? Oricum, Arhilectorul nu se va mulțumi cu un cadavru. Ridică privirea către cei doi practicieni. Cine e următorul pe listă?

De data aceasta, avusese loc o luptă, fără nicio îndoială. *Chiar dacă una inegală.* Solimo Scandi era întins pe-o parte, cu fața spre perete, de parcă ar fi fost prea stânjenit de starea cămășii sale de noapte sfâșiate și zdrențuite. Avea tăieturi adânci pe antebrațe. *S-a chinuit zadarnic să se ferească de lamă.* Se târâse pe podea, lăsând o dâră de sânge pe lemnul bine lustruit. *S-a chinuit zadarnic să scape.* Nu reușise. Cele patru răni adânci de cuțit în spate îi veniseră de hac.

Glokta își simți fața zvâcnind când își coborî privirea către trupul plin de sânge. *Un cadavru poate fi o coincidență. Cu două, avem o conspirație.* Pleoapele îi fremătară. *Cei care au făcut asta știau că venim, când venim și exact după cine. Sunt cu un pas înaintea noastră. Foarte probabil, lista noastră de complici a devenit deja o listă de cadavre.* În spatele lui Glokta se auzi un scârțâit și capul i se întoarse fulgerător, stârnind o undă de durere în josul gâtului său înțepenit.

Nimic, doar fereastra deschisă legănându-se în bătaia vântului. *Calm, acum. Calm, și gândește.*

– S-ar părea că onorabila Ghildă a Pânzarilor a făcut puțină curățenie.

– Cum au reușit să afle? șopti Severard.

Într-adevăr, cum?

– Probabil că au văzut lista lui Rews sau li s-a spus cine e pe ea. *Și asta înseamnă...* Glokta își trecu limba peste gingiile-i goale. Cineva din interiorul Inchiziției a vorbit.

De data aceasta, ochii lui Severard nu zâmbeau.

– Dacă știu cine e pe listă, atunci știu cine a scris-o. Știu cine suntem.

Încă trei nume pe listă, poate? Jos, la capăt? Glokta rânji. *Ce palpitant.*

– Ți-e frică?

– Nu sunt încântat, asta vă spun. Făcu semn cu capul către cadavru. Un cuțit în spate nu face parte din planurile mele.

– Nici din ale mele, Severard, crede-mă. *Zău că nu. Dacă mor, nu voi ști niciodată cine m-a trădat.*

Și vreau să știu.

O zi de primăvară luminoasă și senină și parcul mișuna de filfizoni și pierde-vară de tot felul. Glokta stătea neclintit pe bancă, la umbra milostivă a unui copac cu coroana largă, privind frunzișul scânteietor, apa strălucitoare, oamenii veseli, oamenii beți, petrecăreții nostimi. Erau oameni îngrămădiți laolaltă pe băncile din jurul lacului, perechi și grupuri risipite

pe iarbă, bând și trăncănind și tolănindu-se la soare. Locul era ticsit.

Dar nimeni nu veni să se așeze lângă Glokta. Când și când, cineva se apropia în grabă, nevenindu-i să creadă că are norocul să găsească un asemenea loc, apoi îl vedea șezând acolo. Îi cădea fața și se îndepărta sau trecea direct pe lângă el, ca și cum nici n-ar fi avut de gând să se așeze. *Îi alung ca o molimă, dar poate că e mai bine așa. N-am nevoie de compania lor.*

Urmări un grup de tineri soldați vâslind într-o barcă pe lac. Unul dintre ei se ridică, bălăbănindu-se, întinzând o sticlă în mână. Barca se legănă alarmant și tovarășii lui îi strigară să stea jos. Hohote îndepărtate de râs vesel veniră purtate de vânt, ușor întârziate de distanță. *Copii. Cât de tineri par! Cât de inocenți! Și așa am fost și eu, nu de mult. Dar parcă au trecut o mie de ani. Mai mult. Parcă e o altă lume.*

– Glokta.

Ridică privirea, umbrindu-și ochii cu mâna. Era Arhilectorul Sult, sosit, în sfârșit, o siluetă înaltă, întunecată, profilată pe cerul albastru. Când își coborî spre el privirea rece, lui Glokta i se păru că arată ceva mai obosit, mai ridat, mai tras la față decât de obicei.

– Ar fi bine să fie interesant. Sult sălță pulpanele hainei sale lungi și albe și se așeză cu grație pe bancă. Oamenii din popor s-au răsculat din nou, lângă Keln. Un idiot de moșier spânzură câțiva țărani și acum avem de-a face cu o întreagă harababură! Cât poate fi de greu să te descurci cu un câmp plin de noroi și câțiva fermieri? Nu trebuie să te porți bine cu ei, atâta

vreme cât nu-i spânzuri! Gura Arhilectorului era o linie dreaptă, severă, cum stătea şi privea cu mânie peste peluze. Ar fi bine să fie al naibii de interesant.

Atunci, voi încerca să nu te dezamăgesc.

– Villem dan Robb e mort. Ca şi cum ar fi vrut să accentueze afirmaţia lui Glokta, soldatul beat alunecă şi se răsturnă peste marginea bărcii, căzând bâldâbâc în apă. Hohotele de râs ale prietenilor lui ajunseră la Glokta un moment mai târziu. A fost ucis.

– Mda. Se întâmplă. Ia următorul de pe listă. Sult se ridică în picioare, încruntându-se. Nu-mi închipuiam că ai nevoie de aprobarea mea pentru orice fleac. De aceea te-am ales pentru această sarcină. Du-o la bun sfârşit! se răsti el, întorcându-se.

Nu e nicio grabă, Arhilectore. Asta-i problema cu picioarele bune, ai tendinţa să alergi prea mult de colo-colo. Dacă te mişti greu, însă, nu te clinteşti până când nu eşti al naibii de convins că e momentul.

– Şi următorului de pe listă i s-a întâmplat o nenorocire.

Sult se întoarse, cu o sprânceană uşor ridicată:

– Zău?

– Tuturor li s-a întâmplat.

Arhilectorul strânse din buze şi se aşeză înapoi pe bancă:

– Tuturor?

– Tuturor.

– Hm, cugetă Sult. Interesant. Pânzarii fac curăţenie, nu? Nu mă aşteptam la o asemenea cruzime. Vremurile s-au schimbat, ce mai, vremurile cu siguranţă...

Glasul i se stinse și începu încet să se încrunte. Crezi că cineva le-a dat lista lui Rews? Crezi că unul de-ai noștri a vorbit. De aceea mi-ai cerut să vin aici, nu-i așa?

Credeai că doar evitam scările?

– Fiecare dintre ei ucis? Fiecare nume de pe listă, până la ultimul? Tocmai în noaptea în care mergem să-i arestăm? Nu prea cred în coincidențe. *Dar tu, Arhilectore?*

Evident, nu credea. Fața îi devenise foarte îndârjită.

– Cine a văzut mărturisirea?

– Eu și cei doi practicieni ai mei, firește.

– Ai deplină încredere în ei?

– Absolută.

Se lăsă tăcerea. Barca plutea în derivă, în timp ce soldații se agitau, cu vâslele ridicate în aer, iar cel din apă se bălăcea râzând și stropindu-și prietenii.

– Mărturisirea a fost o vreme în biroul meu, murmură Arhilectorul. Unii oameni din personalul meu ar fi putut s-o vadă. Ar fi putut.

– Aveți deplină încredere în ei, Eminența Voastră?

Sult îl fixă pe Glokta cu privirea, preț de un lung moment de gheață.

– N-ar îndrăzni. Știu cu cine au de-a face.

– Atunci mai rămâne doar Superiorul Kalyne, zise Glokta cu glas scăzut.

Buzele Arhilectorului abia se mișcară când spuse:

– Trebuie să pășești cu grijă, Inchizitorule, cu foarte mare grijă. Pământul pe care umbli nu e sigur deloc. Proștii nu devin Superiori ai Inchiziției, în ciuda aparențelor. Kalyne are mulți prieteni, atât în Casa

Întrebărilor, cât și în afara ei. Prieteni puternici. Orice acuzație împotriva lui trebuie susținută de cea mai puternică dovadă. Sult se opri dintr-odată, așteptând ca un mic grup de doamne să treacă și să nu-i mai poată auzi. Cea mai puternică dovadă, șuieră el, de îndată ce doamnele se îndepărtară. Trebuie să mi-l găsești pe acest asasin.

Ușor de zis, greu de făcut.

– Desigur, Eminență, dar investigația mea a ajuns într-un punct mort.

– Nu tocmai. Încă mai avem o carte de jucat. Rews însuși.

Rews?

– Dar, Arhilectore, trebuie să fie în Englia pe vremea asta. *Asudând într-o mină sau într-un alt asemenea loc. Dacă a apucat să trăiască atâta.*

– Nu. E aici, în Agriont, sub lacăt. Am socotit că e mai bine să nu-l scap din mână. Glokta se strădui din răsputeri să-și ascundă surpriza. *Isteț. Foarte isteț. Proștii nu devin nici Arhilectori, se pare.* Rews va fi momeala ta. Am să-l trimit pe secretarul meu să-i ducă lui Kalyne un mesaj, informându-l că m-am înmuiat. Că sunt gata să-i las pe pânzari să continue să opereze, dar sub un control mai riguros. Că, în semn de bunăvoință, l-am eliberat pe Rews. Dacă sursa scurgerii de informații este Kalyne, îndrăznesc să spun că-i va informa pe pânzari că Rews e liber. Îndrăznesc să spun că-l vor trimite pe acest asasin să-l pedepsească pentru limba lui slobodă. Îndrăznesc să spun că l-ai putea prinde asupra faptului. Dacă ucigașul nu vine,

ei, bine, s-ar putea să fim nevoiți să ne căutăm trădătorul în altă parte, dar fără să fi pierdut nimic.

– Un plan excelent, Eminență.

Sult îl fixă cu răceală.

– Bineînțeles. Vei avea nevoie de un loc unde să acționezi, un loc departe de Casa Întrebărilor. Voi pune la dispoziție fondurile, îl voi preda pe Rews practicienilor tăi și te voi anunța când Kalyne a primit informația. Găsește-mi-l pe acest asasin, Glokta, și stoarce-l. Stoarce-l până cârâie. Barca se clătină nebunește în timp ce soldații încercau să-și tragă prietenul ud înăuntru, pe urmă se răsturnă cu susul în jos, aruncându-i pe toți în lac. Vreau nume, șuieră Sult, încruntându-se la soldații care împroșcau apa. Vreau nume, dovezi, documente și oameni care vor sta în fața Consiliului Deschis și vor arăta cu degetul. Se ridică domol de pe bancă. Ține-mă la curent. Se îndreptă cu pași mari către Casa Întrebărilor, cu tălpile scârțâind pe pietrișul aleii, iar Glokta îl urmări cu privirea.

Un plan excelent. Mă bucur că ești de partea mea, Arhilectore. Ești de partea mea, nu-i așa?

Soldații reușiseră să tragă barca răsturnată pe mal și stăteau acolo, uzi leoarcă, țipând unul la altul, fără să mai fie atât de bine dispuși. Una dintre vâsle continua să plutească, abandonată în apă, îndreptându-se încet către punctul unde șuvoiul curgea din lac. Curând, avea să treacă pe sub pod și să fie purtată de ape, la poalele zidurilor Agriontului și în șanțul de apărare. Glokta o urmări răsucindu-se încet în apă.

O greșală. Omul trebuie să fie atent la detalii. E ușor să uiți lucrurile mărunte, dar fără vâslă, barca e inutilă.

Își lăsă privirea să rătăcească peste câteva dintre celelalte fețe din parc. Ochiul lui dădu peste o pereche frumoasă care stătea pe o bancă lângă lac. Tânărul îi vorbea fetei cu glas scăzut, cu o expresie tristă și pătrunsă pe chip. Fata se ridică repede, îndepărtându-se de el, cu mâinile acoperindu-i fața. *Ah, durerea celui părăsit. Pierderea, furia, rușinea. Ai impresia că nu-ți vei reveni niciodată. Care poet a scris că nu există durere mai rea decât durerea inimii zdrobite? Aiureli sentimentale. Ar fi trebuit să petreacă mai mult timp în închisorile împăratului.* Glokta zâmbi, deschizând gura și lingându-și gingiile goale, acolo unde cândva avusese dinții din față. *Inimile zdrobite se vindecă în timp, dar dinții zdrobiți niciodată.*

Glokta se uită la tânăr. Avea o expresie ușor amuzată în timp ce o privea îndepărtându-se pe fata care plângea. *Tânăr nemernic. Mă întreb dacă a zdrobit la fel de multe inimi ca mine, în tinerețe. Acum pare imposibil de crezut. Îmi ia jumătate de oră doar să-mi adun curajul să mă ridic. Singurele femei pe care le-am făcut să plângă în ultimul timp au fost soțiile celor pe care i-am exilat în Englia...*

– Sand!

Glokta se întoarse.

– Lord Mareșal Varuz, ce onoare.

– O, nu, nu, zise bătrânul soldat, așezându-se lângă Glokta cu mișcările iuți, precise, ale unui maestru de scrimă.

– Arăți bine, zise el, dar fără să-l privească, de fapt. *Arăt schilod, vrei să spui.* Ce mai faci, bătrâne prieten? *Sunt schilod, idiot bătrân și pompos. Și prieten, nu-i așa? Atâția ani de când m-am întors și niciodată nu m-ai căutat, nici măcar o dată. Asta e prietenie?*

– Destul de bine, mulțumesc, Lord Mareșal.

Varuz se foi stânjenit pe bancă.

– Cel mai nou elev al meu, căpitanul Luthar... poate îl cunoști?

– Ne știm.

– Ar trebui să-l vezi duelându-se. Varuz clătină din cap cu tristețe. Are talent, nu-i vorbă, dar nu va fi niciodată de talia ta, Sand. *Nu știu. Sper că într-o zi va fi la fel de schilod ca mine.* Dar are talent cu carul, destul ca să câștige. Numai că și-l irosește. Îi dă cu piciorul. *O, ce tragedie! Sunt atât de întors pe dos că s-ar putea să mi se facă rău. Oare am mâncat ceva în dimineața asta?* E leneș, Sand, și încăpățânat. Îi lipsește curajul. Îi lipsește abnegația. Pur și simplu nu-și dă silința și nu mai avem timp. Mă întrebam, dacă ai timp, desigur – Varuz îl privi pe Glokta în ochi doar preț de o clipă – dacă ai putea să-i vorbești, pentru mine.

Ard de nerăbdare. Să-i țin predici acelui idiot smiorcăit va fi împlinirea tuturor visurilor mele. Neghiob bătrân și arogant, cum îndrăznești? Ți-ai construit reputația pe succesele mele, apoi, când am avut nevoie de ajutorul tău, m-ai dat la o parte. Iar acum, vii la mine, îmi ceri ajutor și-mi zici prieten?

– Desigur, Mareșal Varuz, aș fi bucuros să-i vorbesc. Orice pentru un vechi prieten.

– Excelent, excelent! Sunt sigur că vei schimba lucrurile cu totul. Îl antrenez în fiecare dimineață, în curtea aceea de lângă Casa Creatorului, unde cândva te antrenam pe tine... Bătrânul Mareșal se poticni, stânjenit.

– Voi veni de îndată ce îndatoririle îmi vor permite.

– Desigur, îndatoririle... Varuz se ridica deja, evident dornic să plece. Glokta întinse mâna, făcându-l pe bătrânul soldat să se oprească o clipă. *Nu-ți face griji, Lord Mareșal, nu sunt contagios.* Varuz îi strânse mâna, fără vlagă, de parcă s-ar fi temut să nu i-o frângă, apoi își bălmăji scuzele și se îndepărtă cu pași mari și capul semeț.

Soldații uzi până la piele se înclinară și salutară, oarecum jenați, când trecu pe lângă ei.

Glokta își întinse piciorul, întrebându-se dacă să se ridice. *Și unde să mă duc? Lumea nu se va sfârși dacă mai stau aici o clipă. Nu e nicio grabă. Nicio grabă.*

O OFERTĂ ŞI UN DAR

– Și în față! răcni Mareșalul Varuz. Jezal se împletici spre el, răsucindu-și călcâiele pe după marginile bârnei, încercând cu disperare să-și mențină echilibrul și făcând cu stângăcie o fandare, două, doar ca să dea impresia că-și dă silința. Patru ore de antrenament pe zi îl storceau și se simțea mai mult decât istovit. Varuz se încruntă și azvârli la o parte sabia boantă a lui Jezal, mișcându-se fără efort de-a lungul bârnei, de parcă ar fi fost o alee de grădină: Și înapoi!

Jezal se lăsă, poticnindu-se, înapoi pe călcâie, cu mâna stângă fâlfâind caraghios în jurul lui, în încercarea de a-și păstra echilibrul. De la genunchi în sus, totul îl durea teribil din pricina efortului. De la genunchi în jos, era mult, mult mai rău. Varuz era trecut de șaizeci de ani, dar nu dădea niciun semn de oboseală. Nici măcar nu transpira, în timp ce continua să danseze de-a lungul bârnei, șfichiuindu-și armele de oțel. Însă Jezal gâfâia în timp ce para disperat cu

mâna stângă, dezechilibrat, căutând în gol cu piciorul siguranța bârnei din spatele lui.

– Și înainte!

Călcâiele lui Jezal trecură prin chinuri cumplite când schimbă, împleticit, direcția și lovi spre agasantul bătrân, însă Varuz nu dădu înapoi. În schimb, se aplecă sub lovitura disperată și folosi dosul brațului ca să-i mătură lui Jezal picioarele de sub el.

Jezal scoase un urlet când curtea se învârti în jurul lui. Își izbi dureros piciorul de marginea bârnei, după care se prăbuși cu fața în jos, cu bărbia bufnind pe iarbă și dinții clănțănind. Se rostogoli puțin, apoi rămase acolo, zăcând pe spate, căutând aer ca un pește scos brusc din apă, cu piciorul zvâcnindu-i acolo unde se lovise de bârnă, în cădere. Urma să mai aibă încă o vânătaie urâtă a doua zi dimineață.

– Îngrozitor, Jezal, îngrozitor! strigă bătrânul soldat, sărind cu sprinteneală jos pe pajiște. Te bălăbănești pe bârnă de parcă ai merge pe sârmă! Jezal se răsuci, înjurând și se opinti să se ridice în picioare. E o bucată solidă de stejar, destul de largă ca să te pierzi pe ea! Lordul Mareșal își ilustră afirmația lovind cu putere bârna și făcând să sară așchii din ea.

– Credeam că ați spus „înainte", gemu Jezal.

Sprâncenele lui Varuz se ridicară brusc.

– Chiar crezi, căpitane Luthar, că Bremer dan Gorst le oferă adversarilor săi informații demne de încredere despre intențiile sale?

Bremer dan Gorst va încerca să mă bată, bătrân nenorocit! Tu trebuie să mă ajuți să-l învingi! Asta gândea

Jezal, dar nu era atât de nechibzuit s-o spună. Doar clătină, pe tăcute, din cap. Nu, nu oferă! Se străduiește să-și înșele și să-și zăpăcească adversarii, așa cum trebuie să facă toți marii săbieri! Lordul Mareșal se plimba de colo-colo, clătinând din cap. Jezal se gândea din nou dacă să renunțe la tot. Era sătul să se prăbușească în pat istovit, în fiecare seară, la ora la care ar fi trebuit abia să înceapă să se îmbete. Era sătul să se scoale în fiecare dimineață, plin de vânătăi și chinuit de durere, pentru a înfrunta alte patru ore interminabile de alergare, bârnă, drug de fier, figuri de scrimă. Era sătul să fie lovit cu piciorul în fund de Maiorul West. Și, mai presus de toate, era sătul să fie luat peste picior de acest bătrân nebun.

– ...un spectacol deprimant, căpitane, foarte deprimant. Cred sincer că, de fapt, mergi tot mai prost...

Jezal n-avea să câștige niciodată Turnirul. Nimeni nu se aștepta la asta, el însuși cel mai puțin dintre toți. Așadar, de ce să nu renunțe și să nu se întoarcă la jocul lui de cărți și la nopțile târzii? Nu era asta tot ce dorea de la viață? Dar, atunci, ce-l va deosebi de o mie de alți mezini de nobili? Hotărâse de mult că voia să fie ceva deosebit. Un Lord Mareșal el însuși, poate, și pe urmă Lord Șambelan. Ceva, mare și important, oricum. Voia un scaun important în Consiliul Închis, voia să ia decizii importante. Voia ca oamenii să zâmbească și să se gudure pe lângă el și să-i soarbă fiecare cuvânt. Voia ca oamenii să șoptească: „Iată-l pe Lordul Luthar“, când trecea grăbit pe lângă ei. Putea să se mulțumească să fie mereu

o versiune mai bogată, mai deșteaptă și mai chipeșă a locotenentului Brint? Pfui! Nici gând de așa ceva!

– ...avem un drum teribil de lung de parcurs și nu avem destul timp să ajungem unde trebuie, dacă nu-ți schimbi atitudinea. Lovești lamentabil, stai slab și acum cu rezistența, ca să nu mai vorbim de echilibru...

Și ce-ar crede toată lumea dacă ar renunța? Ce-ar face tatăl său? Ce-ar spune frații săi? Dar ceilalți ofițeri? Ar părea laș. Și, apoi, mai era și Ardee West. Părea să-i ocupe mult gândurile în ultimele două zile. Oare ea s-ar apleca atât de aproape de el, dacă n-ar duela? Oare i-ar vorbi cu glas atât de suav? Oare ar râde la glumele lui? Oare și-ar ridica spre el privirea, cu acei ochi întunecați, încât aproape îi putea simți răsuflarea pe față...

– Mă asculți, băiete? tună Varuz.

Jezal simți o fărâmă din răsuflarea lui pe față, da, și o grămadă de salivă.

– Da, domnule. Lovitura lamentabilă, rezistența slabă! Jezal înghiți nervos Ca să nu mai vorbim de echilibru.

– Așa e. Încep să mă gândesc, deși îmi vine greu să cred, după toate bătăile de cap pe care mi le-ai dat, că într-adevăr nu-ți dai silința. Îl privi pe Jezal în ochi cu furie: Tu ce crezi, domnule maior?

Nu veni niciun răspuns. West era prăbușit în scaun, cu brațele încrucișate, încruntându-se fioros, cu privirea în gol.

– Maior West! se răsti Lordul Mareșal.

Maiorul ridică ochii brusc, de parcă abia acum devenise conștient de prezența lor.

– Îmi cer scuze, domnule, îmi zburase gândul.

– Așa, înțeleg. Varuz își supse dinții. Se pare că nimeni nu se concentrează în dimineața asta. Era o mare ușurare că o parte din furia bătrânului fusese îndreptată în altă parte, dar bucuria lui Jezal fu de scurtă durată. Foarte bine, pufni bătrânul mareșal, dacă așa vrei. De mâine, vom începe fiecare lecție cu o baie în șanț. Doi-trei kilometri ar trebui să ajungă. Jezal strânse din dinți ca să nu țipe. Apa rece ascute în mod miraculos simțurile. Și poate că e nevoie să începem puțin mai devreme, ca să te prindem în cea mai receptivă dispoziție. Asta înseamnă la ora cinci. Între timp, căpitane Luthar, îți propun să te gândești dacă ești aici ca să câștigi Turnirul, sau pur și simplu de dragul companiei mele.

Și cu aceasta, Lordul Mareșal se întoarse pe călcâie și se îndepărtă cu pași mari.

Jezal așteptă până când Varuz ieși din curte, înainte să-și piardă cumpătul, însă de îndată ce fu convins că bătrânul era destul de departe, își azvârli cu furie armele în zid.

– Fir-ar! strigă el, când săbiile căzură, zăngănind, la pământ. La naiba! Își roti privirea, căutând ceva în care să dea cu piciorul, fără să-l doară prea tare. Ochii îi căzură pe piciorul bârnei, însă evaluă extrem de greșit lovitura și trebui să-și înăbușe pornirea de a se apuca de piciorul rănit și de a țopăi ca un idiot. La naiba! La naiba! răcni el.

West era dezamăgitor de impasibil. Se ridică încruntându-se și dădu să-l urmeze pe Mareșalul Varuz.

– Încotro? îl întrebă Jezal.

– Plec, răspunse West peste umăr. Am văzut destul.

– Ce vrei să spui?

West se opri şi se întoarse să-l privească:

– Oricât de uimitor ar părea, există pe lume probleme mai mari decât asta.

Jezal rămase locului, cu gura căscată, în timp ce West părăsea, cu pas maiestuos, curtea.

– Cine te crezi? strigă Jezal după el, când fu sigur că plecase. La naiba! La naiba!

Îi trecu prin minte să-i mai tragă bârnei un picior, dar apoi se răzgândi.

Jezal era într-o dispoziţie mizerabilă pe drumul de întoarcere la apartamentul său, aşa că se feri de locurile mai aglomerate ale Agriontului, căutând aleile mai liniştite şi grădinile de la marginea Drumului Regelui. Îşi privea încruntat picioarele în timp ce mergea, ca să descurajeze şi mai mult orice abordare. Dar norocul nu fu de partea lui.

– Jezal! Era Kaspa, ieşit la plimbare cu o fată blondă, îmbrăcată în haine scumpe. Cu ei era o femeie între două vârste, cu un aer sever, fără îndoială guvernanta fetei sau aşa ceva. Se opriseră să admire o sculptură minoră dintr-o curte puţin vizitată. Jezal! strigă Kaspa din nou, fluturându-şi pălăria deasupra capului.

N-avea cum să-i evite. Îşi lipi un zâmbet neconvingător pe faţă şi păşi ţanţoş spre ei. Fata palidă îi zâmbi în timp ce se apropia, dar dacă intenţia ei era să-l farmece, Jezal rămase insensibil.

– Iar te-ai duelat, Luthar? întrebă Kaspa fără rost.

Jezal era transpirat și ținea în mâini o pereche de arme de duel. Era bine cunoscut faptul că duela în fiecare dimineață. Nu trebuia să ai o minte sclipitoare ca să faci legătura, ceea ce era un noroc, căci Kaspa nu avea, cu siguranță, așa ceva.

– Da. Cum ai ghicit?

Jezal nu avusese de gând să înmormânteze chiar așa conversația, dar își îndulci vorbele cu un chicot fals și curând zâmbetele doamnelor reveniră.

– Ha-ha! râse Kaspa, mereu dornic să fie ținta unei glume. Jezal, permite-mi să ți-o prezint pe vara mea, Lady Ariss dan Kaspa. Acesta este ofițerul meu superior, căpitanul Luthar.

Așadar, aceasta era celebra verișoară. Una dintre cele mai bogate moștenitoare ale Uniunii și dintr-o familie excelentă. Kaspa trăncănea mereu despre frumusețea ei, dar lui Jezal i se părea o ființă palidă, slabă, cu un aer bolnăvicios. Ea îi zâmbi vag și îi întinse mâna-i albă, moale, pe care el o atinse cu cel mai mașinal sărut.

– Încântat, murmură el, fără chef. Trebuie să-mi cer scuze pentru înfățișare. Tocmai vin de la duel.

– Da, chiți ea, cu un glas subțire, pițigăiat, de îndată ce fu sigură că el terminase de vorbit. Am auzit că ești un mare săbier. Urmă o pauză, în care ea bâjbâi după ceva de spus, apoi ochii i se luminară: Spune-mi, căpitane, duelul e într-adevăr foarte periculos?

Ce aiureli insipide.

– O, nu, doamna mea, folosim doar arme boante, într-un cerc.

Ar fi putut spune mai mult, dar al naibii să fie dacă avea de gând să-şi dea silinţa. Afişă un zâmbet firav. Ea făcu la fel. Conversaţia pluti deasupra abisului. Jezal era pe cale să se scuze şi să plece, subiectul duelului fiind evident epuizat, însă Ariss îl împiedică, găsind o altă temă:

– Spune-mi, căpitane, chiar e posibil să fie război în Nord?

Glasul ei se stinse aproape cu desăvârşire spre sfârşitul propoziţiei, dar însoţitoarea continua s-o privească aprobator, fără îndoială încântată de abilităţile conversaţionale ale protejatei ei.

Scuteşte-ne.

– Ei, bine, mi se pare... începu Jezal. Ochii spălăciţi, albaştri, ai domnişoarei Ariss îl fixară din nou, în expectativă. *Ochii albaştri n-au niciun haz,* cugetă Jezal. Se întreba în ce domeniu era mai ignorantă, duel sau politică. Tu ce părere ai?

Fruntea însoţitoarei se încreţi uşor. Lady Ariss păru oarecum luată prin surprindere, roşind uşor, în timp ce-şi căuta cuvintele.

– Păi, ăă... adică... Sunt sigură că totul va... decurge bine.

Slavă Domnului, gândi Jezal, *suntem salvaţi!* Trebuia să plece de acolo.

– Desigur, totul va ieşi bine. Mai afişă, cu efort, încă un zâmbet. Mi-a făcut o adevărată plăcere să vă cunosc, dar mă tem că în scurt timp sunt de gardă, aşa că trebuie să vă părăsesc. Se înclină cu o politeţe de gheaţă. Locotenent Kaspa, Lady Ariss.

Kaspa îl bătu pe braț, la fel de prietenos ca întotdeauna. Biata lui verișoară ignorantă arboră un zâmbet nesigur. Guvernanta se încruntă la el când trecu pe lângă ea, dar Jezal nu băgă de seamă.

Ajunse la Rotonda Lorzilor tocmai când membrii consiliului se întorceau din pauza de prânz. Salută străjerii din vestibul cu o concisă clătinare a capului, apoi păși hotărât pe ușa imensă și de-a lungul culoarului central. O coloană răzleață formată din cei mai mari nobili ai regatului îl urma îndeaproape și spațiul răsuna de pași târșâiți, mormăituri și șoapte, în timp ce Jezal își croia drum pe după zidul curbat, către locul lui din spatele mesei de onoare.

– Jezal, cum a fost la scrimă? Era Jalenhorm, sosit devreme, de data aceasta, și profitând de ocazie să vorbească înainte de sosirea Lordului Șambelan.

– Am avut și dimineți mai bune? Tu?

– O, eu m-am distrat de minune. Am întâlnit-o pe verișoara aia a lui Kaspa, știi tu, zise el, încercând să-și amintească numele.

Jezal oftă:

– Lady Ariss.

– Da, asta era! Ai văzut-o?

– Am fost destul de norocos să dau nas în nas cu ei chiar acum.

– Ptiu! exclamă Jalenhorm, încrețindu-și buzele. Nu e uluitoare?

– Hm! Jezal întoarse capul plictisit și privi cum somitățile înveșmântate în haine de ceremonie tivite cu blană se îndreaptă încet, în șir, spre locurile lor.

Sau, cel puțin, o selecție de fii mai puțin preferați și de reprezentanți plătiți. În ultima vreme, foarte puțini magnați se prezentau personal în Consiliul Deschis, dacă nu aveau nimic semnificativ de care să se plângă. Mulți dintre ei nici măcar nu se osteneau să trimită pe cineva în locul lor.

– Jur, una dintre cele mai frumoase fete pe care le-am văzut vreodată. Kaspa o ridică întruna în slăvi, știu, dar vorbele lui pălesc în fața realității.

– Hm.

Consilierii începură să se împrăștie, fiecare către scaunul lui. Rotonda Lorzilor era proiectată ca un teatru, cu nobilii de frunte ai Uniunii stând pe locurile publicului, într-un imens semicerc de bănci îngrămădite, cu un culoar pe la mijloc. Întocmai ca la teatru, unele locuri erau mai bune decât altele. Cei mai puțin importanți ședeau sus, în spate, și însemnătatea ocupanților creștea pe măsură ce înaintai. Rândul din față era rezervat capilor celor mai mari familii sau oricui era trimis în locul lor. Reprezentanții din Sud, de la Dagoska și Westport, erau în stânga, cel mai aproape de Jezal. În dreapta, la capăt, erau cei din Nord și Vest, din Englia și Starikland. Grosul locurilor, între aceștia, era pentru vechea nobilime a Midderlandului, inima Uniunii. Uniunea propriu-zisă, cum ar fi văzut-o ei. Așa cum o vedea și Jezal, la drept vorbind.

– Ce ținută, ce grație, rapsodia Jalenhorm, acel frumos păr blond, acea piele albă ca laptele, acei fantastici ochi albaștri.

– Și toți acei bani.

– Ei, bine, da, și asta, zâmbi bărbatul vânjos. Kaspa zice că unchiul lui e chiar mai bogat decât tatăl lui. Închipuie-ți! Și are un singur copil. Ea va moșteni fiecare sfanț. Fiecare sfanț! Jalenhorm abia-și putea ascunde entuziasmul. Norocos cel care poate pune mâna pe ea! Cum ziceai c-o cheamă?

– Ariss, zise acru Jezal.

Lorzii sau delegații lor își croiseră cu toții drum, târșâindu-se și bombănind, spre locurile lor. Prezența era redusă, mai puțin de jumătate din bănci erau ocupate. Cam atât se umplea sala de obicei. Dacă Rotonda Lorzilor ar fi fost un teatru, proprietarii lui ar fi căutat cu disperare o piesă nouă.

– Ariss. Ariss. Jalenhorm plescăi din buze ca și cum numele ar lăsa un gust dulce. Norocos cel ce pune mâna pe ea.

– Chiar așa. Un om norocos. Cu condiția să prefere conversației banii lichizi.

Jezal se gândi că poate ar fi fost indicat să se însoare cu guvernanta. Cel puțin ea păruse să aibă puțină coloană vertebrală.

Lordul Șambelan tocmai intrase în sală și se îndrepta spre daisul pe care se afla masa mare, cam pe unde ar fi fost scena, dacă Rotonda ar fi fost un teatru. Era urmat de un cârd de secretari și conțopiști în veșminte negre, fiecare mai mult sau mai puțin împovărat de registre grele și mănunchiuri de hârtii cu aspect oficial. Cu veșmintele de ceremonie purpurii fluturând în urma lui, Lordul Hoff semăna leit

cu o pasăre rară, alunecând maiestuos, urmat de un stol de ciori sâcâitoare.

– Vine bătrâna acritură, şopti Jalenhorm, strecurându-se să-şi caute locul în cealaltă parte a mesei.

Jezal îşi duse mâinile la spate, adoptând obişnuita poziţie, cu picioarele uşor depărtate şi bărbia ridicată în aer. Aruncă un ochi pe deasupra soldaţilor, aşezaţi la distanţa regulamentară de jur împrejurul peretelui curbat, dar fiecare era neclintit şi cu o ţinută impecabilă, în armură completă, ca întotdeauna. Trase adânc aer în piept şi se pregăti pentru multe ore de plictiseală cumplită.

Lordul Şambelan se aruncă în jilţul său şi ceru vin. Secretarii îşi ocupară locurile în jurul lui, lăsând un scaun liber în mijloc, pentru Rege, care era absent, ca de obicei. Fură foşnite documente, fură deschise anevoie imense registre, fură ascuţite condeie şi zornăite în călimări. Crainicul păşi spre capătul mesei şi izbi cu toiagul său de ceremonie în podea, cerând să se facă linişte. Şuşotelile nobililor şi ale împuterniciţilor lor se potoliră treptat, lăsând sala imensă în tăcere.

Crainicul îşi umflă pieptul:

– Cer... spuse el, cu o intonaţie molcomă şi sonoră, de parcă ar fi rostit un elogiu funebru, adunării Consiliului Deschis al Uniunii... Făcu o inutil de lungă şi semnificativă pauză şi ochii Lordului Şambelan clipiră cu furie înspre el, însă crainicul nu se lăsă privat de momentul său de glorie, lăsând pe toată lumea să mai aştepte o clipă, înainte de a termina ...să se facă linişte!

– Mulțumesc, zise acru Hoff. Cred că urma să-l ascultăm pe reprezentantul Lordului Guvernator din Dagoska, înainte să ne întrerupem pentru prânz.

Scârțâitul condeielor îi acompania glasul, în timp ce doi slujbași îi consemnau fiecare cuvințel. Ecourile palide ale acestora se îngemănau cu cele ale vorbelor sale, în imensul spațiu de deasupra.

În rândul din față, aproape de Jezal, un bătrân se opinti să se ridice în picioare, ținând strâns în mâinile-i tremurătoare niște hârtii.

– Consiliul Deschis, rosti monoton crainicul, cât de rar îndrăznea, îl recunoaște pe Rush dan Thuel, împuternicit acceptat al lui Sand dan Vurms, Lordul Guvernator de Dagoska!

– Mulțumesc, domnule. Glasul pierit, subțire, al lui Thuel era absurd de mic în imensul spațiu. Abia ajungea până la Jezal, iar acesta se afla la nici zece pași distanță. Lorzii mei, începu el.

– Vorbește! strigă cineva din spate.

Se stârni un val de râsete. Bătrânul își drese glasul și încercă din nou.

– Lorzii mei, vin înaintea voastră cu un mesaj urgent din partea Lordului Guvernator de Dagoska. Glasul i se stinsese deja, revenind la nivelul abia audibil de la început, cu fiecare sunet însoțit de scârțâitul persistent al condeielor. Din galeria publică de deasupra începură să se propage șușoteli, făcându-i glasul și mai dificil de auzit. Amenințarea venită din partea Împăratului Gurkhului la adresa acelui mare oraș crește cu fiecare zi. Vagi sunete de dezaprobare

începură să se înalțe din capătul sălii, unde erau așezați reprezentanții din Englia, însă majoritatea consilierilor păreau plictisiți. Atacurile asupra navelor, hărțuirea negustorilor și demonstrațiile de dincolo de zidurile noastre l-au îndemnat pe Lordul Guvernator să mă trimită...

– Norocul nostru! strigă cineva.

Se porni un alt val de râsete, ceva mai sonor, de data aceasta.

– Orașul e construit pe o peninsulă îngustă, insistă bătrânul, străduindu-se să se facă auzit peste zgomotul de fond care sporea continuu, atașată unui teritoriu controlat în întregime de dușmanii noștri de moarte, gurkienii, și despărțită de Midderland prin largi întinderi de apă sărată. Apărarea noastră nu e ceea ce ar trebui să fie! Lordul Guvernator are nevoie urgentă de fonduri suplimentare...

Menționarea fondurilor ridică instantaneu un vuiet dinspre întreaga adunare. Gura lui Thuel continua să se miște, însă acum nu era chip să se facă auzit. Lordul Șambelan se încruntă și luă o înghițitură din pocal. Slujbașul aflat cel mai departe de Jezal își lăsase jos condeiul și se freca la ochi cu degetul mare și arătătorul, mânjite de cerneală. Funcționarul aflat cel mai aproape tocmai terminase de scris un rând. Jezal își lungi gâtul să vadă. Consemnase pur și simplu: *Strigăte aici.*

Crainicul bătu cu toiagul în podea, cu un aer de imensă mulțumire de sine. În cele din urmă, zarva se potoli, dar Thuel era acum cuprins de un acces de

tuse. Încercă să vorbească, dar nu era în stare și, în cele din urmă, flutură o mână și se așeză, roșu la față, în timp ce vecinul lui îl lovea peste spate.

– Dacă-mi permiteți, Lord Șambelan, strigă un tânăr elegant din primul rând, în capătul celălalt al sălii, sărind în picioare. Scârțâitul condeielor se porni din nou. Mi se pare...

– Consiliul Deschis, îl întrerupse crainicul, îl recunoaște pe Hersel dan Meed, cel de-al treilea fiu și împuternicit acceptat al lui Fedor dan Meed, Lordul Guvernator al Engliei!

– Mi se pare, continuă tânărul chipeș, doar foarte puțin deranjat de întrerupere, că prietenii noștri din Sud se așteaptă mereu la un atac de proporții din partea împăratului! Glasuri dezaprobatoare se înălțau acum din cealaltă parte a sălii. Un atac care nu se materializează niciodată! Nu i-am învins noi pe gurkieni, cu doar câțiva ani în urmă, sau mă înșală memoria? Huiduielile se porniră mai tare. Această atitudine alarmistă secătuiește în mod inacceptabil resursele Uniunii! Tânărul striga, ca să fie auzit: În Englia, avem mulți kilometri de graniță și prea puțini soldați, iar amenințarea din partea lui Bethod și a nordicilor lui e foarte reală! Dacă duce cineva lipsă de fonduri...

Strigătele se întețiră numaidecât. Strigăte de „I-auzi!", „Aiureli!", „Adevărat!" și „Minciuni!" se deslușeau vag peste hărmălaie. Numeroși reprezentanți erau în picioare, răcnind. Unii își clătinau viguros din cap aprobarea, alții își scuturau violent capetele, dezaprobator. Ceilalți căscau și se uitau împrejur. Jezal

zări un individ, undeva mai în spate, în zona din mijloc, care aproape sigur adormise și se afla în pericol iminent de a se prăbuși în poala vecinului său.

Își ridică ochii, lăsându-i să rătăcească peste fețele înșirate de-a lungul balustradei galeriei publice. Simți o tresărire ciudată în piept. Ardee West era acolo, sus, uitându-se direct la el. Când ochii li se întâlniră, ea zâmbi și își flutură mâna. Zâmbea și el, cu brațul pe jumătate ridicat, dând să-i facă semn, când își aminti unde se afla. Își împinse mâna la spate și privi agitat împrejur, însă fu ușurat să descopere că nimeni important nu-i observase greșeala. Dar zâmbetul nu-i părăsi chipul întru totul.

– Lorzii mei, răcni Șambelanul, trântindu-și pocalul gol pe masă. Avea cel mai sonor glas pe care-l auzise vreodată Jezal. Până și Mareșalul Varuz ar fi putut învăța câte ceva despre strigat de la Hoff. Bărbatul adormit din spate se trezi, trăgând pe nas și clipind. Larma se potoli aproape imediat. Acei reprezentanți care rămaseră în picioare priviră vinovați împrejur, ca niște copii neastâmpărați luați la rost și se așezară la loc, rând pe rând. Șoaptele dinspre galeria publică se liniștiră. Ordinea era restaurată. Lorzii mei! Vă asigur că Regele este profund preocupat de siguranța supușilor săi, indiferent unde s-ar afla! Uniunea nu permite agresiunea împotriva oamenilor săi sau a proprietății sale! Hoff punctă fiecare comentariu izbind cu pumnul în fața lui. Nici din partea Împăratului Gurkhului, nici din partea acestor sălbatici din Nord, nici din partea nimănui! Lovi masa atât

de puternic la acest ultim comentariu, încât cerneala țâșni din călimară și se revărsă peste documentele pregătite cu grijă ale unuia dintre slujbași. Strigăte de aprobare și sprijin întâmpinară discursul patriotic al Lordului Șambelan. Cât despre situația specifică din Dagoska! Thuel ridică privirea, plin de speranță, cu pieptul încă tremurând de tusea înăbușită. Nu are acel oraș unul dintre cele mai puternice și mai întinse ziduri de apărare din lume? N-a rezistat unui atac al gurkilor, acum mai puțin de un deceniu, timp de peste un an? Ce s-a ales de acele ziduri, domnule, de ziduri? Sala imensă se cufundă în tăcere, toată lumea încercând să audă răspunsul.

– Lord Șambelan, hârâi Thuel, cu glasul aproape înăbușit când unul dintre conțopiști întoarse, pârâind, pagina imensului său registru și începu să scârțâie cu condeiul pe următoarea. Zidurile de apărare sunt prost reparate și nu avem suficienți soldați care să le apere cum se cuvine. Împăratul nu e străin de asta, șopti el, abia auzit. Vă implor... Se topi în alt acces de tuse și se prăbuși în scaun, însoțit de câteva înțepături venite dinspre delegația Engliei.

Hoff se încruntă și mai tare.

– Eu știam că zidurile de apărare ale orașului trebuie întreținute din fondurile colectate la nivel local și din taxe comerciale de la Onorabila Ghildă a Mirodeniilor, care a activat în Dagoska sub o licență exclusivă și extrem de profitabilă, în acești ultimi șapte ani. Dacă nu pot fi găsite resurse nici măcar pentru întreținerea zidurilor – și Lordul Șambelan mătură

întreaga adunare cu un ochi întunecat – poate că e timpul ca această licență să fie scoasă la licitație. Un potop de mormăieli furioase se stârni în galeria publică. În orice caz, Coroana nu poate cheltui niciun ban în plus în momentul de față! Strigăte de nemulțumire veniră dinspre grupul Dagoska, țipete de aprobare dinspre grupul Engliei. Cât despre situația specifică a Engliei! tună Lordul Șambelan, întorcându-se către Meed, cred că am putea auzi în curând vești bune pe care i le vei duce tatălui tău, Lordul Guvernator. Un potop de șoapte entuziaste se ridică în cupola aurită de deasupra. Tânărul chipeș părea plăcut surprins, și avea și de ce. Era, într-adevăr, un lucru rar ca să primești vești bune din Consiliul Deschis sau vești de orice fel, la drept vorbind.

Thuel își recăpătase controlul asupra plămânilor și deschise gura să vorbească, dar fu întrerupt de o bubuitură puternică în ușa imensă aflată în spatele mesei oficiale. Lorzii ridicară privirea surprinși, în așteptare. Lordul Șambelan zâmbi, ca un magician care tocmai a făcut un truc extrem de dificil. Făcu semn gărzilor, drugii grei de fier fură trași și ușile mari, incrustate, se deschiseră încet, scârțâind.

Opt Cavaleri ai Corpului, închiși în armuri sclipitoare, fără chipuri în spatele coifurilor înalte, lustruite, plini de splendoare în mantii purpurii cu însemnul unui soare auriu pe spate, coborâră treptele la unison, cu pași apăsați și luară poziție de-o parte și de alta a mesei de onoare. Erau urmați îndeaproape de patru gornișți, care păşiră țanțoși în față, își ridicară instrumentele

sclipitoare la buze și suflară un sunet asurzitor de fanfară. Jezal scrâșni din dinți, clănțănind, și își miji ochii, dar în cele din urmă ecourile răsunătoare se stinseră. Lordul Șambelan se întoarse furios către crainic, care se holba la nou-veniți cu gura căscată.

– Ei? șuieră Hoff.

Crainicul se trezi din amorțire.

– Ah... da, desigur! Lorzii mei, doamnele mele, am marea onoare de a prezenta pe... (se opri și trase vârtos aer în piept) ...Înălțimea Sa Imperială, Regele Engliei, al Stariklandului și al Midderlandului, Protector al Westportului și al Dagoskăi, Augusta Sa Maiestate, Guslav al Cincilea, Mare Rege al Uniunii!

Se stârni un freamăt puternic când fiecare bărbat și fiecare femeie din sală se ridicară din scaune și se lăsară pe un genunchi.

Palanchinul regal pătrunse încet pe uși, purtat pe umerii altor șase cavaleri fără chip. Regele ședea cocoțat într-un scaun aurit, sprijinit pe perne groase și legănându-se încetișor într-o parte și-n alta. Privea împrejur cu aerul buimac al unuia care a adormit beat și s-a trezit într-o încăpere străină.

Arăta îngrozitor. Enorm de gras, lăbărțat ca un munte înfășurat în blană și mătase roșie, cu capul strivit între umeri de greutatea imensei coroane sclipitoare. Avea ochii sticloși și umflați, cu imense pungi negre atârnând dedesubt, iar vârful rozaliu al limbii trecea întruna, nervos, peste buzele-i palide. Avea o gușă imensă și un colac de grăsime în jurul gâtului, de fapt întreaga sa față dădea impresia că se topește

ușor și începe să i se scurgă de pe craniu. Așa arăta Înaltul Rege al Uniunii, însă Jezal își plecă fruntea puțin mai jos când palanchinul se apropie.

– O, murmură Augusta Maiestate, ca și cum uitase ceva, vă rog, ridicați-vă. Freamătul umplu sala din nou, când cu toții se ridicară și reveniră la locurile lor. Regele se întoarse către Hoff, cu fruntea adânc încruntată și Jezal îl auzi spunând: Ce caut aici?

– Oamenii Nordului, Maiestate.

– O, da! Ochii regelui se luminară. Se opri: Ce-i cu ei?

– Ăă...

Dar Lordul Șambelan fu salvat de la răspuns de ușile care se deschiseră în partea opusă a sălii, cele prin care intrase la început Jezal. Doi bărbați ciudați pătrunseră cu pași mari și înaintară de-a lungul culoarului. Unul dintre ei era un bătrân luptător încărunțit, cu o cicatrice și un ochi orb, ducând o cutie turtită de lemn. Celălalt era învești mântat într-o mantie cu glugă, cu toate trăsăturile ascunse și atât de mare încât, dintr-odată, întreaga sală păru disproporționată. Băncile și mesele, până și străjerii semănau cu niște replici în miniatură, pentru copii. În timp ce trecea, câțiva dintre reprezentanții aflați la marginea culoarului se dădură înapoi, speriați. Jezal se încruntă. Acest uriaș cu glugă nu părea de bun augur, orice-ar spune Lordul Hoff. Mârâieli furioase și suspicioase umplură cupola răsunătoare când cei doi oameni ai Nordului își ocupară locurile pe podeaua de dale din fața mesei de onoare.

– Maiestatea Voastră, zise crainicul, înclinându-se atât de ridicol de jos încât fu nevoit să se sprijine în toiag. Consiliul Deschis îi recunoaște pe Fenris cel Temut, mesagerul lui Bethod, Rege al Oamenilor Nordului, și pe tălmăcitorul lui, Hansul Albeață!

Regele se holba vesel la una dintre ferestrele mari din zidul curbat, total absent, probabil admirând felul în care lumina strălucea prin frumosul vitraliu, însă întoarse brusc capul, cu fălcile tremurând, când bătrânul războinic, pe jumătate orb, i se adresă.

– Maiestatea Voastră, aduc salutări frățești din partea stăpânului meu, Bethod, Rege al Oamenilor Nordului. Rotonda se cufundase în tăcere și condeiele conțopiștilor păreau absurd de zgomotoase. Bătrânul luptător își înclină capul către imensa siluetă cu glugă de lângă el, cu un zâmbet stângaci. Fenris cel Temut vă aduce o ofertă din partea lui Bethod. De la rege la rege. De la Nord pentru Uniune. O ofertă și un dar. Și ridică cutia de lemn.

Lordul Șambelan afișă un zâmbet afectat, mulțumit de sine.

– Prezintă-ți mai întâi oferta.

– Este o ofertă de pace. O pace eternă între cele două mari națiuni ale noastre. Albeață se înclină din nou.

Manierele lui erau impecabile, Jezal trebuia s-o recunoască. Nu era ceea ce te-ai fi așteptat de la sălbaticii Nordului rece și îndepărtat.

Discursul lui grațios ar fi fost aproape de ajuns să potolească sala, dacă n-ar fi fost bărbatul cu glugă

de lângă el, cu statura lui amenințătoare, ca o umbră întunecată.

Cu toate acestea, fața regelui zvâcni într-un zâmbet vag când auzi pomenindu-se de pace.

– Bine, mormăi el. Excelent. Pace. Nemaipomenit. Pacea e bună.

– Cere doar un lucru mărunt în schimb, zise Albeață.

Fața Lordului Șambelan se asprise dintr-odată, dar era prea târziu.

– Nu trebuie decât să-l numească, zise regele, zâmbind cu îngăduință.

Bărbatul cu glugă păși în față:

– Englia, șuieră el.

Sala rămase o clipă încremenită, apoi izbucni vacarmul. Din galeria publică se porni o furtună de râsete uluite. Meed era în picioare și țipa, roșu la față. Thuel se ridică, clătinându-se, de pe bancă, apoi căzu înapoi, tușind. Răcnetele furioase erau însoțite de huiduieli batjocoritoare. Regele se holba în jurul său, cu toată demnitatea unui iepure speriat.

Ochii lui Jezal priveau țintă la omul cu glugă. Văzu o mână imensă strecurându-se de sub mânecă și întinzându-se după agrafa mantiei. Clipi surprins. Mâna era albastră? Sau era doar o festă a luminii prin vitraliu? Mantia căzu la podea.

Jezal înghiți, cu inima bubuindu-i în urechi. Era ca și cum s-ar fi uitat la o rană teribilă: cu cât era mai dezgustat, cu atât mai puțin își putea muta privirea. Râsetele se stinseră, strigătele se stinseră, imensul spațiu deveni dintr-odată îngrozitor de încremenit.

Fenris cel Temut părea încă și mai mare fără mantie, înălțându-se peste tălmăcitorul său care se făcea tot mai mic. Fără nicio îndoială, era omul cel mai impunător pe care-l văzuse vreodată Jezal. Fața i se mișca într-o constantă, contorsionată, expresie batjocoritoare. Ochii lui bulbucați zvâcneau și clipeau în timp ce priveau nebunește împrejur, la întreaga adunare. Buzele-i subțiri zâmbeau și se strâmbau și se crispau întruna, fără odihnă. Dar toate acestea păreau firești, în comparație cu cea mai ciudată trăsătură a lui.

Întreaga lui parte stângă, din cap până-n picioare, era acoperită de scris. Rune ilizibile erau mâzgălite pe jumătatea stângă a țestei rase, peste pleoapă, buze, scalp, ureche. Imensul braț stâng îi era tatuat cu un scris mărunt, albastru, de la umărul proeminent până la vârfurile degetelor sale lungi. Până și piciorul stâng, desculț, îi era acoperit de litere bizare. Un enorm, inuman, monstru pictat stătea chiar în inima guvernării Uniunii. Gura lui Jezal atârna, căscată.

În jurul mesei de onoare se aflau paisprezece Cavaleri ai Trupului, cu toții luptători greu încercați, de sânge nobil. Erau probabil patruzeci de străjeri din compania lui Jezal de jur împrejurul zidurilor, cu toții ostași călițI. Erau de cel puțin douăzeci de ori mai mulți decât acești doi oameni ai Nordului și erau bine înarmați, cu cele mai bune arme pe care le puteau oferi armurăriile regelui. Fenris cel Temut era neînarmat. În ciuda dimensiunilor și ciudățeniei sale, n-ar fi trebuit să reprezinte nicio amenințare pentru ei.

Dar Jezal nu se simțea în siguranță. Se simțea singur, neajutorat și îngrozitor de speriat. Pielea îl furnica, avea gura uscată. Simți un năvalnic impuls să fugă, să se ascundă și să nu mai iasă de acolo niciodată.

Și acest efect straniu nu se mărginea la el, nici măcar la cei din jurul mesei de onoare. Râsetele furioase se transformară în bolboroseli când monstrul pictat se răsuci încet în mijlocul podelei circulare, cu ochii scânteietori trecând peste mulțime. Meed se lăsă înapoi pe bancă, cu toată furia topindu-i-se.

Câțiva oameni de vază din rândul din față se cățărară pur și simplu peste spătarele băncilor lor, până în rândul aflat în spate. Alții întoarseră privirea sau își acoperiră fața cu mâinile.

Unul dintre soldați scăpă sulița, care zăngăni zgomotos pe podea.

Fenris cel Temut se întoarse încet către masa de onoare, ridicându-și imensul pumn tatuat și deschizându-și gura cât o prăpastie, cu un spasm hidos străbătându-i fața.

– Englia! țipă el, infinit mai tare și mai înfricoșător decât o făcuse Lordul Șambelan vreodată.

Ecourile glasului său se loviră de tavanul boltit de deasupra și reverberară pe zidurile curbate, umplând imensul spațiu cu un sunet pătrunzător.

Unul dintre Cavalerii Trupului făcu un pas împleticit în spate și alunecă, și piciorul în armură îi zăngăni lovindu-se de marginea mesei.

Regele se lăsă pe spate și își acoperi fața cu mâna, uitându-se cu un ochi înfricoșat printre degete, cu coroana bălăbănindu-i-se pe cap.

Condeiul unuia dintre conțopiști căzu dintre degetele-i inerte. Mâna celuilalt se mișca pe hârtie în virtutea inerției, în timp ce gura i se deschise, mâzgălind un cuvânt pe diagonală, peste șirurile ordonate de scris de deasupra.

Englia.

Fața Lordului Șambelan devenise palidă, ca de ceară. Întinse mâna încet către pocal, îl ridică la buze. Era gol. Îl așeză cu grijă înapoi pe masă, însă mâna îi tremura și baza paharului zornăi pe lemn. Rămase o clipă neclintit, respirând adânc pe nas.

– Evident, această ofertă este inacceptabilă.

– Asta e regretabil, zise Albeață, dar mai rămâne darul. Toți ochii se îndreptară spre el. În Nord, avem o tradiție. Uneori, când există vrajbă între două clanuri, când există o amenințare de război, fiecare parte își trimite câte un campion, să lupte în numele întregului neam, ca problema să poată fi rezolvată... cu o singură moarte. Deschise încet capacul cutiei de lemn. Înăuntru se afla un cuțit lung, cu lama lustruită ca oglinda. Maiestatea Sa, Bethod, îl trimite pe Cel Temut nu doar ca sol, dar și drept campion al său. Va lupta pentru Englia, dacă oricine de-aici e gata să-l înfrunte și să vă cruțe de un război pe care nu-l veți câștiga. Înălță cutia în fața monstrului pictat. Acesta este darul stăpânului meu pentru voi și altul mai de preț n-ar putea fi: viețile voastre.

Mâna dreaptă a lui Fenris ţâşni şi înhăţă cuţitul din cutie. Îl ridică, sus, cu lama scânteind în lumina colorată dinspre ferestrele mari. Cavalerii ar fi trebuit să se năpustească înainte, Jezal ar fi trebuit să scoată sabia. Toţi ar fi trebuit să sară în apărarea regelui, dar nimeni nu se clinti. Fiecare gură era căscată, fiecare ochi lipit de dintele acela scânteietor de oţel.

Lama coborî ca un fulger. Vârful ei pătrunse uşor prin piele şi carne, până când era îngropată până la mâner. Vârful ieşi, picurând de sânge, de sub braţul stâng tatuat al lui Fenris. Faţa îi tresări, dar nu mai mult ca de obicei. Lama se mişca grotesc în timp ce Fenris întinse degetele şi ridică braţul stâng, să-l vadă toată lumea. Picăturile de sânge răpăiau încetişor pe podeaua Rotondei Lorzilor.

– Cine vrea să lupte cu mine? ţipă el, cu tendoanele umflându-i-se pe gât, ca nişte funii imense. Glasul lui răsuna aproape dureros în urechi.

Linişte totală. Crainicul, care era cel mai aproape de Cel Temut şi se afla deja în genunchi, leşină, căzând cu faţa în jos.

Fenris îşi îndreptă ochii bulbucaţi către cel mai voinic cavaler de la masă, care era cu un cap mai mic decât el.

– Tu? şuieră el. Piciorul nefericitului scârţâi pe podea în timp ce se dădu înapoi, dorindu-şi, fără îndoială, să se fi născut pitic.

O băltoacă de sânge întunecat se lăbărţase pe jos, sub cotul lui Fenris.

– Tu? mârâi el la Hersel dan Meed.

Tânărul deveni ușor pământiu, cu dinții clănțănind, dorindu-și, fără îndoială, să fi fost fiul altcuiva.

Ochii aceia scânteietori trecură peste fețele cadaverice de la masa de onoare. Gâtlejul lui Jezal se strânse, când ochii lui Fenris îi întâlniră pe-ai lui.

– Tu?

– Ei, bine, aș vrea, dar sunt extrem de ocupat în după-amiaza asta. Poate mâine?

Propriul glas îi suna străin. Cu siguranță nu voise să spună așa ceva. Dar cine altcineva putea fi? Cuvintele se ridicară plutind sigure, ușoare, către cupola aurită de deasupra.

Se auziră râsete răzlețe, un strigăt de „Bravo!“ de undeva din spate, dar ochii Celui Temut nu-l părăsiră pe Jezal nicio clipă. Așteptă ca sunetele să piară, pe urmă gura i se strâmbă într-un rânjet hidos.

– Mâine, atunci, șopti el.

Curajul îl părăsi pe Jezal, brusc și dureros. Gravitatea situației îl apăsa ca o tonă de pietre. El? Să înfrunte creatura aceea?

– Nu. Era Lordul Șambelan. Era încă palid, însă glasul își recăpătase o bună parte din vigoare. Jezal prinse curaj și se lupta bărbătește să nu-și dea drumul pe el. Nu! răcni Hoff din nou. Aici nu va fi niciun duel! N-avem nimic de decis! Englia e parte a Uniunii, prin legea străveche!

Hansul Albeață chicoti încetișor.

– Legea străveche? Englia e parte a Nordului. Acum două sute de ani, acolo au fost oameni ai Nordului,

trăind în libertate. Voi voiați fier, așa că ați traversat marea, i-ați măcelărit și le-ați furat pământul! Trebuie să fie, așadar, cea mai veche dintre legi: cei puternici iau ce doresc de la cei slabi! Ochii i se îngustară. Avem și noi legea aceea!

Fenris cel Temut își smulse cuțitul din braț. Câteva picături de sânge picurară pe podea, dar atâta tot. Nicio rană nu se zărea pe carnea tatuată. Nicio urmă. Cuțitul zornăi pe dale și rămase acolo, într-o baltă de sânge, la picioarele lui.

Fenris mătură pentru ultima dată adunarea cu ochii săi bulbucați, scânteietori, nebuni, apoi se întoarse și traversă cu pași mari culoarul și apoi daisul, în timp ce lorzii și împuterniciții se retrăgeau în grabă, de-a lungul băncilor, din calea lui.

Hansul Albeață făcu o plecăciune adâncă.

– Probabil că va veni vremea când vă veți dori să fi acceptat oferta sau darul nostru. Veți mai auzi de noi, zise el cu glas scăzut, apoi ridică trei degete către Lordul Șambelan. Când va veni vremea, vom trimite trei semne.

– Trimiteți trei sute, dacă vreți, răcni Hoff, dar mascarada asta s-a sfârșit!

Hansul Albeață clătină amabil din cap.

– Veți mai auzi de noi.

Se întoarse și ieși din Rotonda Lorzilor, în urma lui Fenris cel Temut. Ușile imense se trântiră. Condeiul celui mai apropiat funcționar începu să zgârie fără vlagă pe hârtie.

Veți auzi de noi!

Hersel dan Meed se întoarse către Lordul Șambelan, cu fălcile încleștate, cu trăsăturile-i frumoase schimonosite de furie.

– Și aceasta este vestea bună pe care vreți s-o transmit tatălui meu? țipă el.

Consiliul Deschis explodă. Răcnete, urlete, invective îndreptate către oricine și către toată lumea, haos din cel mai cumplit.

Hoff sări în picioare, răsturnând scaunul în spatele lui, și începu să înșire vorbe mânioase, însă vacarmul îl acoperi până și pe el. Meed îi întoarse spatele și ieși valvârtej. Alți delegați din grupul Engliei se ridicară înverșunați și îl urmară pe fiul Lordului lor Guvernator. Hoff se uita după el, livid de furie, frământându-și gura în tăcere.

Jezal îl urmări pe rege luându-și încet mâna de pe față și aplecându-se către Lordul Șambelan.

– Când ajung aici oamenii Nordului? șopti el.

REGELE OAMENILOR NORDULUI

Logen inspiră adânc, savurând neobișnuita senzație a adierii răcoroase pe fața-i proaspăt bărbierită și își desfătă ochii cu priveliștea. Era începutul unei zile senine. Ceața dimineții aproape dispăruse și, din balconul camerei sale, situat sus, pe latura unuia dintre turnurile bibliotecii, puteai zări până hăt, departe. Valea imensă se desfășura înaintea lui, împărțită în straturi bine conturate. Deasupra era cenușiul și albul pufos al cerului înnourat. Apoi era linia zdrențuită a piscurilor negre ce înconjurau lacul și umbra maronie, estompată, a altora, în depărtare. Urmau verdele-închis al coastelor împădurite, apoi dâra subțire, curbată, de pietriș gri, la țărm. Totul se repeta în oglinda neclintită a lacului de dedesubt – o altă lume iluzorie, răsturnată, mai jos de lumea lui.

Logen își plecă ochii, privindu-și mâinile, cu degetele desfăcute pe piatra roasă de vreme a parapetului. Nu era nici urmă de murdărie sau de sânge uscat sub unghiile-i crăpate. Arătau palide, moi, rozalii, ciudate.

Până și crustele și zgârieturile de pe încheieturi erau aproape vindecate. Trecuse atât de mult de când Logen fusese curat încât uitase senzația. Hainele noi erau aspre pe pielea-i lipsită de obișnuitul strat de murdărie, unsoare și transpirație uscată.

Admirând, curat și sătul, întinderea lacului liniștit, se simțea alt om. Pentru o clipă, se întrebă cum ar putea să se transforme acest nou Logen, dar piatra goală a parapetului îl privi prin locul unde cândva se afla degetul care acum lipsea. Asta n-avea să se vindece niciodată. Era tot Nouădegete, Sângerosul Nouă, și așa va rămâne mereu. Dacă nu cumva avea să piardă și alte degete. Totuși, mirosea mai bine, asta trebuia să recunoască.

– Ai dormit bine, Maestre Nouădegete?

Wells era în pragul ușii, iscodind balconul cu privirea.

– Ca un prunc. Logen nu îndrăznea să-i spună bătrânului servitor că dormise afară.

În prima noapte încercase patul, răsucindu-se și zvârcolindu-se, incapabil să se împace cu confortul ciudat al saltelei și cu căldura neobișnuită a păturilor. După aceea încercase podeaua. Fusese mai bine. Dar aerul tot i se păruse închis, stătut, îmbâcsit. Tavanul îi atârnase în cap, părând să alunece tot mai jos, amenințând să-l strivească sub povara pietrei de deasupra. Abia când se întinsese pe dalele tari ale balconului, cu vechea manta întinsă peste el și doar cu norii și stelele deasupra, îi venise somnul. Unele obișnuințe sunt greu de depășit.

– Ai un musafir, zise Wells.

– Eu?

Capul lui Malacus Quai se ivi pe după tocul uşii. Ochii îi erau ceva mai puţin afundaţi în orbite, pungile de dedesubt, ceva mai puţin întunecate. Avea ceva culoare în obraji şi ceva carne pe oase. Nu mai arăta ca un cadavru, doar sfrijit şi bolnav, aşa cum arătase la început, când îl cunoscuse Logen. Bănuia că mai sănătos de-atât nu va arăta Quai niciodată.

– Ha! râse Logen. Ai supravieţuit?

Ucenicul clătină obosit din cap de câteva ori, în timp ce traversă camera târşâindu-şi picioarele. Era înfăşurat într-o pătură groasă care se târâia pe podea, împiedicându-l să păşească normal. Ieşi pe uşa balconului şi rămase acolo, trăgând pe nas şi clipind în aerul rece al dimineţii.

Logen era mai bucuros să-l vadă decât se aşteptase. Îl bătu pe spate ca un vechi prieten, poate cu puţin prea mult entuziasm. Ucenicul se clătină, cu pătura încâlcită în jurul picioarelor şi ar fi căzut dacă Logen n-ar fi întins o mână să-l sprijine.

– Încă nu sunt chiar bun de luptă, mormăi Quai, cu un zâmbet vag.

– Arăţi mult mai bine decât ultima oară când te-am văzut.

– Şi tu la fel. Văd că ţi-ai pierdut barba. Şi mirosul. Câteva cicatrice mai puţin şi ai arăta aproape civilizat.

Logen ridică mâinile.

– Orice, în afară de asta.

Wells ieși, aplecându-se în dreptul ușii, în lumina strălucitoare a dimineții. Avea un sul de pânză și un cuțit în mână.

– Aș putea să-ți văd brațul, Maestre Nouădegete?

Logen aproape uitase de tăietură. Nu avea sânge proaspăt pe bandaj și, când îl desfăcu, dedesubt era o crustă lungă, roșie-maronie, ce se întindea aproape de la încheietură până la cot, înconjurată de piele nouă, roz. Nici nu-l mai durea, doar îl gâdila. Rana intersecta alte două cicatrice mai vechi ale lui Logen. Una dintre ele, o ispravă gri, în zigzag, lângă încheietură, cu care bănuia că se alesese în duelul cu Treicopaci, în urmă cu mulți ani. Logen se strâmbă când își aminti cotonogeala pe care și-o administraseră unul altuia. Despre cea de-a doua cicatrice, mai palidă, urcând până mai sus, nu era sigur. Ar fi putut s-o aibă de oriunde.

Wells se aplecă și examină pielea din jurul rănii, în timp ce Quai se uita atent peste umărul lui.

– Se vindecă bine. Te vindeci repede.

– Am exercițiu.

Wells își ridică privirea spre fața lui Logen, unde tăietura de pe frunte pălise deja, devenind doar încă un rid roz.

– Văd. Ar fi absurd să te sfătuiesc să eviți pe viitor obiectele ascuțite?

Logen râse.

– Crezi sau nu, m-am străduit întotdeauna să le evit, mai demult. Dar par să mă caute, în ciuda eforturilor mele.

– Ei, bine, zise bătrânul servitor, tăind o bucată nouă de pânză și răsucind-o cu grijă în jurul antebrațului lui Logen. Sper că acesta e ultimul bandaj de care vei mai avea vreodată nevoie.

– Și eu, zise Logen, îndoindu-și degetele. Și eu. Dar nu credea că va fi.

– Micul dejun o să fie gata imediat.

Și Wells îi lăsă pe cei doi singuri pe balcon.

Rămaseră acolo, în tăcere, o vreme, apoi vântul bătu rece dinspre vale. Quai se scutură și își strânse pătura în jurul lui.

– Acolo... lângă lac, ai fi putut să mă părăsești. Eu m-aș fi părăsit.

Logen se încruntă. Fusese o vreme când ar fi făcut-o fără să stea pe gânduri, dar lucrurile se schimbă.

– Am părăsit o grămadă de oameni, la vremea mea. Presupun că mi s-a acrit de sentimentul ăla.

Ucenicul își încreți buzele, privind valea, pădurile, munții îndepărtați.

– N-am mai asistat până acum la uciderea unui om.

– Ai noroc.

– Ai văzut multă moarte, așadar?

Logen se cutremură. În tinerețe, i-ar fi plăcut să răspundă tocmai acelei întrebări. Ar fi putut să facă paradă, să se fălească și să înșire acțiunile la care participase, Oamenii Aleși pe care-i omorâse. Acum nu-și dădea seama când îi secase mândria. Se întâmplase încetul cu încetul. Pe măsură ce războaiele au devenit mai sângeroase, pe măsură ce cauzele au devenit pretexte, pe măsură ce prietenii lui s-au întors

în țărână, unul câte unul. Logen își scărpină urechea, atinse tăietura adâncă pe care o făcuse sabia lui Tul Duru, cu multă vreme în urmă. Ar fi putut să rămână tăcut. Dar, dintr-un oarecare motiv, simțea nevoia să fie sincer.

– Am luptat în trei campanii, începu el. În șapte bătălii. În nenumărate raiduri, ambuscade și apărări disperate și în acțiuni sângeroase de tot felul. Am luptat pe viscol, pe vânt distrugător, în miez de noapte. Am luptat toată viața, cu un dușman sau altul, cu un prieten sau altul. E aproape tot ce-am cunoscut. Am văzut oameni uciși pentru o vorbă, pentru o privire, pentru absolut nimic. O femeie a încercat cândva să mă înjunghie pentru că i-am ucis soțul și am aruncat-o într-o fântână. Și asta e departe de a fi cel mai rău lucru. Viața prețuia pentru mine cât un pumn de țărână. Nici atât. Am luptat în zece dueluri și le-am câștigat pe toate, dar am luptat pentru cine nu trebuie și din cele mai proaste motive. Am fost nemilos și brutal, am fost un laș. Am înjunghiat oameni pe la spate, i-am ars, i-am înecat, i-am strivit cu pietre, i-am omorât în somn, neînarmați sau fugind. Am fugit și eu, nu o dată. Mi-am udat și eu nădragii de frică. Am cerșit îndurare. Am fost rănit, adesea, am fost grav rănit și am urlat și am plâns ca un copil căruia mama i-a scos țâța din gură. N-am nicio îndoială că lumea ar fi mai bună dacă aș fi fost ucis cu ani în urmă, dar n-am fost și nu știu de ce. Își privi mâinile, roz și curate pe piatră. Puțini sunt cei care au mâinile mânjite de mai mult sânge decât mine. Niciunul de care să știu eu. Sângerosul

Nouă, așa îmi zic dușmanii, și sunt cu duiumul. Mereu mai mulți dușmani și mai puțini prieteni. Sângele nu-ți aduce altceva decât și mai mult sânge. Acum mă urmărește, mereu, ca propria-mi umbră și, ca de propria-mi umbră, nu pot scăpa de el. Nu trebuie să scap niciodată de el. L-am câștigat. L-am meritat. L-am căutat cu lumânarea. Asta mi-e osânda.

Și cu asta isprăvi. Logen lăsă să-i scape un oftat adânc, din toți rărunchii, și privi lacul. Nu îndrăznea să se uite la omul de lângă el, nu voia să-i vadă expresia de pe față. Cine să vrea să afle că se însoțește cu Sângerosul Nouă? Un om care a răspândit mai multă moarte decât o molimă și cu mai puțin regret. Nu mai puteau fi prieteni acum, cu toate acele cadavre între ei.

Apoi simți mâna lui Quai bătându-l pe umăr:

– Ei, bine, asta e, spuse el, zâmbind cu gura până la urechi, dar m-ai salvat și îți sunt profund recunoscător pentru asta!

– Am salvat un om, anul ăsta, și am omorât doar patru. Am renăscut.

Și râseră amândoi o vreme și asta le făcu bine.

– Așadar, Malacus, văd că ai revenit printre noi.

Cei doi se întoarseră. Quai se împiedică în pătură, cu un aer ușor tulburat. Întâiul dintre Magi stătea în pragul ușii, îmbrăcat într-o cămașă lungă, albă, cu mânecile suflecate până la cot. Lui Logen încă îi aducea mai mult a măcelar decât a vrăjitor.

– Maestre Bayaz... ăă... Tocmai veneam să te văd, se bâlbâi Quai.

– Zău? Ce noroc pentru amândoi, atunci, că am venit eu la tine. Magul ieși pe balcon. Mă gândesc că un om care se simte destul de bine să vorbească, să râdă și să se aventureze afară, se simte, fără îndoială, destul de bine ca să citească, să studieze și să-și dezvolte mintea îngustă. Ce-ai zice de asta?

– Fără îndoială...

– Fără îndoială, da! Spune-mi, cum merg studiile?

Nefericitul ucenic părea complet buimăcit.

– Au fost oarecum... întrerupte?

– N-ai făcut niciun progres cu *Principiile Artei* a lui Juvens cât timp te-ai rătăcit prin munți, pe vreme rea?

– Ăă... niciun progres... nu!

– Iar cunoștințele tale despre istorie s-au extins mult, în timp ce Maestrul Nouădegete te căra în spate înapoi la bibliotecă?

– Ăă... trebuie să mărturisesc că... nu.

– Dar exercițiile și meditațiile, cu siguranță că pe acelea le-ai exersat, cât timp ai zăcut fără cunoștință, săptămâna aceasta!

– Păi, ăă... nu, starea de inconștiență a fost... ăă...

– Așadar, spune-mi, ai susține că ești cu un pas înainte, ca să zic așa? Sau ai rămas în urmă cu studiile?

Quai își coborî privirea în podea.

– Eram în urmă și când am plecat.

– Atunci poate îmi poți spune unde ai de gând să-ți petreci ziua.

Ucenicul își ridică privirea, plin de speranță.

– La masa mea de scris?

– Excelent. Bayaz zâmbi larg. Eram pe cale să-ți propun asta, dar mi-ai luat-o înainte. Dorința ta de a învăța îți face multă cinste!

Quai încuviință frenetic și se zori către ușă, târând pătura pe dale, în urma lui.

– Bethod e pe drum, murmură Bayaz. Va ajunge astăzi.

Zâmbetul lui Logen dispăru, gâtlejul i se strânse dintr-odată. Își amintea destul de bine ultima lor întâlnire. Întins cu fața în jos pe podeaua din castelul lui Bethod de la Carleon, bătut și zdrobit și legat în lanțuri, picurând sânge în paie și sperând că sfârșitul nu va întârzia prea mult. După care, fără nicio explicație, l-au lăsat să plece. L-au azvârlit afară pe poartă cu Copoiul, cu Treicopaci, cu Molâul și cu restul și i-au spus să nu se mai întoarcă niciodată. Niciodată. Prima oară când Bethod a dat dovadă de un dram de milă. Și ultima, Logen nu se îndoia.

– Astăzi? întrebă el, încercând să-și stăpânească vocea.

– Da, curând. Regele Oamenilor Nordului. Ha! Arogantul! Bayaz îi aruncă lui Logen o privire piezișă. Vine să-mi ceară o favoare și mi-ar plăcea să fii de față.

– Lui nu-i va plăcea.

– Întocmai.

Vântul părea mai rece decât înainte. Dacă Logen nu l-ar mai vedea niciodată pe Bethod, tot ar fi prea devreme. Dar unele lucruri trebuie făcute. E mai bine să le faci, decât să trăiești cu spaima lor. Asta ar fi

spus tatăl lui Logen. Așadar, trase adânc aer în piept și își îndreptă umerii.

– Voi fi acolo.

– Excelent. Atunci mai lipsește doar un singur lucru.

– Ce anume?

Bayaz zâmbi atotcunoscător.

– Ai nevoie de o armă.

Era uscat în beciurile bibliotecii. Uscat, întunecos și foarte, foarte derutant. Urcaseră și coborâseră trepte, trecuseră după colțuri, intraseră pe uși, cotind ici și colo, la stânga sau la dreapta. Locul era un labirint. Logen spera să nu piardă din ochi torța pâlpâitoare a vrăjitorului, altfel putea să rămână blocat pe veci sub bibliotecă.

– E uscat aici, jos, uscat și plăcut, își zicea Bayaz cu voce tare, iar glasul său răsuna de-a lungul coridoarelor, amestecându-se cu bocănitul pașilor lor. Nimic nu-i mai rău decât umezeala pentru cărți. Sau pentru arme. Împinse ușa încetișor și aceasta se dădu în lături fără zgomot. Ia te uită! N-a mai fost deschisă de ani de zile, dar balamalele se răsucesc ca unse. Asta da măiestrie! De ce nu mai interesează pe nimeni măiestria?

Bayaz trecu pragul fără să aștepte un răspuns, iar Logen îl urmă îndeaproape.

Torța vrăjitorului lumină o sală lungă, scundă, cu ziduri din blocuri aspre de piatră, al cărui capăt se pierdea în întuneric. Încăperea era căptușită cu stelaje și rafturi, iar podeaua era înțesată de cutii și etajere, claie peste grămadă și revărsându-se într-o abundență de

arme și armuri. Lumina pâlpâitoare a torței scânteie pe săbii și țepușe, pe suprafețe lustruite de lemn și metal, când Bayaz păși încet pe podeaua de piatră, croindu-și drum printre arme și privind împrejur.

– O adevărată colecție, murmură Logen, urmându-l pe mag prin acel talmeș-balmeș.

– Un morman de gunoaie vechi, în cea mai mare parte, dar ar trebui să existe câteva lucruri care merită să fie descoperite. Bayaz luă un coif de la o veche armură de plăci aurite și îl cercetă încruntat. Ce zici de ăsta?

– Nu m-am dat niciodată în vânt după armuri.

– Nu, nu mi se pare că ai fi genul. Toate bune pe spinarea calului, aș zice, dar e cumplit când ai de făcut o călătorie pe jos. Azvârli coiful înapoi pe suportul lui, apoi rămase acolo, uitându-se, dus pe gânduri, la armură: După ce o îmbraci, cum te ușurezi?

Logen se încruntă.

– Ăă... făcu el, dar Bayaz înainta deja de-a lungul încăperii, luând lumina cu el.

– Trebuie că ai folosit câteva arme la viața ta, Maestre Nouădegete. Care e preferata ta?

– N-am avut niciodată vreo preferință, răspunse Logen, aplecându-se pe sub o halebardă ruginită, răsturnată într-un stelaj. Un campion nu știe niciodată cu ce i se poate cere să lupte.

– Desigur, desigur. Bayaz luă o suliță lungă cu capul ghimpat și o flutură puțin. Logen se dădu în spate, prudent. Destul de periculoasă. Ai putea ține pe cineva la distanță cu una din astea. Însă un om

cu o suliță are nevoie de o mulțime de prieteni, care, la rândul lor, au nevoie de sulițe. Bayaz o aruncă înapoi pe stelaj și trecu mai departe. Asta arată înfricoșător. Magul apucă de mânerul noduros al unui baltag. La naiba! făcu el și îl înălță, cu venele umflându-i-se pe gât. E destul de greu! Îl lăsă jos cu o bufnitură, făcând stelajul să se clatine. Ai putea să omori un om cu așa ceva. Ai putea să-l tai drept în două. Dacă ar sta neclintit.

– Asta e mai bună, zise Logen.

Era o sabie obișnuită, cu un aspect robust, într-o teacă roasă din piele maro.

– O, da, într-adevăr. Mult, mult mai bună. Sabia aceea e făurită de Kanedias, însuși Maestrul Creator. Bayaz îi întinse lui Logen torța și luă sabia lungă din rastel. Ți-a trecut vreodată prin minte, Maestre Nouădegete, că o sabie e altfel decât alte arme? Securile, buzduganele și altele asemenea sunt ucigătoare, nu-i vorbă, dar ele atârnă de centură ca niște brute nătânge. Magul își plimbă privirea de-a lungul mânerului, un metal rece, obișnuit, brăzdat de șanțuri fine, ca mâna să nu alunece, scânteind în lumina torței. Dar o sabie... o sabie are glas.

– Cum?

– În teacă, are puține de spus, negreșit, dar nu trebuie decât să-ți așezi mâna pe mâner și începe să șoptească în urechea dușmanului tău. Bayaz își înfășură degetele strâns în jurul mânerului: Un blând avertisment. O vorbă de atenționare. O auzi?

Logen clătină încet din cap.

– Acum, șopti Bayaz, fă comparația cu o sabie pe jumătate scoasă. Un lat de palmă de metal ieși din teacă șuierând, cu o singură literă de argint strălucind lângă mâner. Lama propriu-zisă era mată, dar tăișul avea o sclipire rece, de gheață. Glăsuiește mai tare, nu-i așa? Șuieră o cumplită amenințare. Vestește moartea. O auzi? Logen încuviință din nou, fără să-și dezlipească ochii de la tăișul scânteietor. Acum compar-o cu sabia scoasă cu totul. Bayaz smulse din teacă sabia lungă, cu un vâjâit ușor și o ridică astfel încât vârful pluti la câțiva centimetri de fața lui Logen. Acum strigă, nu-i așa? Își urlă sfidarea. Răcnește o provocare. O auzi?

– Îhî, făcu Logen, lăsându-se pe spate și uitându-se, ușor cruciș, la vârful strălucitor al sabiei.

Bayaz coborî arma și o strecură înapoi în teacă, oarecum spre ușurarea lui Logen.

– Da, o sabie are glas. Securile, buzduganele și altele asemenea sunt ucigătoare, nu-i vorbă, dar o sabie e o armă subtilă și se potrivește unui om subtil. Tu, Maestre Nouădegete, cred că ești mai subtil decât pari. Logen se încruntă când Bayaz îi întinse sabia. Fusese acuzat de multe lucruri în viață, dar niciodată de subtilitate. Ia-o ca pe un dar. Recunoștința mea pentru purtarea ta aleasă.

Logen stătu pe gânduri o clipă. Nu mai avusese o armă adevărată dinainte de a trece munții și nu era dornic să ia din nou una în mână. Dar Bethod venea, și avea să ajungă curând. Mai bine s-o aibă și să n-o vrea, decât s-o vrea și să n-o aibă. Mult, mult mai

bine. Omul trebuie să fie realist când vine vorba despre asemenea lucruri.

– Mulțumesc, zise Logen, luând sabia din mâna lui Bayaz și înapoindu-i torța. Cred.

Un foc plăpând trosnea în vatră și odaia era caldă, primitoare și tihnită.

Dar Logen nu avea tihnă. Stătea lângă fereastră, cu privirea coborâtă spre curtea de dedesubt, nervos, agitat și speriat, așa cum era odinioară înainte de o luptă. Bethod venea. Era undeva, aproape. Pe drumul pădurii, sau trecând printre stânci, peste pod ori prin poartă.

Întâiul dintre Magi nu părea încordat. Ședea comod în scaunul lui, cu picioarele pe masă, lângă o pipă lungă de lemn, frunzărind o carte mică, legată în alb, cu un zâmbet șters pe față. Nu mai văzuse pe nimeni atât de calm și asta îl făcea pe Logen să se simtă și mai rău.

– E bună? întrebă Logen.

– Ce să fie bună?

– Cartea.

– O, da. E cea mai formidabilă carte. E *Principiile Artei* a lui Juvens, piatra unghiulară a ordinului meu. Bayaz făcu semn cu mâna liberă către rafturile care acopereau doi pereți, cu sutele de alte cărți identice aliniate pe ele. Sunt toate aceeași. O singură carte.

– Una? Ochii lui Logen trecură peste cotoarele albe, groase. E o carte a naibii de lungă. Ai citit-o pe toată?

Bayaz chicoti.

– O, da, de multe ori. Fiecare om din ordinul meu trebuie s-o citească și, în cele din urmă, să-și facă propria copie. Întoarse cartea, pentru ca Logen s-o poată vedea. Paginile erau așternute cu rânduri dese de simboluri ordonate, dar neinteligibile. Eu am scris paginile acestea, demult. Ar trebui s-o citești și tu.

– Nu mă prea dau în vânt după cărți.

– Nu? se miră Bayaz. Păcat. Întoarse pagina și continuă să citească.

– Dar aceea? Mai era o carte, singură, culcată, chiar în vârful unuia dintre rafturi, o carte mare, neagră, zgâriată și roasă. E scrisă tot de acest Juvens?

Bayaz ridică spre carte o privire încruntată.

– A scris-o fratele lui. Se ridică din scaun, se întinse și o luă jos. Acesta e un alt fel de cunoaștere. Trase sertarul biroului, strecură cartea neagră înăuntru și îl trânti la loc. Mai bine să nu fie atinsă, șopti el, așezându-se înapoi și deschizând din nou *Principiile Artei.*

Logen trase adânc aer în piept, își puse mâna stângă pe mânerul sabiei, simțind apăsarea metalului rece în palmă. Numai liniștitoare nu era senzația. Îi dădu drumul și se întoarse la fereastră, privind posomorât în curte. Simți că i se taie răsuflarea.

– Bethod. E aici.

– Bine, bine, murmură absent Bayaz. Cine-l însoțește?

Logen privi încordat cele trei siluete din curte.

– Scale, zise el încruntat. Și o femeie. N-o recunosc. Descalecă. Logen își linse buzele uscate. Acum intră.

– Da, da, murmură Bayaz, așa se ajunge la o întâlnire. Încearcă să te liniștești, prietene. Respiră.

Logen se sprijini de tencuiala văruită, cu brațele încrucișate și inspiră adânc. Nu-i era de folos. Nodul din piept îl apăsa și mai tare. Auzea pași grei pe coridorul de afară. Mânerul ușii se răsuci.

Scale pătrunse primul în încăpere. Fiul cel mare al lui Bethod fusese întotdeauna voinic, încă de copil, dar crescuse monstruos de când nu-l mai văzuse Logen. Capul lui cât un bolovan părea aproape o excrescență în vârful acelui morman de mușchi, cu craniul mult mai îngust decât gâtul. Avea un maxilar stâncos, un ciot turtit pe post de nas și niște ochi mici, furioși, bulbucați și aroganți. Gura subțire îi era strâmbată într-un rânjet permanent, foarte asemănător cu al fratelui său mai mic, Calder, însă la el se citea mult mai puțină viclenie și mult mai multă violență. Avea un paloș greu la șold, de care mâna-i cărnoasă nu se dezlipi cât timp se uită fioros la Logen, emanând răutate prin toți porii.

Apoi intră femeia. Era foarte înaltă, subțire și palidă, cu un aer aproape bolnăvicios. Ochii ei oblici erau tot atât de înguști și reci pe cât erau ai lui Scale de bulbucați și furioși și aveau împrejur un strat de fard negru, care îi făcea să pară încă și mai înguști și mai reci. Avea inele de aur pe degetele-i lungi, brățări de aur pe brațele-i subțiri, lanțuri de aur în jurul gâtului ei alb. Cercetă încăperea cu ochii ei albaștri, glaciali, și fiecare lucru pe care-l observa părea s-o ridice pe noi culmi ale dezgustului și disprețului. Mai întâi

mobilierul, apoi cărțile, îndeosebi Logen și, mai presus de toate, Bayaz.

Autoproclamatul Rege al Oamenilor Nordului își făcu apariția ultimul și mai magnific ca oricând, în veșminte din stofă groasă colorată și blănuri albe, prețioase. Purta peste umăr un lanț greu de aur și pe cap o diademă din același metal împodobită cu un singur diamant, mare cât un ou de pasăre. Chipul lui zâmbitor era brăzdat de riduri mai adânci decât își amintea Logen, avea părul și barba încărunțite, dar nu era mai puțin înalt, mai puțin viguros sau mai puțin chipeș și dobândise multă autoritate și înțelepciune, chiar și măreție. Arăta din cap până-n picioare ca un om măreț, un om înțelept, un om drept. Arăta din cap până-n picioare ca un rege. Dar Logen nu se lăsă păcălit.

– Bethod! zise călduros Bayaz, închizând cu zgomot cartea. Vechiul meu prieten! Nici nu-ți poți închipui cât sunt de bucuros să te revăd. Își săltă picioarele de pe masă, arătând către lanțul de aur și diamantul scânteietor. Și să văd la tine o evoluție atât de impresionantă. Îmi amintesc că a fost o vreme când erai fericit să mă vizitezi singur. Dar presupun că oamenii mari trebuie să fie însoțiți și văd că ai adus câțiva... alți oameni. Pe încântătorul tău fiu îl cunosc, desigur. Văd că ești bine hrănit, măcar, ce zici, Scale?

– *Prințe* Scale, mormăi monstruosul fiu al lui Bethod, cu ochii ieșindu-i și mai mult din orbite.

– Hm! făcu Bayaz, cu o sprânceană ridicată. N-am avut plăcerea să cunosc cealaltă persoană care te însoțește.

– Eu sunt Caurib. Logen clipi. Glasul femeii era cel mai frumos lucru pe care-l auzise vreodată. Calm, liniștitor, îmbătător. Sunt vrăjitoare, intonă ea, scuturându-și capul cu un zâmbet plin de dispreț. O vrăjitoare din Nordul Îndepărtat.

Logen rămase înmărmurit, cu gura întredeschisă. Ura i se topi. Erau cu toții prieteni aici. Mai mult decât prieteni. Nu-și putea dezlipi ochii de la ea. Nu voia. Restul celor aflați în încăpere parcă dispăruseră. Era ca și cum îi vorbea doar lui și cea mai mare dorință a inimii sale era ca ea să nu se oprească niciodată...

Însă Bayaz doar râse.

– O adevărată vrăjitoare, și ai un glas de aur! Ce minunat! N-am mai auzit de mult un asemenea glas, dar aici nu-ți va sluji la nimic. Logen clătină din cap, limpezindu-și gândurile și ura năvăli înapoi, fierbinte și liniștitoare. Spune-mi, trebuie să studiezi ca să devii vrăjitoare? Sau ține pur și simplu de giuvaiere și de o grămadă de vopsea pe față? Ochii lui Caurib se îngustară, devenind două fante albastre, ucigătoare, dar Întâiul dintre Magi nu-i dădu timp să vorbească: Și din Nordul *Îndepărtat,* i-auzi! Se scutură ușor. Trebuie să fie frig acolo, în această perioadă a anului. Neplăcut pentru sfârcuri, nu? Ai venit la noi pentru vremea caldă sau și dintr-un alt motiv?

– Merg unde poruncește regele meu, șuieră ea, cu bărbia ascuțită ridicându-se puțin mai mult.

– Regele tău? se miră Bayaz, rotindu-și privirea prin încăpere, ca și cum ar mai fi trebuit să fie cineva acolo, ascuns într-un cotlon.

– Tatăl meu este Rege al Oamenilor Nordului acum, mârâi Scale. Îi rânji lui Logen. Ar trebui să îngenunchezi în fața lui, Nouă Sângeros! Rânji către Bayaz: Și tu la fel, bătrâne.

Întâiul dintre Magi își desfăcu brațele, într-un gest de scuză:

– O, mă tem că nu îngenunchez în fața nimănui. Sunt prea bătrân pentru asta. Mă dor încheieturile, mă-nțelegi.

Cizma lui Scale bubui în podea când făcu un pas înainte, cu o înjurătură pe buze, însă tatăl său îi așeză o mână blândă pe braț.

– Haide, fiule, nu e nevoie acum să îngenuncheze. Glasul lui era rece și uniform, ca zăpada proaspăt căzută. Nu se cuvine să ne luăm la sfadă. Nu sunt, oare, interesele noastre aceleași? Pace? Pace în Nord? Am venit doar să-ți cer sfatul înțelept, Bayaz, ca odinioară. E atât de rău să ceri ajutorul unui vechi prieten?

Nimeni nu păruse vreodată mai sincer, mai rezonabil, mai demn de încredere. Dar Logen nu se lăsă păcălit.

– Dar nu avem deja pace în Nord? Bayaz se lăsă pe spătarul scaunului, cu mâinile împreunate în față. Nu s-au sfârșit toate vrajbele? N-ai fost învingător? Nu ai tot ce-ai dorit și mai mult decât atât? Rege al Oamenilor Nordului, ai? Ce ajutor aș putea să-ți ofer eu?

– Nu mă sfătuiesc decât cu prietenii, Bayaz, iar tu nu mi-ai fost prieten în ultima vreme. Nu mi-ai primit mesagerii, până și fiul. Îi găzduiești pe dușmanii mei de moarte. Bethod se încruntă spre Logen și buza

i se strâmbă. Știi ce înseamnă asta? Sângerosul Nouă? Un animal! Un laș! Un sperjur! Asta e tovărășia pe care o preferi? Bethod se întoarse din nou spre Bayaz, afișând un zâmbet prietenos, dar amenințarea din vorbele lui era deslușită: Mă tem că a venit vremea să hotărăști dacă ești cu mine sau împotriva mea. Cale de mijloc nu există. Ești fie o parte din viitorul meu, fie o relicvă a trecutului. Alegerea îți aparține, prietene!

Logen îl mai văzuse pe Bethod oferind asemenea alternative. Unii oameni cedaseră. Ceilalți se întorseseră în țărână. Dar se părea că Bayaz nu se lăsa înghesuit.

– Ce să aleg? Întinse mâna încet și își luă pipa de pe masă. Viitorul sau trecutul? Se apropie de foc și se lăsă pe vine, cu spatele întors spre oaspeții săi, luă un bețigaș din vatră, îl ridică spre pipă și pufăi încet. Părea să-i ia o veșnicie să-și aprindă pipa afurisită. Alături sau împotrivă? cugetă el, revenind la scaunul său.

– Ei, bine? ceru imperativ Bethod.

Bayaz își fixă privirea în tavan și suflă un firicel de fum gălbui. Caurib îl cercetă pe bătrânul mag de sus până jos, cu un dispreț glacial. Scale se smuci nerăbdător, Bethod aștepta, cu ochii ușor mijiți. În cele din urmă, Bayaz oftă adânc:

– Prea bine, sunt cu tine.

Bethod zâmbi larg, iar Logen simți un junghi de cumplită dezamăgire. Sperase mai mult din partea Întâiului dintre Magi. Afurisită prostie, cum nu se învăța niciodată să nu mai spere!

– Bun, murmură Regele Oamenilor Nordului. Știam că, în cele din urmă, îmi vei înțelege felul de a gândi. Își linse încet buzele, ca un om înfometat care privește cum este adusă o mâncare bună. Am de gând să invadez Englia.

Bayaz ridică o sprânceană, apoi începu să râdă înfundat, după care izbi cu pumnul în masă.

– O, asta e bine, e foarte bine! Găsești că pacea nu e potrivită pentru regatul tău, ai, Bethod? Clanurile nu sunt obișnuite să fie prietene, nu-i așa? Se urăsc între ele și te urăsc pe tine, am dreptate?

– Ei, bine, zâmbi Bethod, sunt oarecum arțăgoase.

– Nu mă-ndoiesc! Dar trimite-le la război cu Uniunea și vor deveni o națiune, ce zici? Unite împotriva dușmanului comun, negreșit. Și dacă învingi? Vei fi omul care a reușit imposibilul! Omul care i-a alungat pe blestemații de sudiști din Nord! Vei fi iubit, sau, în orice caz, mai temut ca oricând. Dacă pierzi, ei, bine, măcar le dai de lucru clanurilor o vreme și între timp le storci de vlagă. Acum îmi amintesc de ce îmi plăceai! Un plan excelent!

Bethod părea încântat de sine.

– Bineînțeles. Și nu vom pierde. Uniunea e moale, arogantă, nepregătită. Cu sprijinul tău...

– Sprijinul meu? îl întrerupse Bayaz. Mergi prea departe.

– Dar ai...

– O, asta. Magul ridică din umeri. Sunt un mincinos.

Bayaz își duse pipa la gură. Se scurse un moment de tăcere stupefiată. Apoi ochii lui Bethod se îngustară, ai lui Caurib se lărgiră. Fruntea grea a lui Scale se încreți de nedumerire. Zâmbetul lui Logen reveni încet.

– Un mincinos? șuieră vrăjitoarea. Și nu numai atât, zic eu! Glasul ei își păstra tonalitatea cântătoare, dar acum era un alt cântec – aspru, strident, necruțător. Vierme bătrân! Vremea ta a trecut de mult, nătărăule! Nu ești nimic, decât vorbe și praf! Întâiul dintre Magi își țuguie încet buzele și suflă fum. Vorbe și praf, vierme bătrân! Ei, bine, vom vedea. Vom veni la biblioteca ta! Vrăjitorul își așează cu grijă pe masă pipa, din care continuă să se ridice o dâră șerpuitoare de fum. Vom veni din nou la biblioteca ta și-ți vom zdrobi zidurile, îți vom trece slujitorii prin sabie și cărțile prin foc. La...

– Liniște! Acum Bayaz se încruntase, chiar mai adânc decât se încruntase la Calder în curte, cu zile în urmă. Logen simți din nou dorința de a se refugia, însă mult mai puternic, de data aceasta. Se pomeni rotindu-și privirea prin încăpere, în căutarea unui ascunziș. Buzele lui Caurib continuară să se miște, însă nu se auzi decât un cârâit fără noimă. Îmi veți zdrobi zidurile, da? murmură Bayaz. Sprâncenele-i albe se apropiară și coborâră, tăind șanțuri adânci în șaua nasului. Îmi veți ucide slujitorii, da? întrebă magul. Încăperea devenise foarte rece, în ciuda bușteniilor de pe foc. Îmi veți arde cărțile, zici? tună Bayaz. Spui prea multe, vrăjitoare! Genunchii lui Caurib se îndoiră. Mâna ei albă se agață de tocul ușii, cu lanțurile și

brățările zornăind, când vrăjitoarea alunecă pe lângă perete. Vorbe și praf, asta sunt? Bayaz ridică brusc patru degete. Patru daruri ai avut de la mine, Bethod: soarele iarna, o furtună vara și două lucruri pe care nu le-ai fi știut niciodată, dacă n-ar fi fost Arta mea. Ce mi-ai dat în schimb, ai? Acest lac și această vale, care erau deja ale mele, și încă singur lucru. Ochii lui Bethod se îndreptară iute spre Logen, apoi reveniră. Îmi ești încă dator, și cu toate astea îmi trimiți mesageri, ridici pretenții, îți permiți să-mi *poruncești?* Nu așa înțeleg eu bunele maniere.

Scale se dezmeticise acum și aproape că îi ieșeau ochii din cap.

– Maniere? Ce nevoie are un rege de maniere? Un rege ia ce vrea! Și făcu un pas apăsat spre masă.

Prințul era destul de voinic și destul de nemilos, fără doar și poate. Cu greu puteai găsi, probabil, un altul mai potrivit să dea cu piciorul într-un om căzut. Dar Logen nu era un om căzut, nu încă, și se săturase până peste cap să-l asculte pe acest nătărău înfumurat. Păși înainte, să-i țină calea lui Scale, cu mâna pe mânerul sabiei.

– Până aici!

Prințul îl cercetă pe Logen cu ochii lui bulbucați, ridică un pumn cărnos, strângându-și degetele imense până când încheieturile i se albiră.

– Nu mă ispiti, Nouădegete, jigodie ratată! Vremea ta a trecut de mult! Aș putea să te zdrobesc ca pe un ou!

– Poți încerca, dar n-am de gând să te las. Știi cum lucrez. Încă un pas și am să mă apuc să lucrez pe tine, porc mizerabil și umflat.

– Scale! se răsti Bethod. N-avem ce căuta aici, asta e limpede. Plecăm.

Mătăhălosul prinț își strânse maxilarul stâncos, încleștându-și și descleștându-și mâinile pe lângă trup și uitându-se fioros la Logen, cu cea mai animalică ură imaginabilă. Apoi mârâi și se retrase încet.

Bayaz se aplecă peste masă.

– Ai spus că vei aduce pacea în Nord, Bethod și ce-ai făcut? Războaie peste războaie! Ținutul e secătuit de mândria și brutalitatea ta! Rege al Oamenilor Nordului! Ha! Nu meriți să fii ajutat! Și când te gândești că avusesem atâtea speranțe pentru tine!

Bethod doar se încruntă, cu ochii reci ca diamantul pe care-l purta pe frunte.

– Ți-ai făcut din mine un dușman, Bayaz, și sunt un dușman rău. Cel mai rău. Vei regreta ziua de astăzi. Bethod își îndreptă disprețul spre Logen: Cât despre tine, Nouădegete, nu vei avea mai multă milă din partea mea! Fiecare om din Nord va fi de-acum dușmanul tău! Vei fi urât, hăituit și blestemat, oriunde ai merge! Voi avea grijă de asta!

Logen sălta din umeri. Nu era nimic nou în asta. Bayaz se ridică din scaun:

– Ți-ai rostit discursul, acum ia-ți vrăjitoarea și cară-te!

Caurib ieși prima, clătinându-se, încă gâfâind. Scale îi aruncă lui Logen o ultimă privire fioroasă,

apoi se întoarse și se îndepărtă greoi. Așa-zisul Rege al Oamenilor Nordului ieși ultimul, clătinând încet din cap și măturând încăperea cu privirea-i ucigătoare. Când pașii lor se pierdură pe coridor, Logen trase adânc aer în piept, se îndreptă și își lăsă mâna să cadă de pe mânerul sabiei.

– Așa, zise vesel Bayaz. A mers bine.

UN DRUM ÎNTRE DOI DENTIŞTI

Era trecut de miezul nopții și era întuneric în Middleway. Era întuneric și mirosea urât. Întotdeauna mirosea urât lângă docuri: apă sărată stătută, pește putrezit, smoală și sudoare și balegă de cal. În câteva ore, strada avea să se umple de zgomot și agitație. Mici negustori strigând, salahori înjurând sub poverile lor, comercianți alergând de colo-colo, o mulțime de care și căruțe huruind pe pietrele murdare. Avea să fie un val nesfârșit de oameni, îmbulzindu-se să coboare și să urce pe vase, oameni din toate colțurile lumii, strigând cuvinte în toate limbile de sub soare. Însă noaptea era neclintită. Neclintită și tăcută. *Tăcută ca un mormânt și chiar mai urât mirositoare.*

– E aici, zise Severard, îndreptându-se tacticos spre gura umbroasă a unei ulițe înguste, vârâtă între două magazii înalte.

– Ai avut multe necazuri cu el? întrebă Glokta, șontâcăind, chinuit, după el.

– Nu prea multe. Practicianul își potrivi masca, lăsând să intre puțin aer. *Trebuie să fie foarte umed acolo, dedesubt, cu toată răsuflarea și transpirația. Nu-i de mirare că practicienii au tendința să fie irascibili.* Salteaua lui Rews a avut ceva necazuri, a sfârtecat-o toată. Apoi Frost l-a lovit în cap. Amuzant. Când băiatul ăla lovește pe cineva în cap, uită de toate necazurile.

– Dar Rews?

– Încă în viață.

Lumina lămpii lui Severard trecu peste un morman de gunoaie putrede. Glokta auzi șobolani chițăind în întuneric, fugind grăbiți din calea lor.

– Cunoști cele mai bune locuri, nu-i așa, Severard?

– De asta mă plătiți, domnule Inchizitor. Gheata lui neagră și murdară lipăi nepăsătoare în terciul puturos. Glokta șontâcăi delicat în jurul gunoiului, ridicându-și tivul hainei cu mâna liberă. Am crescut pe-aici, continuă practicianul. Lumea nu pune întrebări.

– În afară de noi. *Noi avem întotdeauna întrebări.*

– Bine'nțeles. Severard râse înfundat. Noi suntem Inchiziția.

Lampa lui Severard dibui o poartă îndoită de fier, cu țepușe ruginite pe zidul înalt de deasupra. Asta e. *Într-adevăr, și ce adresă promițătoare pare.* Era limpede că poarta nu fusese prea mult întrebuințată. Balamalele ei maro protestară cu un scârțâit când practicianul o descuie și se sforță s-o deschidă. Glokta păși cu stângăcie peste o baltă care se formase într-un șanț, înjurând când mantaua îi căzu în apa murdară.

Balamalele țipară din nou când Severard se opinti să închidă ușa, cu fruntea încrețită de efort, după care deschise capacul felinarului, luminând o largă curte ornamentală, sufocată de moloz, buruieni și lemne rupte.

– Și am ajuns, zise Severard.

Trebuie că fusese cândva o clădire magnifică, în felul ei. *Oare cât au costat toate aceste ferestre? Cât a costat toată această lucrătură decorativă în piatră? Vizitatorii trebuie să fi fost fermecați de bogăția proprietarului ei, dacă nu și de bunul lui gust.* Dar se sfârșise. Ferestrele erau acoperite de scânduri putrede, arabescurile zidăriei erau năpădite de mușchi și mânjite de găinaț. Stratul subțire de marmură verde de pe piloni era crăpat și scorojit, dând la iveală tencuiala mucegăită de dedesubt. Totul era dărâmat, sfărâmat și lăsat în paragină. Pretutindeni erau risipite bucăți mari căzute din fațadă, aruncând umbre lungi pe zidurile înalte ale curții. O jumătate de cap al unui heruvim spart privea cu jale în sus, la Glokta, când acesta trecu șchiopătând pe lângă el. Se așteptase la cine știe ce magazie prăfuită, la cine știe ce pivniță igrasioasă, lângă apă.

– Ce e locul ăsta? întrebă el, ridicând ochii spre palatul dărăpănat.

– L-a construit un negustor, cu ani în urmă. Severard lovi cu piciorul o bucată de sculptură spartă, care se pierdu, troncănind, în întuneric. Un om bogat, foarte bogat. Voia să trăiască lângă magaziile și docurile lui, să nu-și piardă afacerile din ochi. Practicianul urcă agale treptele crăpate și acoperite de mușchi, către

imensa poartă scorojită din față. A crezut că ideea ar putea să prindă, dar cum să fi prins? Cine ar vrea să trăiască aici, dacă nu e nevoit? Apoi și-a pierdut toți banii, așa cum se întâmplă cu negustorii. Creditorilor le-a fost greu să găsească un cumpărător.

Glokta se uita țintă la o fântână spartă, înclinată într-o parte și plină de apă stătută.

– Nu-i de mirare.

Felinarul lui Severard abia lumina spațiul cavernos al holului de intrare. Două scări enorme, curbate, dărăpănate se înălțau din semiîntunericul din fața lor. De jur împrejurul zidurilor de la primul nivel se întindea un balcon larg, dar o mare porțiune din el se prăbușise și trecuse prin scândurile umede ale podelei de dedesubt, astfel că una dintre scări se termina, amputată, atârnând în gol. Podeaua umedă era presărată cu tencuială spartă, plăci de ardezie căzute din acoperiș, grinzi sfărâmate, toate împroșcate de murdăria păsărilor. Cerul nopții se întrezărea prin găurile căscate în acoperiș. Glokta auzea vag porumbeii uguind printre căpriorii umbriți și, undeva, picuratul molcom al apei.

Ce loc! Glokta își înăbuși un zâmbet. *Aduce cu mine, într-un fel. Amândoi am fost măreți odinioară și amândoi am lăsat departe în urmă zilele noastre de glorie.*

– E destul de mare, ce ziceți? întrebă Severard, croindu-și drum printre dărâmături către o ușă căscată sub scara prăbușită, cu felinarul aruncând ciudate umbre oblice, în timp ce se mișca.

– O, așa aș fi crezut, dar numai dacă nu avem mai mult de o mie de prizonieri deodată.

Glokta șontâcăi după el, sprijinindu-se cu putere în baston, de teamă să nu calce greșit pe podeaua alunecoasă. *Am să alunec și am să cad direct în fund, chiar aici, în tot găinațul ăsta. Ar fi perfect.*

Bolta se deschidea într-o sală dărăpănată, cu tencuiala putredă desprinsă în fâșii dezgolind, dedesubt, cărămizile umede. De-o parte și de alta se înșirau uși întunecate. *Genul de loc care ar neliniști un om neliniștit din fire. Și-ar putea imagina lucruri neplăcute în aceste încăperi, dincolo de lumina lămpii și fapte oribile petrecându-se în întuneric.* Glokta ridică privirea spre Severard, care mergea agale, nepăsător, în față, fluierând fals, abia audibil, în spatele măștii, și se încruntă. *Dar noi nu suntem neliniștiți din fire. Poate că noi suntem lucrurile neplăcute. Poate că faptele sunt ale noastre.*

– Cât e de mare locul ăsta? întrebă Glokta, înaintând poticnit.

– Treizeci și cinci de încăperi, fără a pune la socoteală odăile servitorilor.

– Un palat. Cum naiba l-ai descoperit?

– Obișnuiam să dorm aici, în unele nopți. După moartea mamei mele, am găsit o cale de intrare. Acoperișul era în cea mai mare parte la locul lui pe-atunci, și era un loc uscat, unde puteai dormi. Uscat și sigur. Mai mult sau mai puțin.

Ah, ce viață grea ai dus. Să fii bătăuș și torționar e chiar o evoluție pentru tine, nu-i așa? Orice om are scuzele sale și cu cât devine mai mârșav, cu atât mai înduioșătoare trebuie să-i fie povestea. Care o fi povestea mea? mă întreb.

– Mereu ingenios, nu, Severard?

– De asta mă plătiți.

Trecură într-un spațiu larg: un salon, un birou, poate, o sală de bal, de ce nu? Era suficient de mare. Pe pereți atârnau panouri de lemn cândva frumoase, acoperite acum de mucegai și vopsea aurie scorojită. Severard se apropie de unul dintre panouri, încă fixat în perete, și îl împinse hotărât într-o parte. Se auzi un clic ușor, când se deschise, dând la iveală un culoar întunecat, în spate. *O ușă secretă? Ce încântător. Ce sinistru. Cât de potrivit.*

– Locul acesta e la fel de plin de surprize ca și tine, remarcă Glokta, șchiopătând chinuit către deschizătură.

– Și n-o să vă vină să credeți ce preț am obținut.

– L-am cumpărat noi?

– O, nu, l-am cumpărat eu. Cu banii lui Rews. Iar acum vi-l închiriez. Ochii lui Severard sclipiră în lumina lămpii E o mină de aur!

– Ha! râse Glokta, în timp ce cobora cu grijă scările.

Toate astea și un cap bun pentru afaceri. Poate am să ajung să lucrez pentru Arhilectorul Severard, cât de curând. S-au văzut lucruri și mai ciudate. Umbra inchizitorului se înălța în fața lui, în întuneric, în timp ce se căznea să coboare scările, cu mersul crabului, bâjbâind cu mâna dreaptă după găurile dintre blocurile aspre de piatră, în căutarea unui sprijin.

– Beciurile se întind pe kilometri, murmură Severard din spate. Avem propriul nostru acces către canalele deschise și către cele subterane, dacă acestea vă interesează.

Trecură printr-o deschidere întunecată la stânga, apoi printr-o alta la dreapta, mereu coborând ușor.

– Frost spune că poți străbate tot drumul de aici până la Agriont, fără să ieși o singură dată după aer.

– Asta ar putea fi folositor.

– Așa aș zice, dacă poți suporta mirosul.

Felinarul lui Severard descoperi o ușă grea, cu o mică deschizătură zăvorâtă.

– Din nou acasă, zise el și bătu de patru ori, repede.

O clipă mai târziu, fața mascată a lui Frost se ivi brusc din întuneric, la ferestruică.

– Doar noi.

Ochii albinosului nu dădeau niciun semn de căldură ori recunoaștere. *Însă n-o fac niciodată.* Zăvoarele grele alunecară în partea cealaltă a ușii, care se dădu în lături fără opreliști.

Înăuntru se aflau o masă și un scaun și torțe noi pe pereți, însă neaprinse. *Trebuie să fi fost o beznă de smoală aici până la sosirea micului nostru felinar.* Glokta privi spre albinos.

– Ai stat pur și simplu aici, în întuneric? Practicianul mătăhălos ridică din umeri și Glokta clătină din cap. Uneori îmi fac griji pentru tine, Practician Frost, zău că îmi fac.

– E aici, zise Severard, îndepărtându-se agale, cu călcâiele bocănind cu ecou pe dalele de piatră.

Locul fusese, probabil, cândva o cramă: mai multe săli boltite se deschideau în fiecare parte, pecetluite cu gratii grele.

– Glokta!

Salem Rews își strângea degetele în jurul gratiilor, cu fața strivită între ele.

Inchizitorul se opri în fața celulei și își odihni piciorul care-i pulsa.

– Rews, ce mai faci? Nu mă așteptam să te revăd atât de curând.

Deja slăbise, avea pielea lăsată și palidă, vânătăile fiind încă vizibile. *Nu arată bine, nu arată bine deloc.*

– Ce se petrece, Glokta? Te rog, de ce sunt aici?

Ei, bine, ce-i rău în asta?

– Se pare că Arhilectorul are încă nevoie de tine. Vrea să-i dai dovezi. Glokta se aplecă spre gratii. Înainte de Consiliul Deschis, șopti el.

Rews deveni și mai palid.

– Și pe urmă, ce?

– Vom vedea. *Englia, Rews, Englia.*

– Și dacă refuz?

– Să-l refuzi pe Arhilector? Glokta chicoti. Nu, nu, nu, Rews. Nu vrei să faci așa ceva.

Se întoarse și șontâcăi după Severard.

– Fie-ți milă! E întuneric aici!

– O să te obișnuiești! strigă Glokta peste umăr. *E uimitor cu ce se poate obișnui omul.*

În ultima dintre încăperi se afla ultimul lor prizonier. Legat în lanțuri de un suport fixat în zid, gol pușcă și cu un sac pe cap, desigur. Era scund și îndesat, cu o ușoară tendință de îngrășare și avea julituri proaspete pe genunchi, fără îndoială din cauză că fusese azvârlit în celula aspră de piatră.

– Așadar, acesta este criminalul nostru, ai?

Omul se rostogoli și se ridică în genunchi, când auzi vocea lui Glokta, trăgând de lanțuri. Puțin sânge trecuse prin partea din față a sacului și se uscase acolo, lăsând o pată maro pe pânză.

– Un personaj de-a dreptul foarte dezgustător, zise Severard. Dar nu pare foarte fioros acum, nu-i așa?

– Nimeni nu pare, când e adus în starea asta. Unde operăm?

Ochii lui Severard zâmbiră și mai mult.

– O, are să vă placă, domnule Inchizitor.

– E puțin cam teatral, zise Glokta, dar cu atât mai bine.

Sala era mare și circulară și avea tavanul în formă de cupolă, cu o ciudată pictură murală ce se întindea până pe zidurile curbate. Pictura reprezenta trupul unui bărbat care zăcea în iarbă, sângerând din multe răni, cu o pădure în spatele lui. Alte unsprezece personaje se îndepărtau, șase într-o parte, cinci în alta, pictate din profil, în poziții nefirești, învești mântate în alb, dar cu trăsăturile nedesluș ite. Erau cu fața către un alt bărbat, cu brațele întinse, în negru din cap până-n picioare, cu o mare de foc mâzgălită în culori vii în spatele lui. Lumina crudă răspândită de șase felinare strălucitoare nu făcea lucrarea să arate defel mai bine. *Nici pe departe de cea mai bună calitate, mai mult zugrăveală decât artă, dar efectul e, oricum, izbitor.*

– N-am idee ce trebuie să fie, remarcă Severard.

– Maes'ul C'eato', bălmăji Practicianul Frost.

– Desigur, zise Glokta, ridicându-şi privirea către personajul întunecat de pe perete şi flăcările din spatele lui. Ar trebui să-ţi studiezi istoria, Practician Severard. Acesta este Maestrul Creator, Kanedias. Inchizitorul se întoarse şi arătă către omul în agonie de pe zidul opus. Iar aceasta este marele Juvens, pe care l-a omorât. Îşi trecu mâna peste personajele în alb. Iar aceştia sunt ucenicii lui Juvens, Magii alergând să-l răzbune. *Poveşti cu fantome, bune de speriat copiii.*

– Ce fel de om plăteşte să aibă un asemenea gunoi pe pereţii beciului? întrebă Severard, scuturând din cap.

– O, astfel de lucruri erau destul de căutate cândva. Există o sală pictată aşa în palat. Aceasta este o copie, dar una ieftină! Glokta ridică ochii la faţa umbrită a lui Kanedias, care privea cu un aer fioros peste încăpere, şi la cadavrul sângerând de pe zidul opus. Totuşi, există ceva neliniştitor la această pictură, nu-i aşa? *O, ar fi, dacă m-aş sinchisi.* Sânge, foc, moarte, răzbunare. N-am idee de ce l-ai putea vrea în pivniţă. Probabil că prietenul nostru, negustorul, avea o latură întunecată.

– Un om cu bani are întotdeauna o latură întunecată, remarcă Severard. Cine sunt ăştia doi?

Glokta se încruntă, privind în faţă cu ochii mijiţi. Două siluete mici, nedeslușite, puteau fi zărite sub braţele Creatorului, câte una în fiecare parte.

– Cine ştie? întrebă Glokta. Poate că sunt practicienii lui.

Severard râse. O vagă emanaţie de aer veni chiar şi de sub masca lui Frost, deşi ochii nu dădeau niciun semn că se amuză. *Măi să fie, trebuie că e tare gâdilat.*

Glokta șontâcăi către masa din mijlocul încăperii. Două scaune erau așezate față în față, către suprafața netedă, lustruită. Unul era un obiect sobru, solid, de genul celor pe care le găseai în pivnițele Casei Întrebărilor, dar celălalt era mult mai impresionant, aproape ca un tron, cu brațe curbate și spătarul înalt, tapițat cu piele maro.

Glokta își sprijini bastonul de masă și își coborî trupul cu grijă, cu spatele chinuit de durere.

– O, e un scaun excelent, răsuflă el, cufundându-și încet spatele în pielea moale și întinzându-și piciorul care-i pulsa după drumul lung până acolo. Simți o ușoară piedică. Se uită sub masă: acolo se afla un taburet pentru picioare. Glokta își dădu capul pe spate și râse: O, e perfect! Nu era cazul! Își așeză comod piciorul pe taburet, cu un oftat de plăcere.

– Măcar atât am putut face, zise Severard, încrucișându-și brațele și sprijinindu-se de perete, lângă trupul însângerat al lui Juvens. Ne-a mers bine de pe urma amicului Rews, foarte bine. Întotdeauna ne-ați răsplătit cum se cuvine, iar noi nu uităm asta.

– Îhîîî! făcu Frost, clătinând aprobator din cap.

– Mă răsfățați!

Glokta mângâie lemnul lustruit de pe brațul scaunului său. *Băieții mei. Unde aș fi eu fără voi? Acasă, în pat, cu mama agitându-se din cauza mea, presupun, întrebându-se cum va reuși ea acum să-mi găsească o fată de treabă care să se mărite cu mine.* Glokta aruncă o privire către ustensilele de pe masă. Cutia lui era acolo, firește, împreună cu alte câteva obiecte, îndelung

întrebuințate, dar încă în stare foarte bună de funcționare. O pereche de clești cu mânere lungi îi atrase atenția în mod special. Ridică ochii spre Severard.

– Dinți?

– Ni s-a părut un bun început.

– Corect. Glokta își linse gingiile goale, apoi își pocni degetele, unul câte unul. Dinți să fie.

De îndată ce-i scoaseră călușul, asasinul începu să urle la ei în styriană, scuipând și înjurând, trăgând zadarnic de lanțuri. Glokta nu înțelegea o vorbă. *Dar cred că am prins ideea, mai mult sau mai puțin. Ceva extrem de jignitor, îmi închipui. Ceva despre mamele noastre și așa mai departe. Dar nu mă ofensez cu una, cu două.* Era genul de bărbat aspru, cu fața ciupită de urme de acnee, nasul spart de mai multe ori și foarte agitat din fire. *Ce dezamăgitor. Speram ca pânzarii să fi ridicat ștacheta măcar de data asta, dar așa sunt negustorii. Caută mereu chilipiruri.*

Practicianul Frost puse capăt torentului de invective neinteligibile cu un pumn zdravăn în stomacul bărbatului. *Asta o să-l lase fără suflare o clipă. Destul ca să apuc să deschid discuția.*

– Așa, deci, zise Glokta, gata cu prostiile. Știm că ești un profesionist, trimis să te amesteci printre ei și să îndeplinești o misiune. Nu te poți amesteca prea bine dacă nu știi nici măcar să vorbești limba, nu-i așa?

Prizonierul își recăpătase suflul.

– Lua-v-ar naiba pe toți, ticăloșilor, gâfâi el.

– Excelent! Limba comună merge de minune pentru micile noastre șuete. Am senzația că s-ar putea să ne alegem mai multe. Vrei să știi ceva despre noi, înainte de a începe? Sau să trecem direct la subiect?

Prizonierul își ridică privirea cu suspiciune către silueta pictată a Maestrului Creator, care se înălța deasupra capului lui Glokta.

– Unde mă aflu?

– Suntem chiar lângă Middleway, jos, lângă apă. Glokta tresări când mușchi piciorului îi zvâcniră brusc. Îl întinse cu băgare de seamă, așteptând până când auzi genunchiul pocnind, după care continuă: Știi, Middleway e una dintre arterele orașului, trece chiar prin inima sa, de la Agriont până la mare. Străbate multe cartiere, are tot felul de clădiri notabile. Unele dintre cele mai elegante locuințe din întregul oraș sunt imediat în susul străzii. Dar pentru mine nu e decât un drum între doi dentiști. Ochii prizonierului se îngustară, apoi țâșniră peste ustensilele de pe masă. *Dar s-a isprăvit cu înjurăturile. Se pare că pomenirea dentisticii i-a atras atenția.* Sus, în celălalt capăt al aleii – și Glokta făcu un semn vag către nord – într-una din cele mai scumpe zone ale orașului, vizavi de grădinile publice, într-o frumoasă casă albă, aflată chiar în umbra Agriontului, este reședința Maestrului Farrad. Ai auzit de el, poate?

– Du-te și te culcă!

Glokta ridică din sprâncene. *Bine-ar fi.*

– Se zice că Farrad e cel mai bun dentist din lume. Cred că a venit inițial din Gurkhul, dar a fugit de

tirania împăratului ca să vină la noi în Uniune și să-și facă o viață mai bună, salvând cei mai bogați cetățeni ai noștri de teroarea dinților stricați. Când m-am întors din mica mea vizită în Sud, familia m-a trimis la el, să vadă dacă se poate face și pentru mine ceva. Glokta zâmbi larg, arătându-i asasinului natura problemei. Desigur, nu s-a putut. Torționarii împăratului s-au ocupat de asta. Dar el e un dentist al naibii de bun, toată lumea zice asta.

– Și ce dacă?

Glokta își lăsă zâmbetul să pălească.

– În celălalt capăt al Middlewayului, jos, lângă mare, în mijlocul ticăloșiei, mizeriei și scursorilor docurilor, sunt eu. Poate că locuințele de închiriat sunt ieftine pe-aici, dar sunt convins că, după ce vom fi petrecut ceva timp împreună, nu mă vei socoti defel mai puțin talentat decât stimatul Maestru Farrad. Doar că talentele mele se manifestă într-o altă direcție. Bunul maestru ușurează durerea pacienților lui, în timp ce eu sunt un dentist – și Glokta se aplecă încet – de altă natură.

Asasinul îi râse în față.

– Crezi că mă poți speria cu un sac pe cap și o pictură urâtă? Privi împrejur, la Frost și la Severard. Șleahtă de nebuni!

– Dacă cred că te speriem? Noi trei? Glokta lăsă să-i scape un chicot la auzul acestor vorbe. Iată-te aici, singur, neînarmat și complet imobilizat. Cine mai știe unde te afli, în afară de noi, sau cine vrea să știe? N-ai nicio speranță să fii eliberat sau să scapi. Suntem cu

toții profesioniști aici. Cred că poți ghici ce urmează, mai mult sau mai puțin. Glokta afișă un rânjet respingător. Sigur că te speriem, nu face pe prostul. O ascunzi bine, recunosc, dar asta nu poate să dureze. Va veni vremea, cât de curând, când ne vei implora să intri înapoi în sac.

– N-o să scoateți nimic de la mine, mârâi asasinul, privindu-l țintă în ochi. Nimic.

Dur. Un om dur. Dar e ușor să faci pe durul înainte să înceapă treaba. Eu ar trebui să știu asta. Glokta își frecă ușor piciorul. Sângele curgea bine acum, durerea aproape trecuse.

– N-avem pretenții, pentru început. Nume, atâta vreau, deocamdată. Doar nume. Ce-ar fi să începem cu al tău? Cel puțin nu ne poți spune că nu știi răspunsul.

Așteptară. Severard și Frost se uitau țintă în jos, la prizonier. Ochii verzi zâmbeau, cei roz nu. Tăcere.

Glokta oftă.

– Bine, atunci.

Frost își înfipse pumnii de fiecare parte a maxilarului asasinului și începu să strângă până când dinții se depărtară. Severard vârî capetele cleștilor între ei și forță maxilarul să se deschidă, mult prea mult ca să poată fi comod. Ochii asasinului ieșiră din orbite. *Doare, nu-i așa? Dar asta-i o nimica toată, crede-mă.*

– Ai grijă la limbă, zise Glokta, vrem să vorbească.

– Nu vă faceți griji, murmură Severard, uitându-se atent în gura asasinului. Se retrase dintr-odată. Pfui! Respirația îi duhnește!

Păcat, dar nu mă mir deloc. Viața curată este arareori o prioritate pentru ucigașii plătiți. Glokta se ridică încet în picioare și ocoli șchiopătând masa.

– Așa, murmură el, cu o mână suspendată deasupra ustensilelor, cu ce să începem?

Alese un ac cu mâner și își lungi gâtul, cu cealaltă mână strânsă pe baston, cercetând atent dinții ucigașului. *Nu e un șirag frumos, cu siguranță. Cred că prefer dinții mei decât pe ai lui.*

– Vai de mine, sunt într-o stare deplorabilă. Cariați de sus până jos. De-asta îți duhnește în halul ăsta respirația. N-ai nicio scuză, la vârsta ta.

– Ah! scânci prizonierul, când Glokta îi atinse un nerv. Încercă să vorbească, dar, cu cleștii în gură, vorbea mai prost decât Practicianul Frost.

– Liniște acum, ai avut ocazia să vorbești. Poate că vei mai avea una, mai târziu. Nu m-am hotărât încă. Glokta așează acul înapoi pe masă, clătinând cu tristețe din cap. Dinții tăi sunt o rușine. Revoltător. O spun răspicat, sunt pe cale să cadă singuri. Știi, zise el, luând un ciocănel și o daltă de pe masă. Cred sincer că ți-ar fi mai bine fără ei.

CAPETE-TURTITE

Zori cenușii, în pădurea udă și rece, iar Copoiul ședea pur și simplu acolo, gândindu-se la vremurile bune de odinioară. Ședea acolo, cu ochii la frigare, învârtind-o când și când și încercând să nu devină prea agitat din pricina așteptării. Tul Duru nu-l ajuta deloc. Umbla de colo-colo, călcând iarba cu pași mari, plimbându-se de jur împrejurul pietrelor vechi, uzându-și cizmele imense, răbdător ca un lup în călduri. Copoiul îi urmărea mersul apăsat: buf, buf, buf. Învățase de mult că marii luptători sunt buni pentru un singur lucru. Lupta. La aproape orice altceva, și în special la așteptat, sunt al naibii de inutili.

– De ce nu te așezi, Tul? murmură Copoiul. Ai o grămadă de bolovani pentru asta. E mai cald lângă foc. Odihnește-ți picioarele alea agitate, mă calci pe nervi!

– Să mă așez? mormăi uriașul, apropiindu-se și înălțându-se deasupra Copoiului, ca o casă afurisit de mare. Cum să stau jos, sau tu? Privi încruntat peste

ruine și în pădure, pe sub sprâncenele-i imense, groase. Ești sigur că ăsta-i locul?

– Ăsta-i locul. Copoiul se uită împrejur la dărâmături, sperând cu disperare că era. Ce-i drept, nu era nici urmă de ei încă. Vor veni, nu-ți face griji.

Dacă n-au fost omorâți cu toții, gândi el, dar avu înțelepciunea să n-o spună. Petrecuse destul timp pe drumuri cu Tul Duru Capdetunet ca să știe: pe omul ăla nu e bine să-l ațâți. Dacă nu vrei să te alegi cu capul spart, bineînțeles.

– Ar face bine să ajungă repede, atâta tot. Mâinile afurisit de mari ale lui Tul se strânseră în pumni, numai buni de spart pietre. N-am chef să stau aici și să tai frunză la câini!

– Nici eu, zise Copoiul, ridicând palmele și dându-și toată silința să țină situația sub control, dar nu te agita, flăcăule. O să vină cât de curând, așa cum ne-am înțeles. Ăsta-i locul!

Privi porcul care sfârâia, picurând nițică zeamă bună în foc. Gura îi lăsa acum apă din belșug, mirosul cărnii îi umplea nările... și încă ceva. Doar o adiere. Ridică privirea, adulmecând.

– Miroși ceva? întrebă Tul, privind încordat în pădure.

– Ceva, parcă. Copoiul se aplecă și își luă arcul.

– Ce e? Shanka?

– Nu-s sigur, s-ar putea.

Adulmecă aerul din nou. Mirosea a om, și era un puternic miros acriu, pe deasupra.

– Aș fi putut să vă omor pe amândoi, nenorociților!

Copoiul se răsuci, cât pe ce să se răstoarne și să-și scape arcul. Dow cel Negru era la nici zece pași în spatele lui, în direcția vântului, furișându-se spre foc cu un rânjet malițios. Ursuzul era lângă el, cu chipul împietrit, ca întotdeauna.

– Ticăloșilor! răcni Tul. Era să fac pe mine, cu furișatul vostru!

– Bine, îl zeflemisi Dow. Nu ți-ar strica să scapi de niște untură.

Copoiul inspiră prelung și își aruncă arcul înapoi pe jos. Era o ușurare, în definitiv, să știe că erau la locul potrivit, dar ar fi mers și fără sperietură. Devenise sperios de când îl văzuse pe Logen prăvălindu-se peste marginea acelei stânci. Se rostogolise de-a dreptul peste ea și nimeni nu avusese ce să facă. Oricui, oricând, i se putea întâmpla să moară și asta era o realitate.

Ursuzul se cățără pe dărâmături, se așeză pe o piatră lângă Copoi și schiță un gest cu capul.

– Carne? răcni Dow, înghesuindu-se pe lângă Tul și prăbușindu-se lângă foc, smulgând o ciozvârtă și sfâșiind-o cu dinții.

Și asta fu tot. Asta fu toată întâlnirea, după o lună și ceva de despărțire.

– Cel ce are prieteni e un om cu adevărat bogat, mormăi Copoiul în colțul gurii.

– Ce zici? scuipă Dow, rotindu-și ochii reci, cu gura plină de carne, cu bărbia-i murdară și cioturoasă strălucind de unsoare.

Copoiul ridică palmele din nou.

– Nimic jignitor. Petrecuse destul timp pe drumuri cu Dow cel Negru ca să ştie: mai bine îţi tai gâtul decât să-l înfurii pe ticălosul ăla afurisit.

– Ceva necazuri, cât timp am fost despărţiţi? întrebă el, încercând să schimbe subiectul.

Ursuzul clătină din cap.

– Câteva.

– Afurisitele de capete-turtite! mârâi Dow, împroşcându-l pe Copoi în faţă cu bucăţi de carne. Sunt peste tot! Dow întinse piciorul de porc peste foc, ca pe o sabie. Sunt sătul de rahatul ăsta! Mă întorc în Sud. Mi-e prea al naibii de frig şi afurisitele de capete-turtite sunt peste tot! Ticăloşii! Mă duc în Sud.

– Ţi-e frică? întrebă Tul.

Dow se întoarse, ridicând privirea spre el, cu un rânjet mare şi galben, iar Copoiul tresări. Era o întrebare a naibii de stupidă. Lui Dow cel Negru nu-i fusese frică în viaţa lui. Nu ştia ce înseamnă să-ţi fie frică.

– Să mă tem de câţiva shanka? Eu? Izbucni într-un râs nesuferit. Ne-am ocupat de ei, cât timp voi doi sforăiaţi. Le-am dat câtorva nişte paturi calde în care să doarmă. Mult prea calde.

– I-am ars, mormăi Ursuzul, şi cu asta vorbi deja cât pentru o zi întreagă.

– Am ars o grămadă, nenorociţii, şuieră Dow, rânjind de parcă leşurile în flăcări ar fi fost cea mai bună glumă pe care o auzise vreodată. Nu mă sperie, flăcăule, nu mai mult decât mă sperii tu, dar nici n-am de gând să stau să-i aştept aici, numai ca Treicopaci

să aibă timp să-și ridice fundul bătrân și fleșcăit din pat. Mă duc în Sud! Și mai sfâșie încă o halcă de carne.

– Și cine zici că are fundul fleșcăit?

Pe fața Copoiului se despică un zâmbet larg, când îl văzu pe Treicopaci apropiindu-se de foc cu pași mari. Dădu să se ridice și îl apucă de mână pe bătrânul prieten. Cu el era și Forley Molâul, iar Copoiul îl bătu pe omuleț pe spate, când acesta trecu pe lângă el, cât pe ce să-l doboare, atât de încântat era să vadă că sunt cu toții în viață și că supraviețuiseră încă o lună. Și nici nu era rău să aibă pe cineva cu autoritate în preajma focului. Toată lumea părea fericită, în sfârșit, zâmbind și strângându-și mâinile și toate celelalte. Toată lumea, în afară de Dow, bineînțeles. El doar stătea acolo, cu privirea în foc, molfăindu-și osul, cu fața acră ca laptele stricat.

– Ce bine să vă văd din nou, și teferi toți! Treicopaci își săltă imensul scut rotund de pe umăr și îl sprijini de o bucată veche de zid spart. Cum v-a fost?

– Al naibii de frig! răspunse Dow, fără să ridice privirea măcar. Mergem în Sud.

Copoiul suspină. Reuniți doar de zece secunde și deja începea gâlceava. Avea să fie o ceată dificilă acum, fără Logen care să stăpânească lucrurile. O ceată dificilă și gata să sară la bătaie. Dar Treicopaci nu se arunca niciodată cu capul înainte. Își luă o clipă de răgaz, să chibzuiască, așa cum făcea întotdeauna. Îi plăcea să-și ia un răgaz. Asta îl făcea atât de periculos.

– Mergeți în Sud, ai? făcu Treicopaci, după ce rumegă ideea un minut. Și când ați hotărât toate astea?

– Nu-i nimic hotărât, zise Copoiul, ridicând încă o dată palmele.

Bănuia că s-ar putea să facă asta de multe ori, de acum înainte.

Tul Duru se încruntă în spatele lui Dow.

– Chiar nimic, bodogăni el, profund deranjat că hotărâse altcineva pentru el.

– Nimic, așa e bine, zise Treicopaci, încet și rar, ca iarba când crește. Nu-mi amintesc ca asta să fie o ceată în care nu se votează.

Dow nu stătu pe gânduri nicio clipă. Nu stătea niciodată pe gânduri. Asta îl făcea *pe el* atât de periculos. Sări în picioare, aruncându-și osul pe jos și ridicând spre Treicopaci o privire belicoasă.

– Eu... zic... Sud! mârâi el, cu ochii ieșiți din orbite, ca niște bulbuci deasupra unei tocănițe.

Treicopaci nu dădu înapoi niciun pas. Asta nu l-ar fi caracterizat nicidecum. Își luă obișnuitul răgaz de gândire, firește, pe urmă făcu un pas înainte, astfel că nasul lui și cel al lui Dow aproape se atingeau.

– Dacă ai fi vrut să ai un cuvânt de spus, ar fi trebuit să-l învingi pe Nouădegete, mârâi el, în loc să pierzi, ca noi toți, ceilalți.

Dow cel Negru se făcu negru la față ca smoala. Nu-i plăcea să i se amintească de înfrângere.

– Sângerosul Nouă s-a întors în țărână, mârâi el. Ai văzut și tu, Copoiule, nu-i așa?

Copoiul fu nevoit să-l aprobe:

– Da, mormăi el.

– Așadar, cu asta s-a terminat, zise Dow. N-avem niciun motiv să pierdem vremea pe-aici, la nord de munți, cu capetele-turtite ciopor pe urmele noastre. Spre Sud, zic eu!

– O fi pierit Nouădegete, îi strigă în față Treicopaci, dar datoria ta nu. De ce-o fi găsit de cuviință să cruțe un nemernic ca tine, n-am să știu niciodată, dar m-a numit pe mine ca secund, zise el, bătându-se pe pieptu-i voinic, și asta înseamnă că ultimul cuvânt îl am eu și nimeni altul!

Copoiul făcu un pas prudent înapoi. Cei doi se pregăteau deja de bătaie și n-avea niciun chef să se aleagă cu nasul plin de sânge, în învălmășeală. Nu că ar fi fost prima oară. Forley făcu o tentativă de a aplana lucrurile:

– Haideți, băieți, zise el, cu duhul blândeții, nu-i nevoie de asta. Poate că nu se prea descurca Forley cu omorâtul, dar era un băiat al naibii de bun, fiindcă îi oprea pe cei care erau gata să se omoare între ei. Copoiul îi dorea să reușească. Haideți, de ce nu...

– Ție tacă-ți melița! mârâi Dow, înfigându-i lui Forley un deget murdar în față. Cine se sinchisește de ce spui tu, Molâule?

– Lasă-l în pace, bombăni Tul, ridicându-și pumnul mare sub bărbia lui Dow, altfel am să-ți dau eu motive să țipi!

Copoiul nici nu se putea uita. Dow și Treicopaci se hârâiau mereu. Se aprindeau iute și se potoleau la fel de iute. Capdetunet era alt soi de animal. Când boul ăla mare își ieșea din fire, n-aveai cum să-l mai

potolești fără zece bărbați vânjoși și o grămadă de sfoară. Copoiul încercă să se gândească ce-ar fi făcut Logen. El ar fi știut cum să-i potolească, dacă n-ar fi fost mort.

– La naiba! strigă Copoiul, sărind brusc în picioare, de lângă foc. Nemernicii de shanka mișună peste tot! Și dacă scăpăm de ei, tot ne mai rămâne Bethod pe cap! Avem o grămadă de răfuieli pe lumea asta, fără să ne mai luptăm și între noi! Logen s-a dus și Treicopaci e următorul și nu mai vreau să aud pe altcineva.

Schiță o mișcare amenințătoare cu degetul, neîndreptată spre nimeni în special, pe urmă așteptă, sperând cu disperare că îi reușise figura.

– Da, mârâi Ursuzul.

Forley începu să dea din cap ca o ciocănitoare.

– Copoiul are dreptate. Avem nevoie de vrajbă între noi ca de râie! Treicopaci e al doilea. Acum el e șeful.

Se lăsă tăcerea o clipă, iar Dow îl fixă pe Copoi cu o privire rece, goală, ucigătoare, ca un motan cu șoarecele între labe. Copoiul înghiți. O mulțime de oameni, cei mai mulți, de fapt, n-ar fi îndrăznit să înfrunte o privire ca aceea a lui Dow cel Negru. Numele și-l căpătase fiindcă avea cea mai neagră notorietate din Nord, venind pe neașteptate în toiul nopții negre și lăsând în urma lui satele negre, pârjolite. Asta era legenda. Asta era realitatea.

Copoiul își adună tot curajul să nu-și privească cizmele. Tocmai era pe cale s-o facă în clipa în care Dow întoarse ochii și se uită la ceilalți, rând pe rând. Cei

mai mulți oameni n-ar fi înfruntat acea privire, dar aceștia nu erau dintre cei mulți. Era cea mai afurisită ceată pe care o puteai întâlni sub soare. Niciunul dintre ei nu bătea în retragere, nici măcar nu părea să se gândească la una ca asta. În afară de Forley Molâul, firește: el privea iarba înainte să-i vină rândul măcar.

Când văzu că erau toți împotriva lui, Dow dezvălui un zâmbet fericit, ca și cum n-ar fi existat niciodată vreo problemă.

– Corect, îi zise el lui Treicopaci și parcă toată furia îl părăsi într-o clipă. Atunci cum rămâne, șefule?

Treicopaci privi spre pădure. Trase pe nas și își supse dinții. Își scărpină barba, luându-și momentul de răgaz. Îi privi pe fiecare pe rând, chibzuind.

– Mergem spre sud, zise el.

Îi mirosea înainte de a-i vedea, dar așa stăteau lucrurile cu el întotdeauna. Avea un nas bun, Copoiul, așa se și alesese cu numele, în definitiv. La drept vorbind, însă, oricine i-ar fi putut mirosi. Duhneau de la o poștă.

Erau doisprezece jos, în poiană. Ședeau, mâncau, mârâiau unul la altul pe limba lor spurcată, vulgară, arătându-și dinții mari, îngălbeniți, îmbrăcați în bucăți de blană puturoasă și piele scârboasă și părți desperecheate de armuri ruginite. Shanka.

– Blestemate capete-turtite, mormăi Copoiul.

Auzi un ușor fluierat în spate, se întoarse și îl văzu pe Ursuz privindu-l atent ascuns într-un tufiș. Întinse mâna deschisă, zicând „stai“, se bătu cu palma peste cap, asta însemnând „capete-turtite“, ridică pumnul,

apoi două degete – „doisprezece“ – și făcu semn în spate, spre ceilalți. Ursuzul clătină din cap și se pierdu în pădure.

Copoiul aruncă o ultimă privire către grupul de shanka, doar ca să se asigure că nu le simțiseră prezența. N-o făcuseră, așa că alunecă înapoi pe trunchiul copacului și se îndepărtă.

– Au tabăra în preajma drumului, doisprezece, după câte am văzut, poate mai mulți.

– Ne caută pe noi? întrebă Treicopaci.

– Poate, dar nu-și prea dau silința.

– Putem să-i evităm? întrebă Forley, care căuta mereu să evite confruntările.

Dow scuipă în pământ, mereu căutând să intre într-una.

– Doișpe sunt o nimica toată! Putem să le venim de hac!

Copoiul se uită la Treicopaci, chibzuind, luându-și răgazul. Doisprezece nu erau o nimica toată, și știau cu toții asta, însă poate că era mai bine să se ocupe de ei decât să-i lase liberi și nestingheriți în urmă.

– Cum facem, șefule? întrebă Tul.

Treicopaci își încleștă maxilarul.

– Arme.

– Un luptător care nu are armele curățate și pregătite e un nătărău. Copoiul se ocupase de arma lui cu mai puțin de un ceas în urmă. Totuși, n-ai să mori dacă le verifici, dar dacă n-o faci, se prea poate.

Urmară șuieratul oțelului pe piele, pocnetul lemnului și zăngănitul metalului. Copoiul îl urmări pe

Ursuz zbârnâindu-și coarda arcului, examinând penele săgeților. Îl urmări pe Tul Duru trecându-și degetul mare peste tăișul sabiei lui mari și grele, lungă aproape cât înălțimea lui Forley, și cloncănind ca o găină când dădu de o pată de rugină. Îl urmări pe Dow cel Negru frecând capul securii cu o cârpă, privindu-și arma cu ochi dulci, ca de îndrăgostit. Îl urmări pe Treicopaci trăgând de cataramele de la curelele scutului, agitându-și sabia prin aer, cu metalul strălucitor scânteind.

Copoiul scoase un oftat, își strânse mai bine curelele apărătorii în jurul încheieturii stângi, căută de crăpături lemnul arcului. Se asigură că toate cuțitele sunt la locul lor. Nu poți avea niciodată prea multe cuțite, îi spusese cândva Logen, iar el o luase cât se poate de în serios. Îl urmări pe Forley verificându-și sabia scurtă cu mâini stângace, frământându-și gura, cu ochii uzi de spaimă. Asta îl puse și pe el pe jar, așa că privi împrejur, la ceilalți. Murdari, plini de cicatrice, cu fețe încruntate și bărbi cât cuprinde. Nici urmă de teamă, nici cea mai vagă urmă, dar nu trebuia să-i fie rușine din cauza asta. Fiecare om cu felul lui de-a fi, îi spusese Logen cândva, și trebuie să te temi ca să ai curaj. Luase și asta cât se poate de în serios.

Se duse lângă Forley și îl bătu pe umăr.

– Trebuie să te temi ca să ai curaj, îi spuse.

– Zău?

– Așa se zice și e un lucru bun. Copoiul se apropie de el, ca nimeni altcineva să nu-l audă: Mie, unul, îmi vine să fac pe mine.

Își închipuia că așa ar fi procedat Logen, iar acum, că Logen se întorsese în țărână, misiunea îi revenea lui. Forley schiță un zâmbet, care pieri, însă, destul de repede, și păru mai speriat decât oricând. Uneori, n-ai ce face.

– Bun, băieți, zise Treicopaci, după ce echipamentul fu verificat în întregime și rânduit cum se cuvine, iată cum vom face: Ursuzul, Copoiul, vizavi de tabăra lor, în pădure. Așteptați semnalul, apoi trageți în orice cap-turtit care are un arc. Dacă nu reușiți, trageți în ce-o fi mai aproape.

– Am înțeles, șefu', zise Copoiul. Ursuzul clătină aprobator din cap.

– Tul, tu și cu mine trecem în frunte, dar așteaptă semnalul, da?

– Da, mormăi uriașul.

– Dow, tu și cu Forley, în spate. Voi vă apropiați când ne vedeți plecând. Dar de data asta așteptați să plecăm! șuieră Treicopaci, săgetând cu degetu-i gros.

– Sigur, șefu'. Dow ridică din umeri, de parcă făcea întotdeauna ce i se spunea.

– Bine, atunci, asta e, zise Treicopaci. Mai are cineva nelămuriri? Mai e vreun cap gol în jurul focului? Copoiul mormăi și-și scutură capul. Făcură toți la fel. În regulă. Încă un lucru. Bătrânul camarad se aplecă, privindu-i pe fiecare, unul câte unul. Așteptați... semnalul... afurisit!

Abia când era în spatele unui tufiș, cu arcul în mână și o săgeată pregătită, Copoiul își dădu seama: Nu știa care era semnalul. Privi în jos, spre shanka.

Erau tot acolo, complet neștiutori, mormăind și strigând, și bubuind. La naiba, trebuia să se ușureze! Întotdeauna îi venea să facă asta înainte de o luptă. Spusese cineva care e semnalul? Nu reușea să-și amintească.

– La naiba, șopti el și chiar atunci năvăli Dow dintre copaci, cu securea într-o mână și sabia în cealaltă.

– Blestemate capete-turtite! urlă el, dându-i o lovitură teribilă, direct în cap, celui mai apropiat și împroșcând poiana de sânge.

În măsura în care puteai să-ți dai seama ce gândea un shanka, aceștia păreau extrem de surprinși. Copoiul se gândi că ăsta trebuia să fie semnalul.

Își slobozi săgeata spre cel mai apropiat cap-turtit, care tocmai întindea mâna după un ciomag, și o privi străpungându-i brațul cu o mulțumitoare bufnitură.

– Ha! strigă el.

Îl văzu pe Dow înjunghiind un altul cu sabia în spate, dar acum zărea un shanka voinic, cu o suliță gata să zboare. O săgeată ieși arcuindu-se dintre copaci și trecu prin gâtul capului-turtit, care scoase un scâncet și se prăbuși rășchirat pe spate. Ursuzul era un trăgător al naibii de bun.

Acum Treicopaci ieșea răcnind din tufișurile de pe cealaltă parte a luminișului, luându-i prin surprindere. Izbi un cap-turtit cu scutul în spate și acesta căzu în foc, cu fața în jos, apoi ciopârți un altul cu sabia. Copoiul slobozi o săgeată, care se înfipse în burta unui shanka. Acesta se prăbuși în genunchi și, o clipă mai târziu, Tul îi tăie capul cu o legănare amplă a sabiei.

Lupta era strânsă, mișcările iuți: hârș, geamăt, scârț, zdrang. Sângele zbura, armele se legănau și trupurile cădeau atât de repede încât Copoiul nici nu apuca să tragă cu arcul. Ei trei îi împresurară pe ultimii rămași, care zbierau și bolboroseau. Tul Duru își rotea sabia mare, ținându-i la distanță. Treicopaci țâșni și tăie picioarele de sub unul, iar Dow îi doborî pe altul, în timp ce privea împrejur.

Ultimul shanka zbieră și o luă la goană înspre pădure. Copoiul trase după el, însă alerga prea iute și îl rată. Săgeata fu cât pe ce să-l nimerească pe Dow în picior, însă, din fericire, el nu observă. Când shanka fu la un pas să scape în desiș, gemu și căzu pe spate, zvârcolindu-se: Forley, ascuns în tufe, îl înjunghiase.

– Am omorât unul! țipă el.

Se lăsă tăcerea o clipă, în timp ce Copoiul se târî către poiană și se uitară cu toții împrejur, să vadă dacă mai rămăsese vreun cap-turtit cu care să se lupte, după care Dow cel Negru scoase un răcnet răsunător, fluturându-și armele însângerate deasupra capului.

– I-am omorât!

– Era să ne omori pe toți, idiotule, țipă Treicopaci.

– Ce?

– Ce-am spus cu afurisitul de semnal?

– Mi s-a părut că te aud strigând!

– N-am strigat deloc!

– Nu? întrebă Dow, cu un aer profund nedumerit. Care era semnalul, oricum?

Treicopaci oftă și își prinse capul în palme.

Forley continua să se holbeze la sabia lui.

– Am omorât unul! repetă el.

Acum, că lupta se sfârșise, Copoiul era pe punctul să explodeze, așa că se întoarse și se ușură lângă un copac.

– I-am omorât! strigă Tul, bătându-l pe spate.

– Ai grijă! țipă Copoiul, când toată urina i se prelinse pe picior.

Râseră cu toții. Până și Ursuzul lăsă să-i scape un chicot.

Tul îl scutură pe Treicopaci de umăr.

– I-am omorât, șefu'!

– I-am omorât pe ăștia, da, zise el, cu un aer pesimist, dar mai sunt o grămadă. Cu miile. Nu le va plăcea nici lor să rămână aici, în spatele munților. Mai devreme sau mai târziu vor porni spre sud. Poate la vară, când se eliberează trecătorile, poate mai târziu. Dar nu mai e mult.

Copoiul aruncă o privire către ceilalți, cu toții agitați și îngrijorați după acel mic discurs. Strălucirea victoriei nu durase prea mult. Niciodată nu dura. Privi împrejur, la capetele-turtite căzute la pământ, ciopârțite și însângerate, răschirate și zdrobite. Părea o victorie mică și neînsemnată cea pe care tocmai o obținuseră.

– N-ar trebui să încercăm să le spunem, Treicopaci? întrebă el. N-ar trebui să prevenim pe cineva?

– Ba da. Treicopaci afișă un mic zâmbet trist. Dar pe cine?

CURSUL IUBIRII ADEVĂRATE

Jezal înainta năpăstuit prin cenușiul Agriont, cu armele de scrimă în mână: căscând, împiedicându-se, bodogănind, chinuit încă de dureri cumplite de pe urma nesfârșitei alergări din ziua precedentă. Nu vedea nici țipenie de om, în timp ce se târa spre persecuțiile zilnice la care îl supunea Lordul Mareșal Varuz. În afară de ciripitul prematur și răzleț al câte unei păsări sub acoperișuri și de scârțâitul obosit al propriilor cizme îndărătnice, totul era cufundat în liniște. Nimeni nu era treaz la ora aia. Nimeni nu trebuia să fie treaz la ora aia. El, cel mai puțin dintre toți.

Își târî picioarele suferinde prin galeria boltită și de-a lungul tunelului. Soarele abia trecea de linia orizontului și curtea era plină de umbre adânci. Mijindu-și ochii în întuneric, îl zări pe Varuz așezat la masă, așteptându-l. La naiba. Sperase să ajungă devreme, măcar o dată. Oare bătrânul afurisit dormise măcar?

– Lord Mareșal! strigă Jezal, pornind într-o alergare ușoară, fără tragere de inimă.

– Nu. Astăzi nu. Un fior se strecură pe ceafa lui Jezal. Nu era glasul maestrului de scrimă, dar avea o rezonanță neplăcut de familiară. Mareșalul Varuz e ocupat cu treburi mai importante în dimineața asta. Inchizitorul Glokta ședea în umbră, lângă masă, afișându-și rânjetul lui revoltător de știrb. Pielea lui Jezal se înfioră de dezgust. Nu era ceea ce-i lipsea cuiva la primele ore ale dimineții. Încetini pasul, înaintând șovăitor și se opri lângă masă. Fără îndoială, vei fi încântat să afli că nu vei avea parte de alergat, de înot, de bârnă sau de drugul greu în dimineața asta, zise infirmul. Nici măcar nu vei avea nevoie de alea. Își flutură bastonul către armele de scrimă ale lui Jezal. O să stăm doar puțin de vorbă. Atâta tot.

Cinci ore chinuitoare cu Varuz i se părură dintr-odată foarte atrăgătoare, dar Jezal nu avea de gând să-și trădeze tulburarea. Își azvârli armele pe masă cu un zăngănit puternic și se așeză nonșalant pe celălalt scaun, sub privirile atente, din umbră, ale lui Glokta. Jezal își puse în gând să-i susțină privirea până când va ceda într-un fel, dar încercarea se dovedi zadarnică. După câteva secunde în care privi acel chip ofilit, acel rânjet gol, acei ochi febrili, adânciți în orbite, începu să găsească tăblia mesei deosebit de interesantă.

– Așadar, spune-mi, căpitane, de ce ai acceptat duelul?

Un joc, deci. Un joc de cărți, cu doar doi jucători. Și tot ce se spunea avea să ajungă la urechile lui Varuz, asta era sigur. Jezal va trebui să-și joace mâna cu grijă, să-și țină cărțile aproape și mintea limpede.

– Pentru onoarea mea, pentru aceea a familiei mele și pentru cea a regelui meu, răspunse el imperturbabil. Schilodul n-avea decât să încerce să găsească vreun cusur replicii.

– Ah, deci înduri toate astea pentru binele națiunii tale. Ce bun cetățean trebuie să fii. Cât altruism. Ce exemplu pentru noi toți! Glokta pufni. Te rog! Dacă trebuie să minți, cel puțin alege o minciună pe care o crezi tu însuți convingătoare. Un asemenea răspuns este o insultă la adresa amândurora.

Cum îndrăznea această fosilă știrbă să abordeze un astfel de ton cu el? Picioarele lui Jezal se smuciră: era pe punctul de a se ridica și de a pleca. La naiba cu Varuz și cu lacheul lui hidos. Dar prinse privirea schilodului când își așeză mâinile pe brațele scaunului, să se ridice. Glokta îi zâmbea, un zâmbet batjocoritor. Să plece ar însemna să-și recunoască într-un fel înfrângerea. De ce acceptase duelul, de fapt?

– Tata a vrut s-o fac.

– Măi, măi. Sunt profund înduioșat. Fiul loial, constrâns de un puternic simț al datoriei, este forțat să împlinească ambițiile tatălui său. O poveste cunoscută, ca un vechi scaun comod pe care ne place tuturor să ședem. Spune-le ce vor să audă, nu? Un răspuns mai bun, dar la fel de departe de adevăr.

– Atunci de ce nu-mi spuneți dumneavoastră? se răsti Jezal, îmbufnat, de vreme ce se pare că știți atât de multe despre asta?

– Bine, am să-ți spun. În primul rând, oamenii nu se duelează pentru regele lor, pentru familiile lor și

nici de dragul exercițiului, să nu-mi spui mie asta. Se duelează pentru faimă, pentru glorie. Se duelează pentru propriul lor succes. Se duelează pentru ei înșiși. Eu ar trebui să știu.

– Ar trebui să știți? Jezal pufni. Se pare că n-a prea mers în ceea ce vă privește.

Își regretă vorbele imediat. Gură spurcată, îl vâra în tot felul de necazuri. Însă Glokta doar își flutură din nou zâmbetul dezgustător.

– Mergea destul de bine până când am ajuns în închisorile împăratului. Care e scuza ta, mincinosule? Lui Jezal nu-i plăcea felul în care decurgea discuția. Era prea obișnuit cu victorii ușoare la masa de joc și cu jucători slabi. Se plafonase. Mai bine să stea de data asta, până când reușea să-și măsoare noul adversar. Strânse din dinți și nu spuse nimic. E nevoie de multă muncă, firește, ca să câștigi Turnirul, continuă Glokta. Să-l fi văzut pe prietenul nostru comun, Collem West, la treabă. A asudat o lună întreagă, zbenguindu-se în timp ce noi, ceilalți, râdeam de el. Un parvenit idiot întrecându-se cu alții mai buni decât el, asta gândeam cu toții. Se poticnea la exerciții, se împletica pe bârnă, se făcea de râs întruna, zi după zi. Dar uită-te la el acum! Glokta își lovi bastonul cu un deget. Și uită-te la mine. Se pare că el a râs la urmă, nu, căpitane? Asta îți arată unde poți ajunge cu nițică străduință. Ai de două ori talentul lui și ai obârșia potrivită. Trebuie să muncești de zece ori mai puțin, dar tu nu vrei să muncești deloc.

Jezal n-avea de gând să treacă asta cu vederea.

– Nu muncesc deloc? Nu mă supun la tortură în fiecare zi...?

– Tortură? întrebă aspru Glokta.

Jezal îşi dădu seama prea târziu de alegerea nefericită a cuvintelor.

– Ei, bine, bălmăji el, voiam să spun...

– Ştiu nu puţine atât despre duel, cât şi despre tortură. Crede-mă, când spun – şi rânjetul grotesc al inchizitorului se lărgi şi mai mult – că sunt două lucruri foarte diferite.

– Ăă... făcu Jezal, încă descumpănit.

– Ai ambiţii şi ai mijloacele să le realizezi. Cu puţin efort te-ai descurca. Câteva luni de trudă, pe urmă probabil nu va mai trebui să depui niciun efort toată viaţa, dacă asta vrei. Câteva luni scurte şi eşti aranjat. Glokta îşi linse gingiile goale. Dacă nu intervine nimic neprevăzut, desigur. Ţi s-a oferit o şansă imensă. În locul tău, eu aş profita de ea, dar nu ştiu, poate că eşti nu doar mincinos, ci şi prost.

– Nu sunt prost, zise cu răceală Jezal. Fu tot ce reuşi să facă.

Glokta ridică o sprânceană, apoi tresări, sprijinindu-se cu putere în baston, în timp ce se ridică încet în picioare.

– Renunţă dacă vrei, n-ai decât. Stai cu braţele încrucişate tot restul vieţii, bea şi trăncăneşte cu ceilalţi ofiţeri inferiori. Există o grămadă de oameni care ar fi mai mult decât încântaţi să trăiască o asemenea viaţă. O grămadă de oameni care n-au avut şansele pe care le-ai avut tu. Renunţă. Lordul Mareşal Varuz

va fi dezamăgit, maiorul West, tatăl tău la fel și așa mai departe, dar, te rog, crede-mă când îți spun – și inchizitorul se sprijini, continuând să-și afișeze zâmbetul oribil – că mie nu-mi pasă câtuși de puțin. La revedere, căpitane Luthar. Și Glokta se îndepărtă șchiopătând către galeria boltită.

După această întrevedere deloc plăcută, Jezal se trezi deodată cu câteva ore de timp liber la dispoziție, dar nu avea deloc starea de spirit să se bucure de asta. Hoinări pe străzile pustii, prin piețele și parcurile Agriontului, gândindu-se posomorât la ceea ce îi spusese schilodul, blestemând numele de Glokta, dar incapabil să-și alunge discuția din minte. O răsuci pe toate părțile, analizând fiecare frază, găsind întruna alte lucruri pe care ar fi trebuit să le spună. Numai de i-ar fi venit în minte la timp!

– A, căpitane Luthar! Jezal tresări și ridică privirea. Un bărbat pe care nu-l recunoștea stătea pe iarba înrourată, sub un copac, zâmbindu-i, cu un măr pe jumătate mâncat în mână. Găsesc că dimineața devreme e momentul potrivit pentru o plimbare. Calmă, cenușie, curată și goală. Nu se compară cu rozul țipător al serii. Toată hărmălaia, toți oamenii aceia venind și plecând. Cum poate să gândească cineva în mijlocul acelei zăpăceli? Iar acum văd că ești de aceeași părere. Ce încântător! Luă o mușcătură mare, zgomotoasă, din măr.

– Te cunosc?

– O, nu, nu, zise străinul, ridicându-se în picioare și ștergându-și murdăria de pe turul pantalonilor. Nu încă. Mă numesc Sulfur. Yoru Sulfur.

– Zău? Și ce vânt te aduce la Agriont?

– Se poate spune că sunt în misiune diplomatică.

Jezal îl măsură cu privirea, încercând să-i stabilească originea.

– O misiune din partea cui?

– A stăpânului meu, desigur, zise Sulfur.

Jezal observă că avea ochii de culori diferite. I se părea o trăsătură urâtă și respingătoare.

– Iar stăpânul tău este?

– Un om foarte înțelept și foarte puternic. Curăță cotorul cu dinții și îl azvârli în tufișuri, ștergându-și mâinile de partea din față a cămășii. Văd că vii de la antrenamentul de scrimă.

Jezal își coborî privirea la arme.

– Da, răspunse el, dându-și seama că luase în sfârșit o decizie, dar pentru ultima oară. Renunț.

– O, vai de mine, nu! Străinul îl apucă pe Jezal de umăr. O, vai de mine, n-ai voie!

– Ce?

– Nu, nu! Stăpânul meu ar fi îngrozit dacă ar ști. Îngrozit! Renunță la duel și vei renunța la mai mult de-atât. Așa ajungi să te remarce publicul, pricepi? El decide, în cele din urmă. Nu există nobilime fără plebe, niciun fel de nobilime! Ei decid!

– Ce? Jezal își roti privirea prin parc, sperând să zărească un străjer, ca să-l înștiințeze că un nebun periculos umbla liber prin Agriont.

– Nu, n-ai voie să renunți! Nici să n-aud de asta! Nu, deloc! Sunt sigur că ai să te descurci până la urmă. N-ai voie.

Jezal îndepărtă mâna lui Sulfur de pe umărul lui.

– Cine ești?

– Sulfur. Yoru Sulfur, la dispoziția ta. Ne mai vedem, căpitane, la Turnir, dacă nu mai devreme. Și își flutură mâna peste umăr, în timp ce se îndepărta cu pași mari.

Jezal se holbă după el, cu gura întredeschisă.

– La naiba! țipă el, aruncându-și armele pe iarbă. Astăzi toată lumea părea că vrea să amestece în treburile lui, până și necunoscuții nebuni din parc.

Când socoti că ora era destul de înaintată, Jezal se duse să-i facă o vizită maiorului West. Te puteai bizui oricând pe urechea lui înțelegătoare și Jezal spera că și-ar putea manipula prietenul să-i ducă vestea proastă Lordului Mareșal Varuz. Aceea era o scenă la care nu voia să ia parte dacă putea s-o evite în vreun chip. Bătu la ușă și așteptă, apoi bătu din nou. Ușa se deschise.

– Căpitane Luthar! Ce onoare copleșitoare!

– Ardee, murmură Jezal, oarecum surprins s-o găsească acolo, mă bucur să te revăd. De data asta, chiar vorbea sincer. Era interesantă, asta era. Era un lucru nou și reconfortant pentru el să fie cu adevărat interesat de ceea ce avea de spus o femeie. Și era a naibii de arătoasă, asta nu putea fi tăgăduit, și părea mai frumoasă de fiecare dată când o vedea. Nu se putea

întâmpla nimic între ei doi, desigur, având în vedere că West îi era prieten și toate celelalte, dar nu făcea nimic rău dacă o privea, nu? Ăă... fratele tău e pe-aici?

Fata se aruncă nonșalantă pe lavița de lângă perete, cu un picior întins și un aer foarte posac.

– E plecat. A ieșit. E mereu ocupat. Mult prea ocupat pentru mine.

Avea obrajii vizibil îmbujorați. Ochii lui Jezal căzură pe carafă. Dopul era scos și vinul la jumătate.

– Ești beată?

– Oarecum – aruncă o ocheadă la paharul de vin pe jumătate plin de lângă cotul ei – dar în general sunt doar plictisită.

– Nu e încă nici zece.

– Nu pot fi plictisită înainte de zece?

– Știi la ce mă refer.

– Lasă morala pe seama fratelui meu. Îi șade mai bine. Și bea ceva. Își flutură mâna către sticlă. Arăți de parcă ai avea nevoie.

Ei, bine, asta era adevărat. Își turnă un pahar și se așeză pe un scaun în fața lui Ardee, în timp ce ea îl privea pe sub pleoapele grele. Fata își luă paharul de pe masă. Lângă el se afla o carte groasă, cu fața în jos.

– Cum e cartea? întrebă Jezal.

– *Căderea Maestrului Creator,* în trei volume. Se zice că e una dintre cărțile fundamentale ale istoriei. O grămadă de aiureli plicticoase, pufni ea cu dispreț. Plină de magi înțelepți, de cavaleri neînduplecați, cu săbii mărețe și doamne cu funduri și mai mărețe. Magie, violență și romantism, în egală măsură. Tâmpenii!

Azvârli cartea de pe masă și aceasta căzu pe covor, cu paginile fâlfâind.

– Trebuie să poți găsi ceva cu care să-ți ocupi timpul!

– Zău? Ce-ai propune?

– Verișoarele mele brodează mult.

– Du-te naibii.

– Hm, făcu Jezal zâmbind. Înjurăturile nu mai păreau nici pe jumătate la fel de jignitoare ca atunci când s-au cunoscut. Ce făceai acasă, în Englia?

– O, acasă! Capul îi căzu pe speteaza laviței. Credeam că mă plictisesc acolo. Abia așteptam să vin aici, în miezul strălucitor al lucrurilor. Acum abia aștept să mă întorc. Să mă mărit cu un fermier. Să am o duzină de plozi. Cel puțin așa aș avea parte de puțină conversație. Închise ochii și suspină. Dar Collem nu mă lasă. Se simte responsabil, acum, că tatăl nostru a murit. Consideră că e prea periculos. Nu vrea să fiu măcelărită de oamenii Nordului, dar cam aici se sfârșește la el simțul datoriei. Cu siguranță, nu se întinde până la a petrece zece minute cu mine. Așa că, se pare că sunt îngropată aici, cu niște snobi aroganți ca voi.

Jezal se foi stânjenit în scaun.

– Pare să se descurce.

– O, da! pufni Ardee. Collem West, un băiat straș-nic. A câștigat un Turnir, nu știi? A trecut primul zidul la Ulrioch, nu-i așa? Fără o obârșie nobilă, n-o să fie niciodată unul de-ai noștri, dar un băiat strașnic, pentru un om de rând! Dar păcat cu sora aia a lui neobrăzată, mult prea isteață. Și se spune că bea, șopti ea.

Nu-și cunoaște locul. Mare rușine! Cel mai bine s-o ignori pur și simplu. Ardee suspină din nou. Da, cu cât mă duc acasă mai repede, cu atât mai fericită va fi toată lumea.

– Eu n-am să fiu mai fericit.

La naiba, chiar spusese asta cu voce tare?

Ardee râse, dar fără prea mare voioșie.

– Ei, bine, e grozav de nobil din partea ta să spui asta. De ce nu ești la antrenament, apropo?

– Mareșalul Varuz a fost ocupat astăzi. Jezal se opri o clipă. De fapt, azi-dimineață mi-a fost instructor de scrimă prietenul tău Sand dan Glokta.

– Zău? Ce-a avut de spus?

– Diverse lucruri. M-a făcut nătărău.

– Măi să fie!

Jezal se încruntă.

– Da, ei bine, sunt la fel de plictisit de scrimă ca tine de cartea aia. Despre asta am vrut să vorbesc cu fratele tău. Mă gândesc să renunț.

Ardee izbucni în râs. Fornăind, gâlgâind în hohote. Întreg trupul i se scutura. Vinul i se revărsă din pahar și se împrăștie pe podea.

– Ce e atât de amuzant? vru Jezal să știe.

– Doar că – își șterse o lacrimă – am făcut o prinsoare cu Collem. Era sigur că te vei ține de treabă. Iar acum eu sunt cu zece mărci mai bogată.

– Nu sunt sigur că-mi place să fiu obiectul rămășagului vostru, zise aspru Jezal.

– Nu sunt sigură că mă sinchisesc.

– E ceva serios.

– Nu, nu este! se răsti ea. Pentru fratele meu a fost ceva serios, el trebuia s-o facă! Nimeni nu te observă când nu ai în nume un „dan", și cine să știe asta mai bine ca mine? Ești singura persoană care și-a pierdut timpul cu mine de când am venit aici, și asta doar fiindcă te-a obligat Collem. Am extrem de puțini bani și niciun strop de sânge nobil, ceea ce mă face un nimic pentru unii ca tine. Bărbații mă ignoră și femeile îmi întorc spatele. N-am nimic aici, nimic și pe nimeni și tu crezi că ai o viață grea? Haide! Aș putea să mă apuc de scrimă, zise ea cu amărăciune. Întreabă-l pe Lordul Mareșal dacă are loc pentru o elevă, bine? Măcar atunci aș avea cu cine să vorbesc!

Jezal clipi. Asta nu era interesant. Era nepoliticos.

– Stai așa, n-ai habar cum e să...

– O, nu te mai văicări! Câți ani ai? Cinci? De ce nu te întorci să sugi la țâța mamei, țâncule?

Nu-i venea să-și creadă urechilor. Cum îndrăznea?

– Mama mea e moartă, spuse el.

Ha! Asta trebuia s-o facă să se simtă vinovată, să-i stoarcă o scuză. Dar nu se întâmplă așa.

– Moartă? Norocul ei, cel puțin nu trebuie să-ți asculte văicărelile blestemate! Voi, băieții răsfățați și bogați, sunteți cu toții la fel. Primiți de-a gata tot ce v-ați putea dori, apoi vă apucă pandaliile fiindcă trebuie să întindeți mâna și să luați. Ești jalnic! Îmi faci silă!

Jezal se holbă la ea. Fața îi ardea, îl înțepa, de parcă ar fi fost pălmuit. Ar fi preferat să fi fost pălmuit. Nu i se mai vorbise așa în viața lui. Niciodată! Era

mai rău decât Glokta. Mult mai rău și de departe mai neașteptat. Își dădu seama că gura îi atârna pe jumătate deschisă. O închise, strângând din dinți, trânti paharul pe masă și se ridică să plece. Se îndrepta spre ieșire, când ușa se deschise brusc, și Jezal se pomeni față în față cu maiorul West.

– Jezal, zise West, părând la început doar surprins, iar apoi, când aruncă o privire către sora lui, tolănită pe laviță, ușor bănuitor. Ce faci aici?

– Ăă... am venit să te văd, de fapt.

– O, da?

– Da. Dar mai poate aștepta. Am treabă. Și Jezal trecu valvârtej pe lângă prietenul său și ieși pe coridor.

– Ce-a fost asta? îl auzi pe West întrebând, în timp ce se îndepărta. Ești beată?

Mânia lui Jezal spori cu fiecare pas, până când era pe cale să-l sufoce. Fusese victima unui ultraj! Un atac sălbatic și nemeritat! Se opri pe coridor, tremurând de furie, cu răsuflarea fornăindu-i în nas, de parcă ar fi alergat cincisprezece kilometri, cu pumnii încleștați până la durere. Și încă de la o femeie! O femeie! Și o afurisită de femeie din popor! Cum a îndrăznit? Își irosise timpul cu ea, râsese la glumele ei și o găsise atrăgătoare. Ar fi trebuit să fie onorată să i se acorde atenție!

– Târfă afurisită! mârâi Jezal.

Îi trecu prin minte să se întoarcă și să-i spună asta în față, dar era prea târziu. Privi împrejur, după ceva în care să lovească. Cum să se răzbune? Cum? Atunci îi veni ideea.

Să-i demonstreze că s-a înșelat.

Asta ar fi rezolvarea. Să-i demonstreze că s-a înșelat, ei și schilodului nenorocit de Glokta. Le va dovedi cât de stăruitor poate să muncească. Le va dovedi că nu e nici nătărău, nici mincinos, nici copil răsfățat. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât i se părea că totul se leagă mai bine. Avea să câștige blestematul ăla de Turnir, asta avea să facă! Asta le va șterge rânjetele de pe față! Porni grăbit de-a lungul coridorului, cu un sentiment nou, necunoscut, crescându-i în piept.

Simțea că avea un țel. Asta era. Poate că nu era prea târziu pentru o alergare.

CUM SUNT DRESAŢI CÂINII

Practicianul Frost stătea lângă perete, perfect nemișcat, perfect tăcut, abia vizibil în umbrele adânci, una cu clădirea. Albinosul nu se clintise de o oră sau mai bine, nu se lăsase de pe un picior pe altul, nu clipise, nu respirase cât să-l fi observat Glokta, stând cu ochii ațintiți la strada din fața lor.

În schimb, Glokta înjura, se foia deranjat, tresărea, se scărpina la față, își sugea gingiile goale. *De ce întârzie? Câteva minute în plus și s-ar putea să adorm, să cad în canalul ăla împuțit și să mă înec. Ce grozav de nimerit ar fi!* Privi apa vâscoasă, puturoasă, de la picioarele lui, legănându-se și vălurindu-se. *Cadavru găsit plutind lângă docuri, umflat de apa mării și de nerecunoscut...*

Frost îi atinse brațul în întuneric și îi arătă în josul străzii cu un deget mare și alb. Trei bărbați înaintau încet înspre ei, cu mersul crăcănat al unora care au petrecut multă vreme la bordul unei nave, păstrându-și echilibrul pe o punte în balans. *Așadar, ăsta e jumătate*

din micul nostru grup. Mai bine mai târziu decât niciodată. Cei trei marinari veniră până la jumătatea podului ce traversa canalul, apoi se opriră și așteptară, la nu mai mult de douăzeci de pași depărtare. Glokta le auzea tonul conversației: accente aspre, hotărâte, triviale. Se trase șontâc mai în umbră, lipindu-se de clădire.

Acum pașii veneau din partea opusă, pași grăbiți. Alți doi bărbați își făcură apariția, pășind iute în josul străzii. Unul dintre ei, un individ foarte înalt și subțire, într-o haină de blană scumpă, privea bănuitor împrejur. *Acela trebuie să fie Gofred Hornlach, pânzar de vază. Omul nostru.* Însoțitorul lui avea o sabie la șold și se opintea cu un cufăr mare de lemn pe un umăr. *Servitor sau gardă personală sau ambele. Nu prezintă interes.* Glokta simți cum i se ridică părul pe ceafă când se apropiară de pod. Hornlach schimbă câteva cuvinte grăbite cu unul dintre marinari, un bărbat cu o barbă mare, castanie.

– Gata? îi șopti el lui Frost. Practicianul clătină aprobator din cap. Nu mișcați! strigă Glokta, din toți rărunchii, în numele Maiestății Sale!

Servitorul lui Hornlach se răsuci, lăsând cufărul să cadă pe pod cu un bubuit și ducându-și mâna spre sabie. Se auzi un zbârnâit domol din umbrele de pe cealaltă parte a drumului. Servitorul privi surprins, scoase un fornăit și se prăbuși cu fața în jos. Practicianul Frost ieși iute din umbră, călcând ușor pe drum.

Hornlach se uită în jos, cu ochii mari, la cadavrul gărzii sale de corp, apoi la albinosul mătăhălos. Se întoarse către marinari:

– Ajutați-mă! strigă el. Opriți-l!

Șeful lor îi răspunse cu un zâmbet:

– Nu cred.

Cei doi tovarăși ai săi înaintară fără grabă, blocând podul. Pânzarul se îndepărtă împleticindu-se, făcu un pas poticnit spre umbrele de lângă canal, pe partea cealaltă. Severard se ivi de sub o poartă, în fața lui, cu arcul peste umăr. *Înlocuiește arcul cu un buchet de flori și va arăta de parcă ar merge la o nuntă. N-ai zice că tocmai a ucis un om.*

Încolțit, Hornlach nu putea decât să privească mut împrejur, cu ochii măriți de spaimă și uimire, cum cei doi practicieni se apropie, cu Glokta târșâindu-și picioarele în urma lor.

– Dar v-am plătit! le strigă disperat Hornlach marinarilor.

– Ai plătit un drum, zise căpitanul lor. Loialitatea se taxează în plus.

Mâna mare și albă a Practicianului Frost se prăbuși pe umărul negustorului, forțându-l să se lase în genunchi. Severard se apropie tacticos de servitor, își vârî vârful cizmei murdare sub trupul acestuia și îl rostogoli. Cadavrul își ridică ochii sticloși spre cerul nopții, cu penele săgeții ieșindu-i din gât. Sângele din jurul gurii părea negru în lumina lunii.

– Mort, mârâi Severard, fără niciun rost.

– Asta face o săgeată prin gât, remarcă Glokta. Scapă de el, fii bun!

– S-a făcut.

Severard înhață picioarele slujitorului și le ridică peste parapetul podului, pe urmă îi apucă trupul de sub brațe și îl azvârli peste margine, cu un mârâit. *Atât de lejer, atât de curat, atât de priceput. Se vede că a mai făcut-o.* Se auzi un pleoscăit când trupul lovi apa mâloasă de dedesubt. Frost îi legase de-acum lui Hornlach mâinile strâns la spate și îi vârâse sacul pe cap. Prizonierul zbiera prin pânză, în timp ce era tras în picioare. Glokta însuși se apropie șontâc de cei trei marinari, cu picioarele amorțite după atâta timp petrecut stând neclintit în stradă.

– Și iată-ne, zise el, scoțând o pungă grea din buzunarul interior al hainei. O ținu legănându-se chiar deasupra palmei întinse a căpitanului. Spune-mi, ce s-a întâmplat în seara asta?

Bătrânul matelot zâmbi, cu fața-i bătătorită încrețindu-se ca pielea de cizmă.

– Marfa mi se strica și trebuia să plecăm cu primul flux, i-am spus asta. Am așteptat și am așteptat, jumătate de noapte, lângă canalul ăla împuțit, dar ce să vezi? Ticălosul nu s-a arătat.

– Foarte bine. Asta e povestea pe care aș spune-o în Westport, dacă m-ar întreba cineva.

Căpitanul își luă un aer ofensat.

– Așa s-a întâmplat, Inchizitorule. Ce altă poveste ar putea fi?

Glokta lăsă punga să cadă și banii zornăiră înăuntru.

– Cu complimentele Maiestății Sale.

Căpitanul cântări punga în mână.

– Mereu încântat să-i fac Maiestății Sale o favoare!

Și cu asta, el și cei doi tovarăși ai săi se întoarseră, numai zâmbete gălbejite, și porniră spre chei.

– Bun, zise Glokta, hai să continuăm.

– Unde-mi sunt hainele? strigă Hornlach, zvârcolindu-se în scaun.

– Îmi cer sincere scuze pentru asta, știu că e destul de neplăcut, dar hainele pot ascunde una, alta. Lasă-i omului hainele și îi lași mândria, demnitatea și toate lucrurile pe care e mai bine să nu le aibă aici. Nu interoghez niciodată un prizonier cu hainele pe el. Îl mai ții minte pe Salem Rews?

– Pe cine?

– Salem Rews. Unul de-ai tăi. Un pânzar. L-am prins sustrăgându-se de la plata dărilor regelui. A mărturisit, a dat câteva nume. Am vrut să vorbesc cu ei, dar au murit cu toții.

Ochii negustorului licăriră în stânga și-n dreapta. *Își evaluează opțiunile, încearcă să ghicească ce-am putea să știm.*

– Oamenii mor tot timpul.

Glokta se uită țintă la cadavrul pictat al lui Juvens din spatele prizonierului său, care sângera cu o vopsea roșie pe tot peretele. *Oamenii mor tot timpul.*

– Desigur, dar nu chiar așa de violent. Mă gândesc că cineva i-a vrut morți, că cineva a poruncit să fie omorâți. Mă gândesc că acela ai fost tu.

– N-ai nicio dovadă! Niciuna! N-ai s-o scoți la capăt cu asta!

– Dovezile nu înseamnă nimic, Hornlach, dar am să-ți fac pe plac. Rews a supraviețuit. Întâmplarea face să fie chiar aici, pe coridor, rămas fără prieteni, smiorcăindu-se, numind fiecare pânzar care-i trece prin minte sau care ne trece nouă prin minte, la drept vorbind. (Ochi mijiți, dar niciun răspuns.) L-am folosit să-l prindem pe Carpi.

– Carpi? întrebă negustorul, încercând să pară nonșalant.

– Ți-l amintești pe asasinul tău, nu-i așa? Un styrian ușor molâu. Cu urme de acnee? Nădușește mult? Îl avem și pe el. Ne-a spus întreaga poveste. Cum l-ai tocmit, cât l-ai plătit, ce i-ai cerut să facă. Întreaga poveste. Glokta zâmbi: Are o memorie excelentă, pentru un criminal, foarte amănunțită.

Teama se vedea acum, doar o urmă de teamă, dar Hornlach se replie ușor.

– Acesta este un afront la adresa ghildei mele, strigă el, cu toată autoritatea de care putea da dovadă, așa gol și legat de un scaun. Stăpânul meu, Coster dan Kault, nu va îngădui una ca asta, iar el e prieten apropiat cu Superiorul Kalyne!

– La naiba cu Kalyne, e terminat. În plus, Kault crede că ești în siguranță la bordul acelei corăbii, în drum spre Westport și departe de noi. Nu cred că îți va simți cineva lipsa vreme de câteva săptămâni. Negustorului îi căzu fața. O grămadă de lucruri se pot întâmpla în acest timp... o grămadă foarte mare.

Limba lui Hornlach țâșni peste buze. Ridică pe furiș o privire spre Frost și Severard și se aplecă puțin. *Așadar, acum vine tocmeala.*

– Inchizitorule, spuse el cu glas mieros, dacă am învățat ceva de la viață, e că fiecare om vrea ceva. Fiecare om are prețul lui, da? Iar noi avem buzunare adânci. Nu trebuie decât să spui ce vrei. Doar să spui! Ce vrei?

– Ce vreau? întrebă Glokta, aplecându-se, la o distanță mai conspirativă.

– Da. Ce înseamnă toate astea? Ce vrei? Acum Hornlach zâmbea, un mic zâmbet șiret, isteț.

Ce drăguț, dar n-ai să-ți cumperi scăparea.

– Îmi vreau dinții înapoi. Zâmbetul negustorului începu să pălească. Îmi vreau piciorul înapoi. Hornlach înghiți. Îmi vreau viața înapoi. Prizonierul devenise foarte palid. Nu? Atunci poate că mă voi mulțumi cu capul tău într-un băț. N-ai nimic altceva din ceea ce vreau eu, indiferent cât de adânci îți sunt buzunarele! Acum Hornlach tremura ușor. *Gata cu fanfaronada? Gata cu târguiala? Atunci putem începe.* Glokta ridică hârtia din fața lui și citi prima întrebare. Cum te numești?

– Uite, Inchizitorule, eu...

Frost izbi cu pumnul în masă și Hornlach se chirci în scaun.

– Răspunde naibii la întrebare! îi răcni Severard în față.

– Gofred Hornlach, scânci negustorul.

Glokta clătină din cap.

– Bine. Ești un membru de vază al Ghildei Pânzarilor?

– Da, da!

– Unul dintre delegații Magisterului Kault, de fapt?

– Știi cine sunt!

– Ai uneltit cu alți pânzari să-l înșeli pe Maiestatea Sa Regele? Ai tocmit un asasin să omoare cu premeditare zece dintre supușii Maiestății Sale? Ți-a poruncit să faci asta Magisterul Coster dan Kault, capul Ghildei Pânzarilor?

– Nu! strigă Hornlach, cu glasul pițigăiat de panică.

Nu e răspunsul de care am nevoie. Glokta aruncă o privire către Practicianul Frost. Pumnul mare și alb se cufundă în stomacul negustorului și acesta scoase un suspin domol când alunecă într-o parte.

– Mama mea ține câini, știi, zise Glokta.

– Câini, șuieră Severard, în urechea negustorului care gâfâia, îmbrâncindu-l înapoi în scaun.

– Îi adoră. Îi dresează să facă o sumedenie de giumbușlucuri. Glokta își încrețește buzele. Știi cum sunt dresați câinii?

Hornlach încă gâfâia, prăvălit în scaun, cu ochi înlăcrimați, departe de a putea vorbi. *Încă e ca un pește scos brusc din apă. Gura i se deschide și i se închide, dar niciun sunet.*

– Repetiție, zise Glokta, Repetă, repetă, repetă. Trebuie să pui câinele să-și execute giumbușlucurile de o sută de ori la fel, și pe urmă trebuie s-o iei de la capăt. Totul e repetiție. Și dacă vrei să latre la comandă, nu trebuie să eziți să folosești biciul. Ai

să latri pentru mine, Hornlach, în fața Consiliului Deschis.

– Ești nebun! strigă pânzarul, holbându-se de la unul la altul, sunteți nebuni cu toții!

Glokta își flutură zâmbetul gol.

– Dacă vrei. Dacă te ajută. Își aruncă din nou privirea pe hârtia din mâna lui. Cum te numești?

Prizonierul înghiți.

– Gofred Hornlach.

– Ești un membru de vază al Ghildei Pânzarilor?

– Da.

– Unul dintre delegații Magisterului Kault, de fapt?

– Da!

– Ai uneltit cu alți pânzari să-l înșeli pe Maiestatea Sa Regele? Ai tocmit un asasin să omoare cu premeditare zece dintre supușii Maiestății Sale? Ți-a poruncit să faci asta Magisterul Coster dan Kault, capul Ghildei Pânzarilor?

Hornlach privi disperat în jurul său. Frost îi susținu privirea. Severard îi susținu privirea.

– Ei? întrebă Glokta.

Negustorul închise ochii.

– Da, scânci el.

– Ce-ai zis?

– Da!

Glokta zâmbi.

– Excelent! Acum, spune-mi: Cum te numești?

CEAI ŞI RĂZBUNARE

– Este o țară frumoasă, nu-i așa? întrebă Bayaz, ridicând privirea către stâncile colțuroase ce se înălțau de-o parte și de alta a drumului.

Copitele cailor călcau domol de-a lungul cărării, cu un sunet surd, potolit, ce contrasta cu starea de neliniște a lui Logen.

– Așa să fie?

– Ei, bine, e o țară aspră, desigur, pentru cei care nu-i cunosc rânduiala. O țară aspră și neiertătoare. Dar are și ceva nobil în ea. Întâiul dintre Magi cuprinse întreaga întindere cu un gest larg al brațului și inspiră cu încântare aerul rece. Are onestitate, integritate. Cel mai bun oțel nu strălucește întotdeauna cel mai tare. Îi aruncă o privire lui Logen, legănându-se domol în șa. Ar trebui să știi asta.

– Nu pot spune că-i văd frumusețea.

– Nu? Dar ce vezi?

Logen își lăsă ochii să rătăcească peste versanții abrupți, acoperiți de iarbă, smălțați cu petice de rogoz

și orz sălbatic, presărați cu stânci cenușii și pâlcuri de copaci. Văd un teren bun pentru o bătălie. Cu condiția să ajungi aici primul.

– Zău? Cum așa?

Logen arătă către coama sinuoasă a unui munte.

– Arcașii de pe creasta de colo n-ar putea fi văzuți de pe drum și ai putea să-ți ascunzi aproape toți oștenii între stânci. Câțiva dintre cei echipați mai ușor, lăsați pe versanți, doar ca să atragă inamicii pe terenul cel mai abrupt de acolo. Logen arătă către tufișurile țepoase care acopereau versanții mai joși. I-ai lăsa să se apropie puțin, apoi, când și-ar croi drum cu greu prin orzul ăla sălbatic, le-ai trimite săgețile. Să te trezești cu săgețile căzând așa peste tine nu e nostim deloc. Vin mai repede, pătrund mai departe și mușcă mai adânc. Asta i-ar împrăștia. Când ar ajunge la stânci, ar fi sleiți de oboseală și dezorganizați. Ăsta ar fi momentul să ataci. Câțiva războinici sărind dintre pietrele alea, atacându-i de sus, odihniți, plini de energie și țipând ca toți dracii, asta i-ar putea înfrânge pe loc. Logen privi coasta muntelui cu ochii mijiți. Fusese și de-o parte și de alta într-un asemenea atac-surpriză și în niciuna dintre situații amintirea nu era plăcută. Dar dacă ar avea de gând să opună rezistență, continuă Logen, câțiva călăreți în pădurea de colo ar putea isprăvi treaba: câțiva Oameni Aleși, câțiva luptători aprigi năpustindu-se asupra ta de unde nu te aștepți, ăsta e un lucru cumplit. Asta i-ar pune pe fugă. Dar, obosiți cum ar fi, n-ar fugi prea repede. Asta înseamnă prizonieri și prizonierii pot însemna răscumpărare sau cel puțin dușmani uciși mai

ușor. Văd un măcel sau o victorie demnă de un cântec, depinde de ce parte te afli. Asta văd.

Bayaz zâmbi, clătinând din cap în ritmul mișcării domoale a calului.

– Oare Stolicus a spus că terenul trebuie să fie prietenul cel mai bun al unui general, altfel îi devine cel mai cumplit dușman?

– N-am auzit niciodată de el, dar avea dreptate. Ăsta e un teren bun pentru o armată, cu condiția să ajungi primul aici. Să ajungi primul e toată șmecheria.

– Într-adevăr. Dar noi nu avem armată.

– Copacii ăștia ar putea ascunde câțiva călăreți chiar mai bine decât o mulțime. Logen îi aruncă vrăjitorului o privire piezișă. Atârna vesel în șa, bucurându-se de o plimbare plăcută în mijlocul naturii. Mă îndoiesc că Bethod a apreciat sfatul tău și eu am avut deja destule răfuieli cu el. A fost rănit în locul cel mai sensibil, în mândria lui. O să vrea răzbunare. O s-o vrea cu ardoare.

– O, da, răzbunare, cea mai răspândită dintre distracțiile Nordului. Popularitatea ei pare să nu apună niciodată.

Logen privi încrâncenat împrejur, la copaci, la stânci, la cutele văii, la nenumăratele ascunzători.

– Trebuie că sunt oameni în munții ăștia, căutându-ne. Cete de oameni pricepuți și călîți în luptă, cu cai buni și bine înarmați, obișnuiți cu locurile. Acum, că Bethod și-a înfrânt toți dușmanii, nu mai există loc în Nord unde să nu te poată găsi. S-ar putea să aștepte acolo – arătă către niște pietre de lângă

drum – sau în pădurea de colo sau de colo. Malacus Quai, care călărea în frunte, pe calul de povară, privi nervos împrejur. Ar putea fi oriunde.

– Asta te sperie? întrebă Bayaz.

– Totul mă sperie şi e bine că e aşa. Teama e un bun prieten al celor vânaţi, m-a ţinut în viaţă atâta vreme. Morţii sunt neînfricaţi şi n-am poftă să mă alătur lor. Va trimite oameni şi la bibliotecă.

– O, da, să-mi ardă cărţile şi toate celelalte.

– Asta te sperie?

– Nu mult. Pe pietrele de lângă poartă stă scris cuvântul lui Juvens şi acesta nu poate fi nesocotit, nici acum. Niciun om cu intenţii războinice nu se poate apropia. Îmi închipui că oamenii lui Bethod vor rătăci în jurul lacului, prin ploaie, până când vor rămâne fără mâncare, gândindu-se în tot acest timp cât de ciudat e că nu pot găsi ceva atât de mare cum e o bibliotecă. Nu, zise vesel vrăjitorul, scărpinându-şi barba. Eu m-aş concentra asupra încurcăturii în care ne aflăm noi. Ce crezi că se întâmplă dacă suntem prinşi?

– Bethod o să ne omoare, şi asta în cel mai neplăcut mod care-i poate trece prin minte. Dacă nu cumva are de gând să fie îndurător şi să ne lase să scăpăm cu un avertisment.

– Pare destul de improbabil.

– La acelaşi lucru mă gândeam şi eu. Cea mai bună şansă a noastră este să o luăm spre Şuvoiul Alb, să încercăm să trecem în Englia şi să sperăm că vom avea norocul să nu fim văzuţi. Lui Logen nu-i plăcea să se bizuie pe noroc, cuvântul însuşi îi lăsa un gust

amar. Ridică privirea spre cerul înnorat. Ne-ar prinde bine niţică vreme rea. O ploaie zdravănă ne-ar putea ascunde bine.

Cerul şiroia peste el de săptămâni, dar acum, că avea nevoie de ploaie, refuza să scape măcar o picătură.

Malacus Quai se uita la ei peste umăr, cu ochii mari şi rotunzi de îngrijorare.

– N-ar trebui să încercăm să ne mişcăm mai repede?

– Poate, răspunse Logen, mângâind gâtul calului, dar asta ar osteni animalele şi s-ar putea să avem nevoie mai târziu de toată viteza lor. Am putea să ne ascundem ziua şi să călătorim noaptea, dar, în cazul ăsta, riscăm să ne rătăcim. E mai bine aşa: înaintăm încet şi sperăm să nu fim văzuţi. Privi încruntat spre coama muntelui. Sperăm că n-am fost văzuţi deja.

– Hm, făcu Bayaz, atunci poate că acum e cel mai bun moment să-ţi spun. Vrăjitoarea aceea, Caurib, nu e nici pe jumătate atât de năroadă cum am lăsat eu să se înţeleagă că ar fi.

Logen simţi că se prăbuşeşte.

– Nu?

– Nu, cu toată vopseaua şi aurul şi trăncăneala despre Nordul Îndepărtat, ştie ce vrea. Ochiul-lung, i se spune. Un truc vechi, dar eficient. Ne-a urmărit.

– Ştie unde suntem?

– Ştie când am plecat, foarte probabil şi în ce direcţie ne îndreptăm.

– Asta nu ne dă nicio şansă.

– Aş zice că nu.

– La naiba! Logen zări mișcare între copaci, undeva la stânga, strânse mâna pe mânerul sabiei. Câteva păsări țâșniră spre cer. Așteptă, cu sufletul la gură. Nimic. Își lăsă mâna să cadă înapoi. Ar fi trebuit să-i omorâm când am avut ocazia. Pe toți trei.

– Dar n-am făcut-o și cu asta, basta. Bayaz aruncă o privire spre Logen. Dacă ne găsesc, care e planul tău?

– Fuga. Și speranța că avem cai mai iuți.

– Și asta? întrebă Bayaz.

Vântul sufla cu putere prin vale, în ciuda copacilor, făcând flăcările focului să pâlpâie și să danseze. Malacus Quai își adună umerii și își înfășură pătura mai strâns în jurul lor. Aruncă o privire către tulpina scurtă pe care Bayaz o ținea ridicată în fața lui, cu fruntea încrețită de concentrare.

– Ăă... Asta era a cincea plantă și nefericitul ucenic mai trebuia să nimerească una. Este... ăă... ilyith?

– Ilyith? repetă vrăjitorul, fără să lase să i se citească pe chip niciun indiciu dacă răspunsul era corect. Era nemilos ca Bethod când venea vorba de ucenicul lui.

– Poate?

– Nici pe departe. Ucenicul închise ochii și oftă pentru a cincea oară în seara aceea. Logen îl compătimea, chiar îl compătimea, dar nu era nimic de făcut. Ursilum, în limba veche, din cel cu frunze rotunde.

– Da, da, sigur, ursilum, mi-a stat pe limbă tot timpul.

– Dacă numele îți stătea pe limbă, atunci întrebuințările plantei nu pot fi departe, ce zici?

Ucenicul își îngustă ochii și privi plin de speranță către cerul nopții, ca și cum răspunsul ar fi putut fi scris în stele.

– Nu e pentru... dureri ale articulațiilor?

– Nu, categoric nu. Mă tem că articulațiile tale vor continua să te chinuie. Bayaz răsuci tulpina încet între degete. Ursilumul n-are nicio întrebuințare, din câte știu eu. E doar o plantă. Și o azvârli înapoi în tufișuri.

– Doar o plantă, repetă Quai, scuturându-și capul.

Logen oftă și își frecă ochii obosiți.

– Îmi cer scuze, Maestre Nouădegete, te plictisim?

– Ce contează? întrebă Logen, ridicându-și mâinile în aer. Pe cine interesează numele unei plante fără nicio întrebuințare?

Bayaz zâmbi:

– Bine punctat. Spune-ne, Malacus, ce anume contează?

– Dacă un om caută să schimbe lumea, ar trebui mai întâi s-o înțeleagă. Ucenicul își turui vorbele ca pe o poezie, evident ușurat să i se pună o întrebare la care știa răspunsul. Fierarul trebuie să învețe rosturile metalelor, tâmplarul rosturile lemnului, altfel munca lor va prețui puțin. Magia de rând e nestăpânită și periculoasă, căci vine din Cealaltă Parte și să recurgi la lumea de jos e periculos. Magul potențează vraja cu știință și astfel realizează Înalta Artă, dar, asemenea fierarului sau tâmplarului, el trebuie să caute să schimbe doar ceea ce înțelege. Cu fiecare lucru pe care îl învață, puterea lui este sporită. Așadar, magul

trebuie să năzuiască să învețe tot, să înțeleagă lumea întreagă. Copacul e puternic doar pe măsura rădăcinii sale, iar cunoașterea este rădăcina puterii.

– Nu-mi spune, *Principiile Artei* a lui Juvens!

– Chiar primele rânduri, zise Bayaz.

– Iartă-mă că spun, dar sunt pe lumea asta de mai bine de treizeci de ani și încă nu am reușit să înțeleg un singur lucru care s-a întâmplat. Să cunosc lumea în întregime? Să înțeleg totul? Asta e o misiune extrem de grea.

Magul chicoti.

– Una imposibilă, negreșit. Să cunoști cu adevărat și să înțelegi chiar și un fir de iarbă înseamnă să studiezi o viață întreagă, iar lumea e în continuă schimbare. De aceea tindem să ne specializăm.

– Așadar, tu ce ai ales?

– Focul, răspunse Bayaz, privind vesel flăcările, cu lumina lor dansând pe țeasta-i pleșuvă. Focul, forța și voința. Dar chiar și în domeniile alese, după nenumărați ani lungi de studiu, rămân un novice. Cu cât înveți mai mult, cu atât îți dai seama cât de puține știi. Totuși, strădania însăși e un lucru de preț. Cunoașterea este rădăcina puterii, în definitiv.

– Așadar, cu destulă cunoaștere, voi, magii, puteți face orice?

Bayaz se încruntă.

– Există limite. Și există reguli.

– Precum Prima Lege? Maestrul și ucenicul ridicară, ca unul, privirea spre Logen. E interzis să vorbești cu diavolii, nu-i așa?

Era evident că Quai nu-și amintea de scăparea lui din timpul febrei: avea gura căscată de uimire. Ochii lui Bayaz doar se îngustară puțin, cu o vagă urmă de bănuială.

– Păi, da, așa este, răspunse Întâiul dintre Magi. E interzis să atingi Cealaltă Parte nemijlocit. Prima Lege trebuie să se aplice tuturor, fără excepție. După cum trebuie să se aplice și A Doua.

– Care este?

– E interzis să mănânci carnea oamenilor.

Logen ridică o sprânceană.

– Voi, vrăjitorii, născociți tot felul de lucruri ciudate.

Bayaz zâmbi:

– O, nu știi nici jumătate. Se întoarse către ucenicul său, ridicând în fața lui o rădăcină maro, noduroasă. Iar acum, Maestre Quai, ești bun să-mi spui numele acesteia?

Logen nu-și putu stăpâni un zâmbet tainic. Pe asta el o știa.

– Haide, haide, Maestre Quai, n-avem la dispoziție toată noaptea.

Logen nu putea să mai suporte mult suferința ucenicului. Se aplecă spre el, prefăcându-se că ațâță focul cu un băț și, tușind ca să-și ascundă vorbele, șopti:

– Laba-ciorii.

Bayaz era destul de departe și vântul foșnea prin copaci. N-avea cum să-l fi auzit. Quai își jucă bine rolul. Continuă să se holbeze la rădăcină, cu fruntea încrețită de concentrare.

– E laba-ciorii? îndrăzni el.

Bayaz ridică o sprânceană.

– Ei, bine, da, este. Bravo, Malacus. Și îmi poți enumera întrebuințările ei?

Logen tuși din nou.

– Răni, șopti el, privind nepăsător înspre pădure, acoperindu-și gura cu o mână.

Poate că nu știa prea multe despre plante, dar în privința rănilor avea o experiență vastă.

– Cred că e bună pentru răni, zise moale Quai.

– Excelent, Maestre Quai. Laba-ciorii e răspunsul corect. Și e bună pentru răni. Mă bucur să văd că faci unele progrese, până la urmă. Își drese glasul: Totuși, mi se pare curios că folosești această denumire. I se spune laba-ciorii doar la nord de munți. Eu, cu siguranță, nu te-am învățat niciodată numele acesta. Mă întreb pe cine cunoști în acea parte a lumii. Aruncă o privire către Logen. Te-ai gândit vreodată la o carieră în artele magiei, Maestre Nouădegete? Îl privi din nou pe Quai cu ochii mijiți: S-ar putea să am un loc liber pentru un ucenic.

Malacus plecă fruntea.

– Îmi pare rău, Bayaz.

– Ai și de ce. Ai putea să ne speli străchinile, ce zici? Poate că sarcina ți se potrivește mai bine.

Quai își aruncă pătura de pe umeri, fără tragere de inimă, adună străchinile murdare și își târșâi picioarele prin pădure, către pârâu. Bayaz se aplecă deasupra ceaunului de pe foc, adăugând câteva frunze uscate în apa clocotită. Lumina pâlpâitoare a flăcărilor îi scânteie pe partea de jos a feței și aburul i se învârti

în jurul țestei pleșuve. Una peste alta, arăta ca un adevărat vrăjitor.

– Ce-i asta? întrebă Logen, întinzând mâna să-și ia pipa. Vreo vrajă? Vreo poțiune? Vreo lucrare măreață a Înaltei Arte?

– Ceai.

– Cum?

– Frunzele unei anumite plante, fierte în apă. E considerat un lux destul de mare în Gurkhul. Turnă o parte din licoare într-o ceașcă. Ți-ar plăcea să guști?

Logen îl adulmecă reticent.

– Are miros de picioare.

– Fă cum crezi. Bayaz clătină din cap și se așeză înapoi lângă foc, strângând cana aburindă în mâini. Dar pierzi unul dintre cele mai mari daruri făcute de natură omului. Luă o sorbitură și plescăi de satisfacție. Calmează mintea, revigorează trupul. Puține rele nu pot fi rezolvate cu o ceașcă de ceai.

Logen îndesă un cocoloș de chagga în măciulia pipei.

– Dar o secure în cap?

– Acesta este unul dintre ele, recunoscu Bayaz cu un zâmbet larg. Spune-mi, Maestre Nouădegete, de ce atâta dușmănie între tine și Bethod? N-ai luptat pentru el de atâtea ori? De ce vă urâți atât de mult?

Logen tăcu, trăgând fum din pipă, suflând.

– Există motive, răspunse el bățos.

Rănile din vremea aceea nu se vindecaseră încă. Nu-i plăcea să le zgândărească nimeni.

– A, motive. Bayaz își coborî privirea spre ceașcă. Și care sunt motivele tale? Dușmănia asta nu merge în ambele direcții?

– Poate.

– Dar tu ești dispus să aștepți?

– Va trebui să fiu.

– Hm. Ești foarte răbdător pentru un om al Nordului.

Logen se gândi la Bethod, la dezgustătorii lui fii și la nenumărații oameni pe care îi omorâseră pentru ambițiile lor. Oameni pe care îi omorâse el, Logen, pentru ambițiile lor. Se gândi la shanka, la familia lui și la ruinele satului de lângă mare. Se gândi la toți prietenii lui morți. Își sugea dinții și se uita în foc cu privirea pierdută.

– Am rezolvat câteva răfuieli, la vremea mea, dar asta n-a făcut decât să atragă mai multe. Răzbunarea poate fi plăcută, dar e un lux. Nu-ți umple burta, nici nu te apără de ploaie. Ca să-mi înfrunt vrăjmașii, am nevoie de prietenii mei lângă mine, iar eu am rămas fără prieteni. Omul trebuie să fie realist. A trecut ceva vreme de când aveam alte ambiții decât să supraviețuiesc fiecărei zile.

Bayaz râse, cu ochii scânteind în lumina focului.

– Ce-i? întrebă Logen, întinzându-i pipa.

– Fără supărare, dar ești o sursă inepuizabilă de surprize. Cu totul altfel decât mă așteptam. Ești o adevărată enigmă.

– Eu?

– O, da! Sângerosul Nouă, șopti magul, făcând ochii mari. Ai o reputație afurisită, prietene. Ce mai povești se spun! Un nume blestemat! Păi, mamele își sperie copiii cu el. Logen nu zise nimic. N-avea cum să nege asta. Bayaz trase încet din pipă, apoi suflă o dâră lungă de fum. Mă gândeam la ziua în care ne-a vizitat Prințul Calder.

Logen pufni.

– Încerc să nu mă prea gândesc la el.

– Și eu, dar nu comportamentul lui m-a interesat, ci al tău.

– Serios? Nu-mi amintesc să fi făcut ceva deosebit.

Bayaz îndreptă coada pipei spre Logen, de dincolo de foc.

– Ah, dar tocmai asta voiam să spun. Am cunoscut o mulțime de luptători, soldați, generali și campioni și câți și mai câți. Un mare luptător trebuie să acționeze iute, decisiv, fie cu brațul propriu, fie cu o armată, căci acela care lovește primul adesea lovește ultimul. Așadar, luptătorii ajung să se bizuie pe instinctele lor, să reacționeze mereu violent, să devină fuduli și brutali. Bayaz îi dădu pipa înapoi lui Logen. Dar, orice s-ar spune despre tine, tu nu ești un asemenea om.

– Cunosc o sumedenie de oameni care ar fi de altă părere.

– Poate, dar realitatea rămâne. Calder te-a insultat, iar tu n-ai făcut nimic. Așadar, știi când trebuie să acționezi și acționezi repede, dar știi, de asemenea, când să n-o faci. Asta dovedește stăpânire de sine și o minte calculată.

– Poate că doar îmi era frică.

– De el? Haide, zău! N-ai părut speriat de Scale, şi el e mult mai fioros. Şi ai umblat şaizeci de kilometri cu ucenicul meu în spate, ceea ce arată curaj, dar şi compasiune. O combinaţie cu adevărat rară. Violenţă şi stăpânire, calcul şi compasiune – şi, pe deasupra, vorbeşti cu spiritele.

Logen ridică o sprânceană.

– Nu prea des şi doar când nu mai e nimeni prin preajmă. Vorbele lor sunt plictisitoare şi nici pe jumătate atât de măgulitoare ca ale tale.

– Ha! Asta-i adevărat. Spiritele au puţine să le spună oamenilor, din câte înţeleg, deşi eu n-am vorbit niciodată cu ele. Nu am acest dar. Puţini îl au, în zilele noastre. Luă încă o înghiţitură, uitându-se la Logen peste marginea ceştii. Nici nu-mi vine în minte altcineva în viaţă.

Malacus ieşi împleticindu-se dintre copaci, tremurând şi lăsând jos strâchinile ude. Îşi înhăţă pătura, şi-o înfăşură strâns pe trup, apoi aruncă o privire plină de speranţă către ceaunul aburind de pe foc.

– Acolo e ceai?

Bayaz îl ignoră.

– Spune-mi, Maestre Nouădegete, în tot răstimpul de când ai sosit la biblioteca mea, nu m-ai întrebat nici măcar o dată de ce am trimis după tine sau de ce cutreierăm acum prin Nord, punându-ne viaţa în pericol. Mi se pare ciudat.

– Nu tocmai. Nu vreau să ştiu.

– Nu vrei?

– Toată viața am căutat să știu. Ce e dincolo de munți? Ce gândesc dușmanii mei? Ce arme vor folosi împotriva mea? În care dintre prieteni mă pot încrede? Logen ridică din umeri. O fi cunoașterea rădăcina puterii, dar fiecare lucru pe care l-am aflat mi-a făcut mai rău. Trase din nou din pipă, dar se terminase. Scutură scrumul pe jos. Orice-ar fi ceea ce vrei de la mine, voi încerca să fac, dar nu vreau să știu până când nu vine vremea. M-am săturat să iau singur decizii. Nu sunt niciodată corecte. Neștiința e cel mai dulce leac, zicea tatăl meu. Nu vreau să știu!

Bayaz se holbă la el. Era prima oară când Logen îl văzuse pe Întâiul dintre Magi părând surprins în vreun fel. Malacus Quai își drese glasul.

– Mie mi-ar plăcea să știu, spuse el, abia șoptit, ridicând spre maestrul său o privire plină de speranță.

– Da, murmură Bayaz, dar tu nu ai ocazia să întrebi.

Era pe la prânz când totul o luă razna. Logen tocmai începea să-și închipuie că ar putea ajunge la Șuvoiul Alb, poate chiar să supraviețuiască acelei săptămâni. Avu senzația că și-a pierdut concentrarea, doar preț de o clipă. Din nefericire, a fost clipa care a contat.

Dar mișcarea era bună, trebuia să le recunoască acest merit. Își aleseseră locul cu grijă și înfășuraseră copitele cailor cu cârpe, ca să nu facă zgomot. Treicopaci ar fi putut să-și dea seama ce urmează, dacă ar fi fost cu ei, dar el avea ochiul format ca nimeni altul. Copoiul i-ar fi putut mirosi, dacă ar fi fost acolo, dar

el avea nas pentru asta. Cert era că niciunul dintre ei nu se afla acolo. Morții nu sunt de niciun ajutor.

Erau trei călăreți, așteptându-i după o cotitură, bine înarmați, înveșmântați în armuri, cu fețele murdare, dar armele curate, luptători încercați până la unul. Cel din dreapta era bine legat, cu o înfățișare robustă, aproape fără gât. Cel din stânga era înalt și sfrijit, cu ochi mici și cruzi. Amândoi aveau coifuri rotunde, cămăși de zale roase, sulițe lungi, coborâte și gata de atac. Căpetenia lor ședea pe cal ca un sac de napi, atârnat în șa cu nonșalanța unui călăreț experimentat. Îl salută pe Logen cu o clătinare a capului.

– Nouădegete! Brynnul! Sângerosul Nouă! Mă bucur nespus să te revăd!

– Degetnegru! murmură Logen, străduindu-se să afișeze un zâmbet prietenos. Mi-ar sălta și mie inima de bucurie să te văd, dacă lucrurile ar sta altfel.

– Dar sunt așa cum sunt. În timp ce vorbea, ochii bătrânului luptător trecură încet peste Bayaz, Quai și Logen, măsurându-le armele, sau absența lor, plănuindu-și jocul. Un adversar mai prost ar fi putut echilibra raportul de forțe, dar Degetnegru era un Om Ales și nu era un nătărău. Ochii i se opriră pe mâna lui Logen când se furișă către mânerul sabiei și Degetnegru clătină încet din cap. Fără șiretlicuri de-ale tale, Nouă Sângeros. Îți poți da seama că v-am prins. Și făcu semn cu capul către copacii din spatele lor.

Inima lui Logen se strânse și mai mult. Alți doi călăreți își făcuseră apariția și se apropiau la trap, să închidă capcana, cu copitele înfășurate ale cailor

călcând aproape fără zgomot pe pământul moale de lângă drum. Logen își frământă buza. Degetnegru avea dreptate, afurisitul. Cei patru călăreți se apropiară, coborâră vârfurile sulițelor, cu fețele reci, concentrați la sarcina pe care o aveau. Malacus Quai se holbă la ei cu ochi înspăimântați, în timp ce calul lui se dădea înapoi. Bayaz afișă un zâmbet vesel, de parcă și-ar fi întâlnit cei mai vechi prieteni. Lui Logen i-ar fi plăcut să aibă măcar un dram din liniștea vrăjitorului. Inima îi bubuia și simțea un gust amar în gură.

Degetnegru își îmboldi calul, cu o mână strânsă pe coada toporului și cealaltă pe genunchi, fără ca măcar să folosească hățurile. Era un călăreț iscusit, renumit pentru asta. Așa se întâmplă când cineva își pierde toate degetele de la picioare în îngheț. Călare înaintezi mai iute decât pe jos, asta trebuia recunoscut, dar când venea vorba de luptă, Logen prefera să-și țină picioarele bine înfipte în pământ.

– Mai bine vii cu noi acum, zise bătrânul luptător. Așa-i mai bine pentru toată lumea.

Lui Logen îi venea greu să accepte, dar sorții îi erau potrivnici. Poate că săbiile aveau glas, așa cum spusese Bayaz, dar cu o suliță poți al naibii de bine să dobori un om de pe cal și erau patru care strângeau cercul în jurul lui. Era prins în capcană: singur împotriva lor, luat pe nepregătite, lipsit de armele potrivite pentru această treabă. Și, totuși. Mai bine să tragă de timp și să spere că s-ar putea să se ivească o șansă. Logen își drese glasul, străduindu-se să nu-și trădeze teama.

– N-aș fi crezut niciodată că ai să faci pace cu Bethod, Degetnegru, nu tu.

Bătrânul războinic își scărpină barba lungă și încâlcită.

– Am fost unul dintre ultimii, ce-i drept, dar în cele din urmă am îngenuncheat, la fel ca toți ceilalți. Nu pot zice că-mi place, dar asta-i situația. Mai bine dă-mi sabia, Nouădegete.

– Dar Bătrânul Yawl? Vrei să-mi spui că se pleacă în fața lui Bethod? Sau doar ai găsit un stăpân care să-ți convină mai mult?

Pe Degetnegru nu-l supără această zeflemea, câtuși de puțin. Părea doar trist și obosit.

– Yawl e mort, de parcă n-ai ști. Cei mai mulți sunt morți. Bethod nu-mi convine deloc ca stăpân, nici fiii lui. Nimănui nu-i place să lingă fundul gras al lui Scale sau pe cel sfrijit al lui Calder, ar trebui să știi asta. Acum dă-mi sabia, trece ziua degeaba și avem cale lungă de făcut. Putem vorbi la fel de bine și dacă ești neînarmat.

– Yawl e mort?

– Da, răspunse Degetnegru neîncrezător. I-a propus lui Bethod un duel. N-ai auzit? Temutul i-a făcut felul.

– Temutul?

– Unde-ai fost până acum? În fundul pământului?

– Mai mult sau mai puțin. Ce e acest Temut?

– Nu știu ce este! Degetnegru se aplecă din șa și scuipă în iarbă. Am auzit că nu e om. Se zice că afurisita de Caurib l-a scos de sub un munte. Cine știe?

Sau cel puțin e noul campion al lui Bethod, și mai periculos chiar și decât ultimul, fără supărare.

– Nicidecum, zise Logen.

Omul fără gât se apropiase. Puțin cam mult, poate, cu vârful sabiei atârnând la o distanță de o palmă, două.

– Da. De asta l-am urmat. Dar nu i-a fost de niciun folos. Temutul l-a stâlcit. L-a stâlcit rău, ca pe un câine. L-a lăsat în viață, dacă se poate spune așa, ca să putem învăța din greșeala lui, dar n-a mai trăit mult. Cei mai mulți dintre noi au îngenuncheat chiar atunci, cei cu neveste și fii la care să se gândească. N-avea niciun rost să mai amânăm. Mai există câțiva, sus, în munți, care nu vor să plece genunchiul în fața lui Bethod. Acel nebun adorator al lunii, Crummock-i-Phail, cu oamenii munților și alți câțiva pe lângă ei. Dar nu prea mulți. Și Bethod are planuri pentru ei. Degetnegru întinse o mână mare, bătătorită. Mai bine dă-mi sabia, Nouă Sângeros. Dar numai cu mâna stângă, fii bun, încetișor și fără vreun șiretlic. Așa-i mai bine pentru toată lumea.

Așadar, se isprăvise. Nemaiavând timp, Logen își înfășură cele trei degete ale mâinii stângi în jurul sabiei, cu metalul rece apăsându-i palma. Sulița bărbatului vânjos se apropie încă puțin. Cel înalt se relaxase nițel, convins că îl aveau în mână. Ținea sulița îndreptată în sus, nepregătită. Logen nu-și dădea seama ce făceau cei doi din spate. Avea o dorință aproape irezistibilă de a arunca o privire peste umăr, dar se forță să se uite în față.

– Te-am respectat întotdeauna, Nouădegete, chiar dacă ne-am aflat pe poziții diferite. N-am nicio răfuială cu tine. Dar Bethod vrea răzbunare, e beat de răzbunare, iar eu am jurat să-l slujesc. Degetnegru îl privi cu tristețe în ochi. Îmi pare rău că sunt eu, chiar dacă mă crezi sau nu.

– Și mie, murmură Logen. Îmi pare rău că ești tu. Scoase încet sabia din teacă. Mă crezi sau nu. Și brațul îi țâșni, izbind cu mânerul sabiei în gura lui Degetnegru.

Bătrânul războinic scânci, când metalul întunecat îi zdrobi dinții, și căzu pe spate din șa, cu securea zburându-i din mână și zăngănind pe drum. Logen apucă sulița bărbatului vânjos, chiar de sub vârf.

– Fugi! îi răcni el lui Quai, dar ucenicul îl privea nemișcat, clipind.

Vânjosul fără gât trase de suliță, aproape smulgându-l pe Logen de pe cal, dar acesta nu-i dădu drumul. Se ridică în scara șeii, înălțând sabia deasupra capului. Cu ochii măriți, omul fără gât își retrase o mână de pe suliță și o ridică din instinct. Logen coborî sabia cu toată puterea.

Rămase uimit de ascuțimea ei. Îi reteză vânjosului brațul, chiar de sub cot, apoi îi pătrunse în umăr, spintecând prin blană și zale și despicându-l aproape în două, până la stomac. Sângele țâșni pe drum, împroșcând în față calul lui Logen. Era antrenat pentru călărit, dar nu pentru război: se cabră și se răsuci, lovind cu picioarele și luând-o la goană, cuprins de panică. Logen nu putea face altceva decât să se țină

pe spatele afurisitului de animal. Cu coada ochiului, îl zări pe Bayaz lovind calul lui Quai peste crupă și acesta porni valvârtej, galopând în urma lui Logen, cu ucenicul săltând în șa.

Apoi totul se transformă într-o învălmășeală de animale săltând și fornăind, de metal zăngănind și scrâșnind, de înjurături și strigăte. Luptă. Un lucru cunoscut, dar nu mai puțin înspăimântător pentru Logen, care strângea hățurile în mâna dreaptă, pe calul care sărea și se smucea, învârtind nebunește sabia deasupra capului, mai mult ca să-și sperie inamicii decât ca să-i rănească. Aștepta din clipă în clipă zdruncinătura și durerea mistuitoare, când o suliță avea să-l străpungă și apoi pământul năvălind spre el și izbindu-l în față.

Îi văzu pe Quai și pe Bayaz îndepărtându-se la galop, în josul drumului, urmăriți cu înverșunare de bărbatul înalt, cu sulița vârâtă sub braț. Îl văzu pe Degetnegru rostogolindu-se și ridicându-se în picioare, scuipând sânge, bâjbâind după secure. Îi văzu pe cei doi bărbați care veniseră din spate luptându-se să-și stăpânească propriii cai înnebuniți, cu sulițele fluturând în mâini. Văzu trupul celui pe care tocmai îl omorâse atârnând despicat în două și răsturnându-se încet din șa, cu sângele șiroind pe pământul mocirlos.

Logen icni când simți vârful unei sulițe pătrunzându-i prin spate în umăr și fu azvârlit aproape peste capul calului. Apoi își dădu seama că era cu fața în jos, la drum, încă viu. Își înfipse călcâiele în coastele calului și acesta iuți pasul, stârnind noroiul cu copitele

şi azvârlindu-l în feţele celor din spate. Îşi trecu sabia în mâna dreaptă, cât pe ce să scape hăţurile şi să cadă. Îşi ridică umărul, dar rana nu-l supăra prea tare – încă îşi putea mişca braţul.

– Sunt încă viu. Încă viu.

Drumul trecea în goană pe sub el, vântul îi înţepa ochii. Îl ajungea din urmă pe bărbatul înalt – acum cârpele de pe copitele calului îl încetineau, alunecând pe pământul noroios. Logen ridică sabia în spatele lui, strângând mânerul cu toată puterea. Capul inamicului se întoarse brusc, dar prea târziu. Se auzi un zăngănit răsunător de metal pe metal când sabia izbi coiful, lăsând o urmă adâncă şi azvârlindu-l cât colo pe bărbatul înalt. Capul îi săltă o singură dată, lovindu-se de drum, piciorul îi rămase agăţat într-una dintre scările şeii, apoi se desfăcu şi trupul se rostogoli, iar şi iar, pe iarbă, cu braţele şi picioarele săltând. Calul îşi continuă galopul fără călăreţ, privindu-l pe Logen, în trecere.

– Încă viu.

Logen privi peste umăr. Degetnegru era înapoi în şa şi galopa după el, cu securea sus, deasupra capului, cu păru-i încâlcit fluturându-i. Ceilalţi doi suliţaşi erau lângă el, zorindu-şi caii, dar între ei mai era destulă distanţă. Logen râse. Probabil că va reuşi, până la urmă. Îşi flutură sabia către Degetnegru, în timp ce drumul pătrundea într-o pădure din fundul văii.

– Sunt încă viu! strigă el cât îl ţinea gura şi atunci calul se opri atât de brusc, încât Logen aproape fu azvârlit peste capul lui.

Reuși să rămână călare doar aruncându-și un braț peste gâtul animalului. De îndată ce căzu înapoi în șa, văzu care era problema, și era una foarte serioasă. Mai multe trunchiuri de copaci fuseseră culcate de-a curmezișul drumului, cu crengile tăiate și cioturile ascuțite, țâșnind periculos în toate direcțiile. Alți doi războinici în zale stăteau în fața lui, cu sulițele pregătite. Nici cel mai bun călăreț n-ar fi putut sări peste obstacolul acela, iar Logen nu era cel mai bun călăreț. Bayaz și ucenicul său luaseră aceeași decizie. Amândoi stăteau încremeniți pe cal în fața baricadei, bătrânul cu un aer nedumerit, tânărul pur și simplu speriat.

Logen pipăi mânerul sabiei și își roti ochii disperat, cercetând pădurea, în căutarea unei căi de scăpare. Văzu acum mai mulți bărbați. Arcași. Unul, pe urmă doi, apoi trei, furișându-se încet din ambele părți ale drumului, cu săgețile pregătite și arcurile trase.

Logen se răsuci în șa, dar Degetnegru și cei doi tovarăși se apropiau la trap. N-avea scăpare în direcția aceea. Își opriră caii la câțiva pași, departe de sabia lui Logen. Umerii îi căzură. Urmărirea se încheiase. Degetnegru se aplecă și scuipă sânge pe pământ.

– În regulă, Nouă Sângeros, până aici ți-a fost.

– Nostim lucru, murmură Logen, coborându-și privirea către lama lungă și gri a sabiei, mânjită și stropită cu roșu. Am luptat atât timp pentru Bethod împotriva ta, iar acum lupți tu pentru el împotriva mea. Se pare că nu suntem niciodată de aceeași parte, iar el e singurul câștigător. Nostim lucru.

– Da, mormăi Degetnegru, printre buzele-i însângerate, nostim. Dar nimeni nu râdea. Degetnegru și războinicii lui aveau chipuri neînduplecate ca moartea. Quai părea gata să izbucnească în lacrimi. Doar Bayaz, din motive de neînțeles, își păstra obișnuita bună dispoziție. În regulă, Nouădegete, dă-te jos de pe cal. Bethod te vrea viu, dar te acceptă și mort, dacă e nevoie. Jos! Acum!

Mintea lui Logen începu să caute o soluție salvatoare, în eventualitatea în care s-ar preda. Nu era de așteptat ca Degetnegru să facă vreo greșeală, odată ce punea mâna pe ei. Probabil că l-ar snopi pe Logen în bătaie pentru felul în care i-a înfruntat, dacă nu cumva i-ar rupe genunchii. I-ar lega fedeleș, ca pe niște găini duse la tăiere. Se imagină azvârlit la podea, înfășurat într-un kilometru de lanțuri, cu Bethod zâmbindu-i de pe tron, cu Calder și Scale râzând, împungându-l probabil cu ceva ascuțit.

Logen își roti privirea. Se uită la capetele reci ale săgeților și la vârfurile reci ale sulițelor și la ochii reci ai oamenilor care le îndreptau spre el. N-avea scăpare din acest petic de loc.

– Bine, ai câștigat. Logen își aruncă sabia la pământ, cu vârful în jos. Se gândise că se va împlânta în pământ și va rămâne acolo, legănându-se încoace și încolo, dar sabia se răsturnă și zăngăni pe jos. Era o zi în care toate mergeau de-a-ndoaselea. Își săltă încet un picior peste șa și alunecă jos, pe drum.

– Așa mai merge. Acum ceilalți.

Quai coborî instantaneu de pe cal și rămase nemișcat, ridicând o privire neliniștită spre Bayaz, dar magul nu se clinti. Degetnegru se încruntă și ridică securea.

– Și tu, bătrâne.

– Prefer să călăresc.

Logen tresări. Nu era răspunsul corect. În orice clipă Degetnegru avea să dea un ordin. Arcurile aveau să zbârnâie și Întâiul dintre Magi avea să se prăbușească, plin de săgeți, păstrând, probabil, acel zâmbet sâcâitor pe față.

Dar ordinul nu veni.

Nu urmă nicio vorbă poruncitoare, nicio incantație ciudată, niciun gest ocult. Aerul din jurul umerilor lui Bayaz părea să pâlpâie, așa cum pâlpâie deasupra pământului, într-o zi fierbinte, iar Logen simți un zvâcnet ciudat în stomac.

Apoi copacii explodară într-un zid de flăcări fierbinți, mistuitoare și orbitoare. Trunchiurile copacilor se aprinseră și crengile se rupseră, trosnind asurzitor, înălțând limbi de foc strălucitor și abur fierbinte. O săgeată în flăcări lovi sus, în aer, deasupra capului lui Logen și pe urmă arcașii dispărură, topiți în imensul cazan.

Logen se dădu înapoi, sufocându-se și gâfâind, șocat și cuprins de spaimă, cu brațul ridicat să-și apere fața de fierbințeala usturătoare. Din baricadă se înălțau limbi mari de foc și scântei orbitoare, iar cei doi bărbați care se aflaseră în apropiere se rostogoleau și se zvârcoleau, învăluiți în flăcările devoratoare, cu țipetele înăbușite de vuietul asurzitor.

Caii săltau și se smuceau, fornăind cu o furie nebună. Degetnegru fu aruncat a doua oară la pământ, cu securea în flăcări zburându-i din mâini, iar calul se împiedică și se prăbuși peste el. Unul dintre tovarășii lui avu mai puțin noroc: fu azvârlit direct în zidul de flăcări de lângă drum și țipătul lui disperat se curmă brusc. Unul singur rămase în picioare și avea norocul să poarte mănuși. Printr-un miracol, reuși să nu scape mânerul aprins al suliței sale. Cum de avu prezența de spirit să atace, cu lumea cuprinsă de flăcări împrejur, Logen n-avea să știe niciodată. Lucruri ciudate se pot întâmpla în timpul unei lupte. Bărbatul și-l luă pe Quai drept țintă și se năpusti spre el cu un mârâit, îndreptându-i sulița aprinsă spre piept. Neghiobul ucenic rămase acolo neajutorat, țintuit locului. Logen se izbi în el, smulgându-i sabia și aruncându-l de-a rostogolul peste drum, cu mâinile la cap, apoi lovi la nimereală picioarele calului, când acesta trecu în goană pe lângă el.

Sabia zbură din mâna lui Logen și se îndepărtă alunecând, apoi o copită îi lovi umărul rănit și îl doborî la pământ. I se tăie răsuflarea și lumea în flăcări începu să se învârtească nebunește. Însă lovitura lui își făcuse efectul. După câțiva pași, picioarele sfârtecate ale calului cedară și animalul se împiedică, fu azvârlit înainte neputincios, se răsturnă și căzu în foc, cal și călăreț dispărând laolaltă.

Logen căută pe jos după sabie. Câteva frunze săltară sfârâind pe drum, înțepându-i fața și mâinile. Căldura îl apăsa ca o povară uriașă, smulgându-i sudoarea din piele. Găsi afurisitul de mâner al sabiei, îl apucă strâns

cu degetele-i sfârtecate. Se ridică, se învârti, împleticindu-se, scoțând fără noimă țipete de furie, dar nu mai avea cu cine să se lupte. Flăcările dispăruseră, la fel de repede cum își făcuseră apariția, iar Logen rămase tușind și clipind în mijlocul vârtejului de fum.

Liniștea părea desăvârșită, după zgomotul asurzitor, adierea blândă părea rece ca gheața. Din cercul larg de copaci din jurul lor nu mai rămăseseră decât bușteni carbonizați, sfărâmați, de parcă ar fi ars ore în șir. Baricada era un morman pleoștit de cenușă gri și așchii negre. Două cadavre zăceau în apropiere, de nerecunoscut, arse până la oase. Vârfurile înnegrite ale sulițelor zăceau în drum, dar lemnul dispăruse. Nici urmă de arcași. Erau funingine în vânt. Quai era nemișcat, cu fața în jos și mâinile deasupra capului, iar ceva mai încolo, calul lui Degetnegru zăcea pe-o parte, cu un picior zvâcnind încet și celelalte nemișcate.

– Ei bine, zise Bayaz, și zgomotul înfundat îl făcu pe Logen să tresară. Cumva, se așteptase să nu mai urmeze niciodată vreun alt sunet. Cu asta, basta. Întâiul dintre Magi își azvârli un picior peste șa și alunecă jos, pe drum. Calul lui rămase acolo, liniștit și supus. Nu se clintise în tot acest timp. Vezi, acum, Maestre Quai, ce se poate realiza cu o cunoaștere adecvată a plantelor?

Glasul lui Bayaz părea calm, dar mâinile îi tremurau. Îi tremurau tare. Arăta sleit, bolnav, bătrân, ca unul care trăsese cale lungă un car. Logen se holbă la el, legănându-se tăcut înainte și înapoi, cu sabia atârnându-i în mână.

– Aşadar, asta e Arta, nu-i aşa?

Glasul îi sună foarte mic şi îndepărtat.

Bayaz îşi şterse sudoarea de pe faţă.

– De un anumit fel. Nu foarte subtilă. Totuşi – şi împinse cu piciorul unul dintre cadavrele carbonizate – subtilitatea nu-şi are rostul cu oamenii Nordului. Bayaz se strâmbă, îşi frecă ochii adânciţi în orbite şi privi atent în susul drumului. Unde naiba au ajuns caii ăia?

Logen auzi un geamăt răguşit din direcţia calului căzut al lui Degetnegru. Porni împleticindu-se spre el, se împiedică şi căzu în genunchi, apoi îşi continuă drumul. Umărul îi era un ghem de durere, braţul stâng amorţit, degetele sfârtecate şi însângerate, însă Degetnegru era într-o stare şi mai jalnică. Mult mai jalnică. Era sprijinit în coate, cu picioarele strivite sub calul său, până la şolduri, cu mâinile arse, ca nişte zdrenţe umflate. Pe chipul său însângerat se citea o profundă nedumerire, în timp ce încerca, fără succes, să-şi tragă trupul de sub cal.

– M-ai omorât naibii, şopti el, privindu-şi cu gura căscată mâinile distruse. Sunt terminat. N-o să mai reuşesc să ajung niciodată înapoi şi, chiar dacă aş reuşi, la ce bun? Izbucni într-un râs disperat. Bethod nu e nici pe jumătate atât de îndurător pe cum era. Mai bine omorâţi-mă acum, înainte să înceapă să mă doară. Mai bine pentru toată lumea. Şi cu aceasta se prăbuşi înapoi şi rămase zăcând pe drum.

Logen ridică privirea spre Bayaz, dar nu găsi acolo niciun ajutor.

– Nu mă prea pricep la vindecări, se răsti vrăjitorul, rotindu-și privirea spre cercul de bușteni pârjoliți. Ți-am spus că tindem să ne specializăm. Închise ochii și se aplecă, răsuflând greu, cu mâinile pe genunchi.

Logen se gândi la podeaua din castelul lui Bethod și la cei doi prinți râzând și împungându-l.

– Bine, murmură el, ridicându-se și înălțând sabia. Bine.

Degetnegru zâmbi.

– Ai avut dreptate, Nouădegete. N-ar fi trebuit să plec genunchiul în fața lui Bethod. Niciodată. La naiba cu el și cu Temutul lui. Ar fi fost mai bine să mor sus, în munți, înfruntându-l până în ultima clipă. Poate că ar fi fost ceva bun în asta. Pur și simplu m-am săturat. Îți dai seama, nu?

– Îmi dau seama, murmură Logen. M-am săturat și eu.

– Ceva bun, zise Degetnegru, cu privirea ațintită sus, departe, spre cerul cenușiu. M-am săturat, pur și simplu. Așadar, mă gândesc că am meritat-o. Ce-i corect e corect. Degetnegru ridică bărbia: Bine, atunci. Fă-o, băiete.

Logen înălță sabia.

– Mă bucur că ești tu, Nouădegete, șuieră Degetnegru printre dinții încleștați, mă crezi sau nu.

– Eu nu.

Logen coborî sabia.

Bușteniii înnegriți continuau să ardă mocnit, înălțând în aer dâre șerpuitoare de fum, dar totul era rece acum. Logen avea în gură un gust sărat, ca de sânge.

Poate că își mușcase limba. Poate că era sângele altcuiva. Aruncă sabia la pământ și aceasta săltă și zăngăni, împrăștiind stropi roșii în noroi. Quai privi mirat împrejur, preț de o clipă, apoi se aplecă și scuipă vomă pe drum. Logen privea în jos, la trupul decapitat al lui Degetnegru.

– A fost un om bun. Mai bun decât mine.

– Istoria e plină de morți buni. Bayaz îngenunche cu greu și ridică sabia, șterse lama de haina lui Degetnegru, apoi privi cu ochii mijiți în susul drumului, prin pâcla fumului. Ar trebui să plecăm de aici. S-ar putea să vină și alții.

Logen își cercetă mâinile însângerate, întorcându-le încet, pe-o parte și pe alta. Erau mâinile lui, fără îndoială. Cu degetul lipsă.

– Nu s-a schimbat nimic, mormăi el pentru sine.

Bayaz se îndreptă, scuturându-și murdăria de pe genunchi.

– Când s-a schimbat vreodată ceva? Îi întinse lui Logen sabia: Cred că vei mai avea nevoie de asta.

Logen fixă lama cu privirea, preț de o clipă. Era curată, de un cenușiu mohorât, așa cum fusese întotdeauna. Spre deosebire de el, nu avea nicio zgârietură de pe urma ostenelii din ziua aceea. N-o voia înapoi. Niciodată.

Dar, totuși, o luă.

Cuprins

Sfârșit 7

PARTEA I 13
Supraviețuitorii 15
Întrebări 20
O singură cale 46
Un joc periculos 56
Dinți și degete 78
Vastul și pustiul Nord 83
Exerciții de scrimă 96
Ritualul de dimineață 118
Întâiul dintre magi 138
Omul bun 157
În arenă 177
O ofertă și un dar 192
Regele Oamenilor Nordului 221
Un drum între doi dentiști 246
Capete-turtite 262
Cursul iubirii adevărate 277
Cum sunt dresați câinii 291
Ceai și răzbunare 300

Stephen Donaldson

BLESTEMUL NOBILULUI FOUL

traducere din limba engleză de Roxana Brînceanu

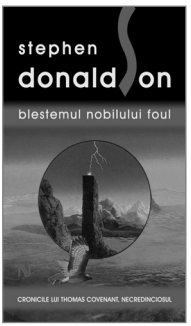

„Thomas Covenant este unul dintre cei mai neobișnuiți eroi din fantasy-ul modern."

Entertainment Weekly

„Capodopera lui Donaldson este o declarație poetică, filozofică și literară care transcende particularitățile lumii pe care a creat-o. Dacă trilogia lui Thomas Covenant este fantasy, atunci același lucru se poate spune despre *Candide* sau *Călătoriile lui Gulliver.*"

Fantasy & Science Fiction Magazine

Își spune Thomas Covenant Necredinciosul, fiindcă nu îndrăznește să creadă în lumea în care s-a trezit pe neașteptate – Tărâmul. Dar Tărâmul îl ispitește. Ca lepros, fusese un proscris, un necurat, un paria. Acum este privit ca un mântuitor, reîncarnarea celui mai mare erou al Tărâmului – Berek Jumătate-de-Mână. Numai puterile mistice ale aurului alb pe care îl poartă i-ar putea proteja pe Nobilii Tărâmului de străvechea putere malefică a Disprețuitorului, Nobilul Foul. Și totuși Thomas Covenant nu are nicio idee despre cum și-ar putea folosi aceste puteri…

Robin Hobb

UCENICUL ASASINULUI

traducere din limba engleză de Antuza Genescu

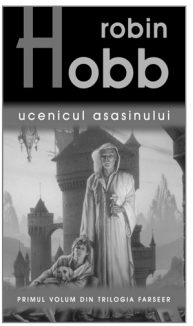

Primul volum din trilogia
FARSEER

„Dacă te-ai săturat de un fantasy-clișeu plin de elfi, care inundă librăriile, trebuie să citești *Ucenicul asasinului.* Merită!"

Pixel Planet

„Robin Hobb este minunat de originală, iar personajele ei sunt uluitoare! Întorsăturile intrigii sunt plauzibile, dar nu și previzibile."

Entertainment Weekly

„Cu siguranță, Robin Hobb a stabilit standardul pentru romanul fantasy contemporan."

Orson Scott Card

„Călcând pe urmele lui George R.R. Martin, Hobb strălucește în abilitatea de a crea personaje cu psihologie credibilă, manipulate și compromise de intrigi politice."

The Washington Post

„Un fantasy medieval cu elemente gotice sumbre."

Locus

Robin Hobb

ASASINUL REGAL, 2 vol.

traducere din limba engleză de Antuza Genescu

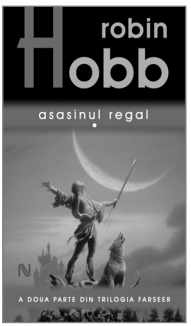

A doua parte din trilogia
FARSEER

„Se spune că lipsa de speranță este un instrument literar puternic (și categoric un factor de motivație pentru a da paginile). Dar la Hobb soluția vine chinuitor de încet (adesea niciodată!). Cititorii au simțit asta de la început, dar nu se compară cu tortura mentală și fizică pe care o vor îndura prin ochii lui Fitz în *Asasinul regal!*"

The Magazine of Fantasy & Science Fiction

„Singura «problemă» cu *Asasinul regal* este că eclipsează toate celelalte romane fantasy. Robin Hobb a ridicat foarte mult ștacheta."

Asimov's Science Fiction Magazine

„*Asasinul regal* ne aduce un sfârșit la fel de memorabil, și greu de îndurat, precum cel din *Iureșul săbiilor* de George R.R. Martin."

SFReader

„Hobb este una dintre marile scriitoare de fantasy modern. Ceea ce fascinează în cărțile ei nu este doar imaginația scânteietoare, ci și felul în care eroii sunt compromiși și manipulați de politică."

The Times

Lucius Shepard

SFÂRȘITUL PĂMÂNTULUI, 2 vol.

traducere din limba engleză de Silviu Genescu

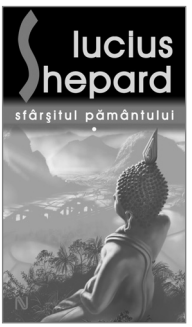

Premiul WORLD FANTASY

„Proza lui Shepard amintește de escapadele sumbre ale lui Conrad, de *Zona crepusculară,* […] de yankeii imorali din existențialismul periculos al lui Greene sau *Dosarele X,* […] ca și de lumile fantasy în descompunere ale lui Swanwick și Gene Wolfe. […] O antologie chiar mai bună decât *Vânătorul de jaguari!*"

Fantasy & Science Fiction Magazine

„Viziuni gnostice, dimensiuni ascunse, salturi temporale, coborâri în iad, patrule-fantomă și alte concepte din lumea *pulp*-ului sunt revitalizate într-o proză densă, cu dialoguri și decoruri excepționale."

SFRevu

„A doua antologie a lui Shepard este la fel de fascinantă și impresionantă ca și prima, *Vânătorul de jaguari.* Povestirile fac parte din «matrița» Shepard, cu protagoniști dezabuzați, locuri exotice și seducătoare glisări în fantastic."

Locus

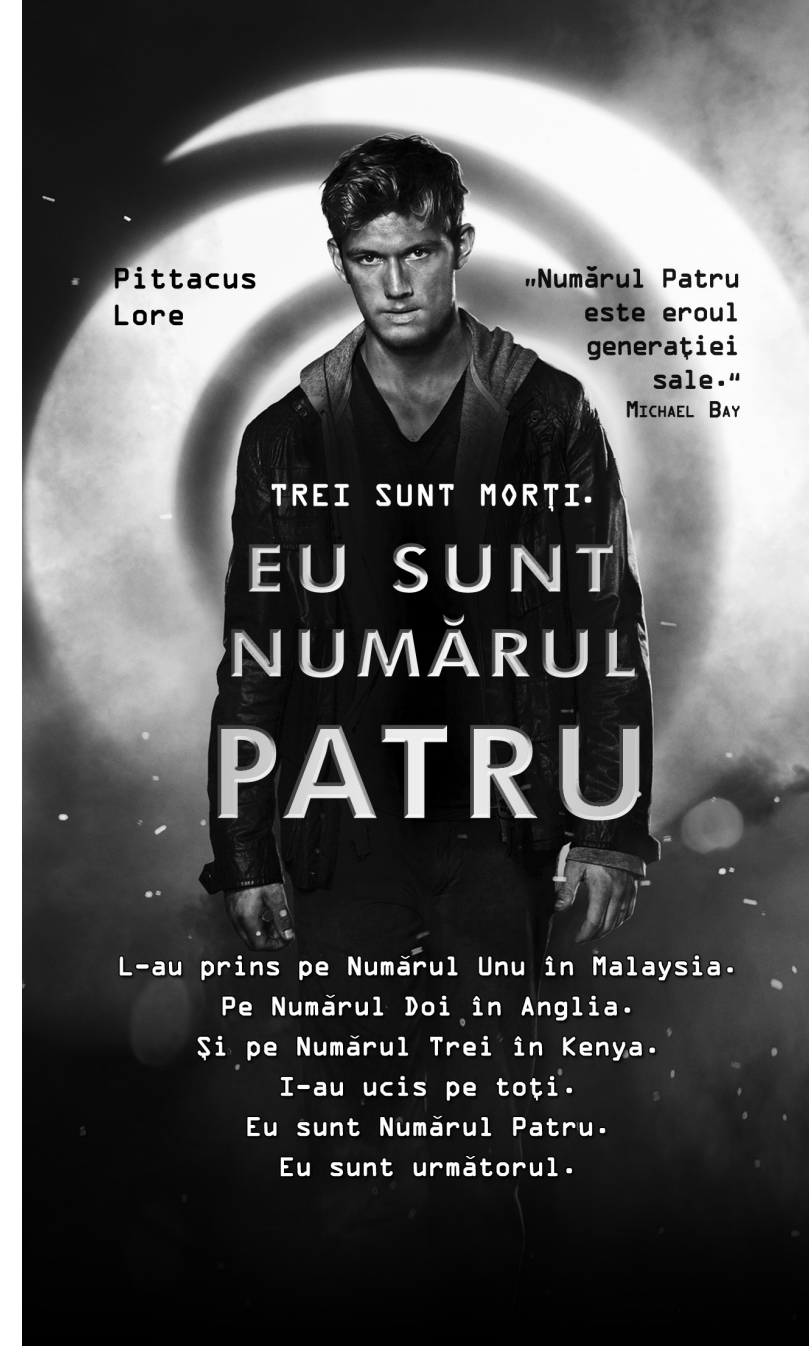
Pittacus Lore
„Numărul Patru este eroul generației sale."
Michael Bay
TREI SUNT MORȚI.
EU SUNT NUMĂRUL PATRU
L-au prins pe Numărul Unu în Malaysia.
Pe Numărul Doi în Anglia.
Și pe Numărul Trei în Kenya.
I-au ucis pe toți.
Eu sunt Numărul Patru.
Eu sunt următorul.

colecția
nautilus

„Trecutul este accesibil celor doritori să-l dezgroape. Prezentul este efemer. Nautilus privește însă doar viitorul, care poate uimi sau umple de dezamăgiri, extazia sau îngrozi, fiindcă SF-ul este cronicarul cel mai acut al angoaselor noastre față de societate sau chiar față de noi înșine.
Iar pentru cei care au nevoie de cârja realității, doar atât: dacă într-o peșteră există un grup de oameni, literatura *mainstream* va scrie în detalii mișcătoare despre cei care trăiesc înăuntru. SF-ul va scrie despre cei care încearcă să evadeze."

MIHAI-DAN PAVELESCU

Colecția Nautilus este cel mai cunoscut brand din science fictionul românesc. Dacă n-ați auzit de Nemira – Nautilus înseamnă că n-ați auzit de Isaac Asimov sau de Frank Herbert, de George R.R. Martin, de Philip K. Dick sau de Orson Scott Card, de antologiile Gardner Dozois, esența SF-ului mondial. Și de mulți alți autori publicați în cele peste trei sute cincizeci de titluri ale colecției. De șaptesprezece ani, Nautilus propune cititorilor săi toate numele mari ale literaturii SF & Fantasy, răsplătite cu cele mai reputate premii literare ale genului. Dacă imaginația are totuși granițe, fiți siguri că fiecare volum le va împinge și mai departe!

În curs de apariție:

Arthur C. Clarke, *2061: A treia odisee*